

AUREL CĂRĂȘEL

MAGIC DRAGO

PAVCON / SCI-FI

MAGIC *DRAGO*

SCIENCE-FICTION

C

S

F

178

Aurel Cărășel
MAGIC DRAGO

© 2022, Aurel Cărășel
© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL

Magic drago/ Aurel Cărășel. - București: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-28-6

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**

Ilustrația: **J. Kosolapova & S. Leonardi** (*Unsplash*)

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-28-6

AUREL CĂRĂȘEL

Magic *drago*

Editura PAVCON
București, România, 2022

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim	#58 Învățătorul
#15 Praf	#59 Noaptea orașului ilustrat
#16 Manuscrisul episcopului
Petronius	#60 Praf 3
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#18 Un român în Lună	#62 Artefactul
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#63 Casa fără cărți
#20 Sawtooth	#64 Apophis
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#65 Parlamentul
#22 Progradia	#66 RSA – Hora hoiturilor
#23 A doua Lună a Pământului	#67 Dragonul fără aripi
#24 Dialogul păsărilor	#68 RSA – Judecata de Apoi
#25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei	#69 Avatarii faraonului Tlă
#26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar	#70 RSA – România sub Asediu
#27 Therra	#71 Efectul Metamorphis
#28 1944 Ein Freak	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#73 Elogiu muncii de partid
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#74 Insula pescărușilor
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#75 Aurul beznei
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#76 București, 2058
#33 RSA – Furia fiarelor	#77 Încăpățânarea Timpului
#34 RSA – Marile migrații	#78 Deocamdată... enigme
#35 Olympus Mons	#79 Tunelul de la capătul lumii
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#80 Ultima frontieră
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei	#81- 83 Istoria Literaturii SF
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Magic drago

Drapelul uriaș flutura ușor în vântul de dinaintea zorilor, lăsând să se vadă botul cu dinți înspăimântători, coada asemănătoare unui vârf de săgeată, ori una dintre aripi, care se agita ca și cum dragonul ar fi zburat el însuși.

Ajoras nu se schimbase prea mult de la ultima lui trecere, în urmă cu aproape două veacuri. Turnul Flăcărilor dinspre apus se înălțase cu un cat și primise un clopot mai mare, iar zidul dinspre malul râului Oreo se crăpase în câteva locuri, de la cutremure. Ici și colo, acoperișurile de ardezie ale unor palate noi își înălțau creștetele țuguiate deasupra clădirilor administrative și ale piețelor.

Zidurile păreau mai înalte, în lumina roșiatică a răsăritului, dar Jaason știa că se înșela. Niciun prinț nu avusese curajul să dărâme vreo porțiune din ele ca să construiască alte ulițe și clădiri. Hotărât lucru, Ajoras nu se extinsese nici măcar cu un lat de palmă, iar sin-

gurul lucru schimbat cu adevărat era podul de piatră, care-l înlocuia pe cel vechi, din lemn, nimicit în vreo băătăie uitată. La capetele lui, străjeri cu sulite înalte și scuturi rotunde adunau taxa de la cei care așteptau la rând ca să intre în cetate.

Dacă voia să treacă de ei, trebuia să se scobească în punga ce atârna flască la șold. Jaason știa însă că ar fi făcut-o degeaba: acolo nu odihneau decât câteva fire de tutun, iasca și amnarul. Dar pentru cine cunoștea Ajoras-ul de atâta amar de vreme, existau și alte intrări, despre care paznicii de azi probabil că nu știau nimic. Ridică din umeri și așteaptă să fie depășit de două căruțe cu coceni, la loitrele cărora trăgeau niște țărani slabi, cu fețele acoperite de bărbi lungi și negre.

Coborî repede malul înalt și se pierdu printre tufe de soc care începeau să înflorească. Se agăță de un trunchi căzut și se opri la doi pași de apele ce păreau că fierb furioase. Trebuie că undeva la munte plouase mult în ultima vreme, iar râul dăduse peste vechea albie, târând la vale stânci și copaci prăbușiți de furtuni. Intră în apă încet, lăsând pielea să se obișnuiască cu răceala șuvoiului. Când valurile îi spălară bărbia, se lăsă în voia curentului, mișcând numai puțin din mâini și din picioare, cât să nu se lase tras la fund. Râul îl duse cu repeziciune la vale, izbindu-l de lemne și încâlcindu-l printre rădăcini. După câteva clipe, umbra podului i se așternu pe față. Trase aer în

piept și se scufundă. Ochii nu vedeau nimic prin mîlul maroniu, dar partea cealaltă a podului nu putea fi de parte. Iar acolo, în zidul cetății, era săpat un canal de scurgere, folosit uneori și ca ieșire în caz de asediu. Mai intrase de câteva ori în interiorul Ajoras-ului pe acolo și știa că locul nu era niciodată păzit.

Scoase capul cu precauție de sub unde. Deasupra, arcul de piatră al unuia dintre picioare păru că se prăvălește deasupra lui și se scufundă din nou. Mai avea doar câțiva pași. Se izbi de ceva, care se îndoi sub presiunea trupului său, dar nu cedă. Nu era o creangă. Ceva-ul acela se strânse brusc în jurul său, apoi îl azvârli în sus, în plin soare. Strânse ochii, năucit de lumină.

— Hei, Arrokk! se auzi un glas răgușit. Vino să vezi ce a căzut în capcană.

Deschise pleoapele, cu precauție. Se găsea înfășurat într-o plasă pescărească, la doi metri deasupra apelor spumegânde. Arrokk sau poate camaradul lui care strigase se aplecase peste parapetul podului și se uita la el. Coiful din piele netăbăcită de-abia îi încăpea pe cap, cu baretele atârînd slobode de o parte și alta a gâtului. Armura din solzi, cu ciocanul de luptă impri-mat pe umărul stîng, nu-i spunea nimic. Nu cunoștea heraldica seniorilor din acest veac.

— Hei, voi doi de colo! Fuga la roată și săltați năvo-dul, să aducem peștele pe uscat.

Se simți smucit în direcția zidului cetății. Renunțase să se împotrivească. De altfel, ar fi sporit doar riscurile unei izbituri de vreun bolovan din fundație. Sau poate că l-ar fi enervat pe soldat și acesta ar fi poruncit să-l lase înapoi în apă, să se înece mai întâi. Se pricepea să mimeze moartea, o făcuse de nenumărate ori cu succes, dar nu știa ce porunci existau în privința cadavrelor acelora pescuiți în râu și nu voia să riște.

Troliul se puse în mișcare, scârțâind prelung. Mai multe capete curioase apărură în ambrazurile ferestrelor înguste, folosite de arcași și lui Jaason i se păru că distinge și câteva fețe de femei. Plasa fu ridicată la înălțimea parapetului podului. Doi soldați rezemară sulile și îl traseră cu putere spre ei. Lanțul se eliberă brusc, roata de lemn cu bețe se roti repede, spintecând aerul cu un șuierat, și trupul i se izbi de podeaua de piatră. Rămase nemișcat, prefăcându-se leșinat.

— Ia păstruga asta de-aici, Arrook și du-o la beci! Vocea părea una obișnuită să poruncească, dar Jaason se împotrivi ispitei de a deschide ochii și de a-l vedea pe posesorul ei. Îl legați în fiare și îl anunțați pe temnicer că are un candidat la *fecioara de fier*. Apoi veniți înapoi în pas alergător, nu mai treceți și pe la cuhnie, ai înțeles? Ia uite câtă gloată așteaptă să meargă și azi în bazar. Fuga marș!

Se simți smucit din nou în sus, prins de umeri și de picioare și cărat spre un loc pe care-l bănuia a fi poarta

cetății. Câteva glasuri strigară glume deochete de la ferestre, dar în general lumea părea pașnică. Când nu exista vreun război de dus, gustul sângelui nu se aprindea așa de ușor în ochii mulțimii. Își propuse să rămână nemișcat și să aștepte derularea evenimentelor.

Drumul se arată când drept, când sinuos, urcă și coborî, parcă la nesfârșit. Într-un final, coborî numai, dar atât de abrupt, încât îl izbiră de câteva ori cu genunchii și cu șoldurile de pereții unui coridor care părea că se tot îngustează. Într-un târziu, se auzi un ciocănit în lemnul unei uși groase, o voce strigă la un nevăzut Hortimer, după care îl înjură de mai multe ori. Ușa se deschise cu un scârțâit puternic. Simți cum brațele care-l ținuseră cu putere se lasă în jos, apoi îi dădură drumul, iar trupul i se izbi de podeaua de piatră. Ar fi trebuit să-l doară, așa că gemu prelung și deschise ochii, prefăcându-se că-și revine din leșin.

— Ia te uită! Ce avem noi aici?

Hortimer era o huidumă care ocupa aproape un sfert din încăperea scundă. Haina din aba groasă îi cobora până la genunchi, de-abia reușind să-i acopere burdihanul enorm. Pletele lungi și slinoase îi încadrau fața puhăvită de băutură. Avea cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse Jaason până atunci și se putea lăuda că văzuse câțiva la viața lui. Dar mâinile îi erau enorme și părea că ar fi putut smulge ușa din spate cu țâțâni cu tot. Se aplecă deasupra lui și îl răsuci cu un singur deget, cu fața în sus.

— O păstrugă, râse soldatul din față ștergându-și fruntea cu dosul palmei și rânji, arătându-și dinții cariați. A încercat să intre în cetate pe sub pod, ca să nu plătească taxa. Kerin ți-l trimite ca pe un dar de preț pentru *fecioară*.

Uriășul se ridică, își făcu balans și-l izbi cu sandaua de lemn în figură. Dacă ar fi avut dinți, i-ar fi scuipat printre cheaguri de sânge, iar durerea transmisă de nervii atinși i s-ar fi răsucit în creier ca un cuțit încins în foc. Se forță să formeze un lichid roșiatic sub limbă, icni ca și când ar fi rămas fără aer și trimise o flegmă pe podea. Hortimer păru mulțumit de ceea ce vedea, așa că le făcu semn să plece.

— Îi spuneți lui Kerin că mai spre seară îi vine rândul s-o siluiască pe *fecioară*. După ce i se termină scârna de scurs prin boase țaranului pe care mi l-a adus ieri. Și acum, cărați-vă naibii, până nu vă fac și vouă cunoștință cu ea.

— Tacă-ți fleanca, hodorogule! șuieră Arrook, dar porni prudent către ușă, uitându-se în urmă cu coada ochiului. Haide, Salis, aici pute prea tare a hoit.

— O fi mirosul lui Hortimer, nu s-a mai spălat de când l-a fătat mă-sa, răspunse celălalt, dar se grăbi să-l urmeze îndeaproape, cu mâna pe garda sabiei.

Ieșiră, trântind ușa grea în canaturile de piatră. Huiduma se îndepărtă câțiva pași, iar lui Jaason i se păru că întreaga încăpere se cutremura atunci când călca pe podeaua acoperită cu paie jilave. După câ-

teva clipe, bărbatul reveni ținând în mână un satâr cât un topor de pădurar. Probabil că în timpul liber era măcelar și se ocupa cu hăcuitul vitelor lordului, pentru ca bucătarii să saramureze carnea pentru iarnă. În cealaltă mână avea un opaiț, cu flacăra galbenă tremurând speriată în gâtul subțire, ca de lebădă, al vasului din lut ars.

Se aplecă deasupra lui și îi desfăcu legăturile de la mâna stângă.

— Pune palma aici, cu degetele rășchirate! îi porunci, aruncând asupra lui o răsuflare împuțită. Treb'e să-ți tai două dește.

Jaason se smuci puțin într-o parte și alta, străduindu-se să pară înspăimântat.

— Dacă nu vrei, ți-o tai de la cot. Hortimer îl privi dintr-o parte, cu răutate în priviri. Crede-mă, e mai bine să pierzi numai două dește!

— Dar de ce? bolborosi, pregătindu-se să execute porunca.

— Pen' că *fecioara* nu are decât trei dește la mâna stângă. E o *fecioară* dată dracului, ascultă ce spun eu! Hortimer rânji, apoi scuipă într-o parte. O să te bag în ea și o să îți dorești să fi murit mai înainte.

Întinse mâna cu fereală și o așeză pe podea.

Mai avusese parte de rele tratamente de-a lungul timpului. Un sultan pusese să fie aruncat odată într-o baltă cu crocodili și unul îi retezase un picior dintr-o

singură smucitură. Norocul lui fusese că sultanul se plictisise repede de spectacolul sângeros și plecase, altfel ar fi văzut că nu răspânda îndeajuns de mult sânge, așa cum ar fi făcut un om cu o astfel de rană. Altădată, o ceată mare de bandiți, coborâți de pe înălțimile lui Sierra del Torro îl spânzuraseră de brațe și se distraseră hăcuindu-l cu săbiile lor curbate, până când obosiseră. Când îl socotiseră mort, se puseseră pe băut, apoi se culcaseră, fără să mai lase pe careva de pază. Constelațiile ajunseseră aproape de zenit când reușise să-și închidă și ultima tăietură, iar până se dezlegase din funii zorii roșii începuseră să se târască pe creste. Abia avusese timp să înhațe hățurile cailor, să le adune armele, să le pună pe spinarea unuia și s-o ia la goană spre trecătorile pe care le văzuse în seara în care fusese prins.

— Așa, peștișorule. Vezi că poți să fii și ascultător? Strânge lemnul acesta între măsele și roagă-te să nimeresc din prima.

Deschise gura, apucă bățul cu buzele și îl fixă între lamelele fălcilor. Dacă strângea nițel mai tare, îl făcea bucăți. Oftă, trase aer în piept și așteptă lovitura. Niciodată nu îl durea nimic. Dar învățase să imite atât de bine șocul pe care aceasta îl provoca, încât îi păcălea pe toți.

Lama sosi ca un trăznet și degetele săriră în direcții diferite. Lichidul roșiatic țâșni, dar nu cu prea multă energie. Un jet nimeri însă pe fața temnicherului și

acesta se șterse cu dosul palmei. Răcni din toate puterile și își lăsă capul într-o parte, prefăcându-se că leșină. Redeschise ochii, după câteva clipe, simțind prelingerea șuvițelor de apă prin păr.

— Ai văzut că n-ai murit doar din fleacu-ăsta? Hortimer se aplecă și începu să-i desfacă restul legăturilor. Să nu care cumva să-ți închipui că dacă nu mai ești legat o s-o poți lua la fugă oricând ți-o veni la socoteală. Toate ușile, până sus, sunt închise și păzite de câte doi soldați. N-ai să poți faci nici măcar cincizeci de pași fără să te trezești cu o sulită sau cu o săgeată în spate. Dacă nu-mi faci necazuri, promit să-ți dau câteva gâturi de rachiu, pentru ca îmbrățișarea *fecioarei* să ți se pară mai blândă. Ridică-te și...

Pe coridor se auziră câteva glasuri vorbind în surdină, apoi zăvorul fornăi, trăgându-se din lăcaș și ușa se deschise. În pragul ei stătea un paj îmbrăcat în verde și negru, probabil culorile tradiționale ale cetății. Ținea într-o mână un inel de argint, cu un sigiliu mare, care sclipea stins în flacăra alungită a torței de pe perete. În cealaltă avea un urcior burduhănos.

— Temnicher Hortimer, stăpânului nostru tocmai i s-a născut un fiu sănătos și cu toate membrele la locul lor. Lordul îți trimite prin mine acest urcior cu vin din recolta de anul trecut, ca să bei în cinstea fiului său. Și îți poruncește să-i eliberezi de îndată pe toți prizonierii care se află în custodia ta și care se simt în stare

să plece pe picioarele lor. Cei care vor putea să meargă, vor fi însoțiți până afară din cetate de lefegiul Ionistat și de zece soldați care așteaptă la ușă.

Hortimer întinse o mână cât o lopată, luă urciorul, îl duse la gură și gâlgâi de câteva ori din el, în timp ce ochii i se roteau în orbite. Oftă, își șterse mustățile cu dosul palmei, apoi mai înghiți două gâturi. Puse urciorul pe podea și îl săltă în picioare pe Jaason.

— Ai noroc, peștișorule, îi spuse, apoi râgâi. Ai încălcat legea și nu ți-ai pierdut decât trei degete. Mergi cu Ionistat și încearcă... ha-ha... să nu te mai întorci pe aici. Stăpânului nu i se nasc în orice zi feciori. Iar *fecioara* mea te așteaptă încă... Râgâi din nou. Deși cred că mai degrabă vei ajunge sub satârul călăului, dacă vei încerca. Gloata trebuie să se bucure și ea de spectacol.

Plecă în urma slujitorului, clătinându-se, dar nu în mod exagerat. Își ținea mâna ciungită în sus, sprijinind-o de cot cu palma cealaltă. Continuă să emită lichid roșiatic, chiar și după ce urcară mai multe scări, cu speranța că nimeni nu îi va pune vreo întrebare neplăcută. De fapt, simțea cartilajele din interior încercând să răzbată la suprafața pielii. Îi venea destul de greu să se concentreze și asupra mersului și asupra încetinerii ritmului lor de creștere al lor. Presupunea însă că nu va trebui să mai aștepte undeva, prin vreo curte interioară, înainte de a fi trimis dincolo de ziduri. Dacă stătea mai mult de două ceasuri în preajma ace-

lorași oameni, exista riscul ca fenomenul să fie observat și soarta i s-ar fi schimbat din nou. Și nu în bine.

Din fericire, îl scoaseră direct la poarta principală. Îl întâmpinară aceiași străjeri, care îi făcură semn cu haldebardele să traverseze podul.

— Ai noroc că lordul e în toane bune, strigă în direcția lui Arroch. Altfel ai fi părăsit cetatea pe același drum pe care ai încercat să intri în ea. Cară-te mai repede, până nu mă răzgândesc!

Și, ca să fie mai convingător, îl împunse cu vârful săgeții în umăr. Se grăbi să se îndepărteze, ocolind cotigile și pe țărani care se uitau la el ca la o arătare din vechile legende. Când ajunse la capătul podului, se opri o clipă și aruncă o privire înapoi.

Într-adevăr, Ajoras nu se schimbase prea mult. Chiar deasupra podului se zărea ferăstruica de la Odaia Tabernaculului. Pentru o clipă, prin minte îi fulgeră imaginea cutiei de argint, în formă de biserică ritualică, în care seniorul de atunci al cetății, cucernicul Raymond Curthose păstra o bucată din lemnul Sfintei Cruci, adus tocmai de la Ierusalim, în timpul celei de-a doua cruciade. Oare la ce va fi folosind acum încăperea? Nu avea cum să dea vreun răspuns, așa că plecă privirile, își ascunse mâinile în mânecile largi ale rasei și părăsi podul, îndreptându-se către un pâlc de arțari aflat departe de albia râului.

Se opri în spatele trunchiurilor și se așeză pe iarbă, tremurând. Procesul de regenerare începea să se ma-

nifeste și nimic nu îl mai putea opri. Se întinse pe spate, cu mâna ciuntită ascunsă sub el, și închise ochii. Simțea furnicături puternice în locurile unde ființele acelea minuscule lucrau cu spor la dirijarea fenomenului de creștere și o ameteală ușoară îl legăna înainte și înapoi, de parcă s-ar fi aflat într-o barcă, navigând pe o apă neliniștită, dar asta era tot. În urmă cu șase veacuri, când își pierduse ambele picioare în bătălia de la Vanguaraad, creșterea durase aproape două zile și o noapte și, dacă nu ar fi avut norocul să se găsească sub un morman de cadavre, ar fi fost descoperit de hoții care apăreau întotdeauna pe câmpurile de confruntare, asemenea stolurilor de corbi, de ciori și de uliihoitari. Acum, însă, problema de corectat era mult mai mică și spera să se rezolve înainte de sosirea amiezii.

Nu prinse de veste când ațipi. Îl trezi mișcarea umărului drept. Deschise ochii cu precauție. Nu știa dacă degetele își terminaseră refacerea și nu voia să riște nimic. Un om matur cu degete de copil ar fi fost transformat imediat în sclav și purtat prin bâlciuri ca o ciudățenie bună să stoarcă gologani de la țăranii proști.

Deasupra sa stătea aplecat un bătrân cu fața smochinită și cu o bucată de postav cenușiu acoperindu-i ochiul drept. Ceva mai departe vedea busturile a doi arcași mauri, cu turbane albe și un granat verde, tăiat asemănător, pe conciul înalt.

— Ți-e rău, băiete? Ai nevoie de ajutor?

Vocea îi părea ciudat de cunoscută, dar nu știa de unde să o ia. Se ridică în șezut, scuturând capul. Văzut încă și mai îndeaproape, realizează cât era de slab. Pielea, galbenă și pergamentoasă, stătea direct întinsă pe oase, de parcă era o mumie. Îi mulțumi că se oprise să-l ajute și îi spuse că se odihnea după un drum lung și istovitor.

— Aha, de-abia ai sosit, se lămuri celălalt și se așeză alături. Le făcu semn arcașilor să se îndepărteze. Și noi la fel. Am pus tabăra în spatele dealului din spatele pâlcului acesta de copaci. Se odihnesc cu toți, doar eu nu prea am stare, așa că am pornit să mă plimb și să cunosc lumea de pe aici. E o regiune fascinantă față de locurile de unde vin eu. Sunt ape multe, copacii cresc peste tot, e iarbă pentru animale și, mai ales, sunt cetăți. Cetăți ghiaure, făcute să fie cucerite... într-o bună zi, adăugă după o clipă de șovăire și îi zâmbi.

— De unde veniți voi? se interesă, în timp ce trăgea cu coada ochiului la palma pe jumătate ascunsă la spate.

— Din pustiu Mojan, care se găsește dincolo de lanțul munților Artenaide. În limba poporului meu, numele acesta înseamnă „Vârfurile care ating cerul”.

Jaason clătină din cap, mai mult ca să-și ascundă sentimentul de mulțumire – degetele îi erau complete și funcționale. Le flexă pe ascuns și zâmbi, la rândul său.

— N-am auzit de munții ăștia.

— Pentru că sunt departe de aici. Bătrânul scoase o lulea de la șold, o bătu cu vatra de pământ, apoi o agăță în colțul gurii. Fumezi?

— Foarte rar. Numai atunci când sunt bolnav și trebuie să amestec în pipă frunze de datură și de măghiran, pentru ca să mi se limpezească ochii și capul.

— Fumatul e un dar al zeilor. Bătrânul desfăcu o punguță de la șold, scoase din ea câteva fire de tutun și le puse în vatra de piatră. L-au dat tuturor, dar nu l-au apreciat cu toții.

Izbi cu amnarul în bucata de cremene, aprinse iasca din căușul palmei apoi o răsturnă peste tutun. Pufăi de câteva ori și slobozi un norișor alb, care urcă încet către frunzele verde-argintiu ale arțarilor.

— Ilain ben Anteb este numele meu. Suflă spre el o pală de fum. Sunt sfetnicul emirului El-Jarah ibn Ayad, slăvit fie-i numele de către toți credincioșii întru Allah. Regatul său, puternicul Jawahir, se întinde de la Marea Oază Ferheira, până în nordul îndepărtat, acolo unde nisipurile pustiului Mojan se întâlnesc cu acelea ale Mării-fără-sfârșit.

Când termină de vorbit, bătrânul făcu o plecăciune și îl privi lung. Neștiind care erau obiceiurile locului, Jaason făcu și el o plecăciune și ridică din umeri.

— Nu am auzit de acest regat. Dar cred că emirul tău este un mare rege.

— Va fi un mare rege, îl corectă Ben Anteb, pufăind din lulea. După ce va fi terminat de cucerit regatele fra-

ților săi din Mojan și va trece cu armatele peste vârful Artenaidelor, ca să-i facă pe ghiauri să cunoască adevărata credință în Allah și în profetul său Mohammed.

Dintotdeauna oamenii avuseseră mulți zei, se gândi Jaason, lăsându-se ușor pe spate și sprijinindu-se cu palmele de pământ. Sângeroși cu toții, deși unii păreau că îi învață pe devotații lor să trăiască în pace. Ori totul era o minciună și ei cereau sacrificii de sânge, ori oamenii nu-i înțelegeau niciodată și li se părea normal să le sacrifice alte vieți pentru a le proteja pe ale lor. Iată că acum se întâlnea cu acest Allah, care le cerea explicit credincioșilor să-i convertească pe alții cu sabia.

— Nici despre zeul tău Allah nu am auzit prea multe. Dar mi-ar plăcea să vă cunosc religia. Poate că este mai bună decât creștinismul în interiorul căruia mi-am petrecut mulți ani din viață.

Bătrânul tuși și scuiă. Arcașii se așezaseră lângă un trunchi prăbușit, cu picioarele strânse sub ei, dar cu arcurile în mâini. Jaason nu se îndoia de faptul că ar fi înhățat o săgeată din tolă, ar fi fixat-o pe coardă și ar fi slobozit-o spre el în mai puțin timp decât ar fi avut el nevoie ca să tragă aer în piept.

— Am venit aici pentru bazar, spuse bătrânul și scuiă din nou. Stăpânul El Jarah caută o carte mistică, scrisă în thamudana veche, și ar fi în stare să dea o avere pentru ea. Dacă nu ai ce face, te poftesc să ne

fii oaspete peste noapte și să împarți cu noi căldura focului, cuș-cuș-ul, ceaiul și poveștile.

Jaason se gândi o clipă la felul în care fusese alungat din cetate. Trebuia să se întoarcă, Ajoras-ul adăpostea numai o dată la zece ani un astfel de bazar uriaș, care ținea vreme de câteva luni și îi umplea visteria lordului cu taxe, mai mult decât birurile grele pe care le storcea de la localnici. Dar dacă ar fi fost recunoscut și prins din nou era posibil să fie condamnat la moarte. Nu asta îl speria, pentru știa că nu era afectat de traume, asemenea oamenilor. Dar niciodată până atunci nu fusese decapitat. Și nu știa, pur și simplu, dacă avea să-i mai crească vreun cap în locul celui rostogolit în coșul călăului.

Poate că aceea era adevărata moarte, își linse el buzele. Și nu avea nicio intenție să o încerce.

— Aș fi onorat să-mi împart poveștile și amintirile cu voi, spuse și se înclină adânc.

Ilain ben Anteb mai pufăi o dată, apoi se ridică sprinten și îi întinse mâna. O apucă și se săltă în picioare, la rândul său.

— Emirului i-a plăcut mereu să aibă oaspeți la masă, spuse și vârî luleaua la șold, alături de punga cu tutun. După-amiaza e momentul șerbetului de trandafiri, al apei ținută la rece și al lichiorului de anason. Să mergem, prietene.

Tabăra emirului El-Jarah ibn Ayad era așezată într-o vale îngustă, pe malul unui pârâu limpede și puțin adânc. O mulțime de corturi albe, cu tuiuri din păr de cal fluturând deasupra, și un cort uriaș, roșu, verde și galben ridicat pe o măgură, în mijlocul lor. Ceairul, construit din stâlpi înfiți în pământ și legați între ei cu funii aspre, groase, era plin cu cai scunzi, cu gambe delicate, parcă sculptate în alabastru. Câțiva bărbați rași în creștet și cu o coadă împletită atârându-le pe spate, îi frecau cu șomoaige de paie ude. Doi arcași ieșiră din spatele primelor corturi, cu săgețile în corzi. Ben Anteb le făcu semn cu brațele că totul era în ordine și strigă spre cei din garda sa ceva în limba oamenilor deșertului. Aceștia o luară la fugă, îi ocoliră și se pierdură în spatele pereților de pânză tremurătoare.

— I-am trimis să-l anunțe pe stăpân că are oaspeți, spuse. Vino după mine și încearcă să nu te miri de nimic din ceea ce ai să vezi. Lumea noastră este diferită mult de cea creștină.

Merseră printre corturi, pe cărări bătucite cu grijă și fără fir de iarbă. Ici și colo zări cu coada ochiului bărbați la bustul gol, unși cu ulei, care încercau să se trântescă unii pe alții la pământ; în altă parte, un uriaș cu mușchii răsuciți ca niște funii ridicase platforma unei căruțe și o ținea în aer pentru ca alți doi să-i înlocuiască o roată cu spițele rupte; un aruncător de cuțite se antrena, azvârlindu-le într-o țintă vie, care

nu clipea, cu mâinile și cu brațele legate de o cruce cu brațe egale. Într-un colț lăsat liber, aproape de pârau, câțiva întorceau șeile cailor din ceair cu burțile în sus și desprindeau de pe ele fâșii lungi de carne strivită, pe care le întindeau pe o împletitură din lână, așternută pe sol. Alți bărbați ieșeau dintr-un cort cu șomoiage de câlți înmuiate într-un lichid negru și le ungeau pe toate părțile, după care le atârnavă de cârlige și le lăsau în soare.

— Este o rețetă mai veche decât cetatea din fața noastră, spuse bătrânul, întorcând capul spre el. Ca să nu se strice de căldură, lăsăm carnea sub șaua calului de la răsărit și până-n seară, apoi o ungem cu o mirodenie murată în oțet de smochine și o lăsăm să se usuce la soare. Noi îi spunem *panaran*. Războinicii noștri o mestecă în timp ce călăresc și nu mai au nevoie de mâncare gătită.

— Este o tabără de oșteni?

Ben Anteb păru să nu-l fi auzit. Îl pofti doar să-l urmeze și porni spre dreapta. Ocoliră un loc liber, în mijlocul căruia ardeau două focuri mari, sub ceaune de fier în care un bărbat scund și gras arunca tot felul de mirodenii, în timp ce mesteca cu un linguroi de lemn prin orezul alb și gros. În spatele lui, câțiva ucenici, îmbrăcați cu șorțuri din piele, tocau bucățele de carne sărată și le puneau într-un vas de lut aproape la fel de mare ca și ceaunele.

Bătrânul zâmbi subțire, dar nu spuse nimic, îi arătă doar cu mâna către cortul roșu, verde și galben, care se găsea nu departe de locul acela, și îl pofti din priviri să-l urmeze. Ajunseră aproape imediat. În fața intrării stăteau doi soldați, în șalvari negri, cu săbiile în mâini. Când îi văzură venind spre ei, se traseră într-o parte și se înclinară cu respect în fața lor, murmurând ceva.

— Ce spun? întrebă curios.

— Vor să-i binecuvânteze.

— Nu credeam că ești preot. Arăți mai degrabă... a sfetnic.

Ben Anteb își scutură șalvarii cenușii de praf și îi arătă într-o parte a intrării un vas mare de lut ars plin cu apă, în care pluteau petale de trandafiri roșii.

— Să ne spălăm pe mâini și pe picioare. Tradiția poporului meu cere ca înaintea lui Allah și a trimisului său pe pământ, emirul, să ne prezentăm curați la trup și la suflet.

Se apropiară de vas și se spălară pe mâini. Apoi se așezară pe pământ și își scoaseră încălțările. Jaason vru să se întindă după apă, dar bătrânul îl prinse de cot.

— Ești oaspetele emirului. Iar noi ne cinstim oaspeții în cel mai înalt grad. Să-mi dai voie să îți spăl eu picioarele, drumețule.

Trase vasul mai aproape, luă apă în căușul palmei și îi spălă picioarele, după care își desfăcu partea din spate a turbanului, care se dovedi a fi o bucată albă de pânză de in, și i le șterse cu atenție.

— N-am mai văzut niciodată până acum unghii la mâini și la picioare fără semilună, spuse el, uitându-se cu atenție.

Jaason simți cum îl trece un fior pe șira spinării. Se strădui să rămână nemișcat și să zâmbească. Cei doi străjeri îl priveau în tăcere, dar nu arătau că ar fi înțeles ceva din limba franciliană.

— Nu-mi vine să cred că ai spălat mâinile și picioarele tuturor oamenilor care trăiesc în lumea asta, răspunse pe un ton de glumă. Pesemne că eu sunt doar unul dintre cei mulți care nu au trecut prin actul purificării tale. Asta înseamnă să fii preot, în regatul acela... cum i-ai zis? Jawahir? Să speli mâinile și picioarele oaspeților?

Ilain ben Anteb se ridică gânditor și puse bucata de pânză pe una din funiile cortului, să se usuce în soare.

— Preot în religia mea este acela care îi sfătuiește pe dreptcredincioși să nu încalce preceptele singurului Dumnezeu, care a fost, este și va fi Allah, în toate timpurile. Să intrăm, acum ești pregătit să-l întâlnești pe emir.

Trase într-o parte foaia de cort și îi făcu semn să înainteze. Dincolo de intrare era doar o mică sală de primire, cu un covor roșu întins ca o potecă spre cea de-a doua intrare. Un bărbat și o femeie, cu câte o cătușă de bronz la mâna stângă, pregăteau apă înmiresmată, cu petale de trandafiri pentru a o înlocui pe cea folo-

sită. Mai multe sipete lungi, din aramă, cu sertare pe ambele părți, erau înșiruite de-a lungul pereților de pânză, pe fiecare dintre ele arzând câte o cățuie cu ulei înmiresmat. Simți miros de tămâie, de lămâiță și de scorțișoară. Nările îi tremurară și strănută puternic. Sclavii se opriră din lucru și se uitară la el. Vru să spună ceva, dar sfetnicul ridică un deget, oprindu-l.

— Au limbile tăiate, așa că nu poți vorbi cu ei. Mergem în camera stăpânului. Pentru el te-am adus, nu pentru slujitorii și sclavii lui.

Jaason își linse buzele și se întrebă în ce capcană căzuse. Deși nu îl legase și nu îl schingiuiseră nimeni, își dădea seama că era mai prizonier acum decât fusese înainte, în temnițele cetății Ajoras. Lumea creștinilor o cunoștea bine, trăise în mijlocul lor în ultimele opt veacuri și știa cum să-i păcălească dacă intra în încurcătură. Francilienii, briții, saxonarzii, nordmanii, belgii, alemanii și italii, nu aveau tradiții sofisticate și dacă citeai una din cărțile lor sfinte, puteai să-i învârtești pe degete, făcându-i să creadă în idei pe care să le pui în seama Mântuitorului. Oricum, dacă acesta exista, era clar că nu-i păsa de felul în care îi interpretau vorbele cei cărora le lăsase învățăturile lui, altminteri ar fi intervenit, făcând corecții draconice. Dar lumea lui Ben Anteb părea să aibă alte dimensiuni și nu cunoștea nimic despre religia și obiceiurile care domneau acolo. Nici măcar nu știa ce le-ar fi putut spune

despre faptul că nu avea blestemata de semilună la degete. Pentru că el însuși nu avea habar de ce nu o avea. Ce carte ar fi trebuit să citească pentru a intra pe sub pielea lor? Oare dumnezeul lor, acel Allah, scrisese și el una? Să fi fost poate chiar cartea pe care bătrânul afirmase că o căuta emirul prin bazine, fiind gata să dea o avere pentru ea?

Dădu din mână, alungând gândurile ca pe muște. Nu era timp nici pentru întrebări, nici pentru răspunsuri. Trebuia să intre în cetate și niciun efort nu i se părea prea mare. Ridică a doua foaie de cort, se aplecă și păși înăuntru. În spatele său, Ben Anteb trase foaia de cort și o legă cu șnururile de mătase, semn că stăpânul nu dorea să fie deranjat de nimeni.

În încăperea cea mare domnea o lumină moale, provenind de la cele nouă cățui cu untdelemn sfințit, risipite pe tot felul de măsuțe și chiar pe covorul gros, așternut pe pământ. Tronul așezat chiar în fața sa era o realizare monumentală din lemn de mahon, fildeș învechit și aramă bătută. Pietre prețioase cât pumnul unui copil sclipeau la fiecare îmbinare, iar lemnul brațelor lucea de uzură. Deasupra spătarului, fixată într-o baghetă invizibilă, o coroană din aur și argint părea că plutește, adunând putere din jur. Emirul stătea tolnit pe o blană de leopard, cu mâna dreaptă întinsă către două sclave negre care îi făceau manichiura. Era un bărbat vânjos, cu umeri de taur și mușchi scoși în

evidență de șerpui subțiri de aur încolăciți pe antebrățe. Avea părul negru, cârlionțat, adunat cu grijă sub turban, iar barba era tăiată drept, atingându-i pieptul ori de câte ori dădea din cap. Ochii, negri ca noaptea, erau adânci și pătrunzători. O privire hipnotică, descoperi el, ferindu-se să îi privească prea mult.

Ilain ben Anteb făcu un pas în față și execută o plecăciune adâncă, ducându-și pe rând degetele mâinii drepte la frunte, la buze, la piept și la stomac, apoi întorcându-le la frunte.

— Luminăția-ta, el este bărbatul despre care ți-am trimis veste mai înainte. Știe povești mai vechi decât lumea asta a necredincioșilor și este gata să ți le împărtășească, dacă îi vei oferi prețul corect.

Ibn Ayad ridică mâna, își examinează o clipă unghiile date cu vopsea aurie și le făcu semn din degete sclavelor. Acestea se ridicară imediat, se înclinară și dispărură în spatele unor voaluri tremurătoare din dreapta tronului. Jaason bănuie că acolo ar fi fost ascunsă o ușă secretă, pentru ieșiri de urgență. O ușă bine păzită, nu se îndoia de asta.

— Lumea necredincioșilor este doar un bazar nesfârșit, spuse el cu o voce plăcută, într-o franciliană fără cusur. Tu m-ai învățat că aici totul e de vânzare dacă oferi prețul corect. Totul, chiar și sufletul, nu-i așa, bătrâne Ilain?

Sfetnicul se mulțumi doar să dea din cap.

— Să poruncesc să aducă lichioruri și șerbet, Luminăția-ta?

— Fă cum dorești. Cum te numești, străine?

— Jaason Mandragon, sire.

— Poți să-mi spui Luminăția-ta, ca și Ilain. Și de ce crezi că aș fi interesat să cumpăr povești de la tine?

Jaason se pregăti să răspundă, dar plesnetul palmeilor lovite de bătrân îl întrerupse. Un eunuc subțire și mlădiu, îmbrăcat în șalvari din muselină subțire și la bustul gol, își făcu apariția din spatele lor. Se înclină și rămase în așteptare. Sfetnicul îi spuse ceva în limba aceea guturală, despre care afirmase că era vorbită de oamenii deșertului, apoi se răsuci și îl îndemnă din priviri să continue.

— Pentru că sunt foarte vechi, așa cum spunea și sfetnicul tău. Iar tu cauți ceva în lumea asta care s-ar putea să fi ajuns aici din acele vremuri îndepărtate. E posibil ca voi doi să găsiți alte înțelesuri în povești care mie mi se par doar simple fantezii, venind din lumi care s-au stins cu mult înainte ca aceasta să se fi născut.

Emirul își împreună buricele degetelor în față, adâncit în gânduri. Avea degete fine, dar puternice, remarcă Jaason, străduindu-se să nu-și ridice privirea de la ele. Știa de multă vreme că stăpânilor nu le place să fie priviți drept în ochi. Mai mult decât atât, însă, nu voia să le încerce puterea hipnotică. Pentru că știa ce putea să facă șarpele cu broasca, mai înainte de a deschide fălcile să o înghită.

— Nu știu ce ai de oferit. Emirul se aplecă spre el cu o mișcare bruscă. Dar îți voi face un preț corect. Pe care îți dau posibilitatea să îl obții dinainte. Spune doar ce vrei de la mine pentru povestea ta și consideră îndeplinit. Asta dacă nu sunt cereri nebunești.

— Vreau să mă ajuți să intru în Ajoras, Luminăția-ta.

— Înseamnă că ai mai încercat și nu ai reușit.

Barba cu cârlionți negri îi atinse pieptul puternic și El-Jarah ibn Ayad zâmbi. Avea dinții albi, perfect regulați, constată Jaason. Asemenea lamelelor sale osoase, numai că mai ascuțiți ca acestea. Canini de prădător, nu măsele late de ierbivor. Iar prada stătea înaintea lui, gata să se lase sfâșiată.

— Nu am bani de taxă.

— Dacă povestea va fi așa cum ai promis, vei intra. Te vom transforma într-un derviş-rotitor.

— Un derviş-rotitor?

— Un dansator al lui Rūmī, care-l cinstește pe Allah prin rotațiile pe care le face. Sfetnicul clipi și îi puse mâna pe umăr. Nimeni nu are voie să-i pună întrebări emirului, Jaason Mandragon. Nici măcar un străin neștiutor de tradițiile noastre. Așa că te vei mulțumi doar cu acest răspuns. Ți s-a dat un preț corect. Ești mulțumit de el?

— Sunt mulțumit.

Ben Anteb își frecă nasul lung și subțire cu un deget. Îi aruncă o privire întrebătoare stăpânului său, apoi

îi arată o pernă roșie, din catifea, așezată în dreapta tronului.

— Așează-te acolo, Jaason Mandragon. Din acest moment nu ești numai oaspetele Luminăției-sale, ci și slujitorul său. Spune-i povestea din străvechime și să sperăm că o să-i și placă.

Se așează, ținând picioarele într-o parte. Sfetnicul se așează și el, de cealaltă parte a tronului, pe o pernă cafenie. Îi arată cum să-și strângă picioarele sub el, ca să nu i se pună cârcei. Atunci intră eunucul cu o tipsie mare de argint în mâini, încărcată cu farfurioare cu șerbet de diferite culori, cu dulceață de trandafiri, cu apă în care pluteau cuburi de gheață, cu siropuri puse în cupe înalte din alabastru și cu o narghilea burtoasă, pe care o așează alături de picioarele emirului. Făcu o temenea până la pământ, după care ieși mergând cu spatele.

— Gustă din șerbet, îl îndemnă emirul. Cel din trandafiri galbeni este preferatul meu. Apoi potolește-ți setea cu apă rece și spune-ți povestea.

Făcu exact cum i se spusese. Nu avea simțul gustului prea dezvoltat, abia dacă deosebea dulcele de amar, de sărat, de acru sau de iute, așa încât șerbetul i se păru a avea același gust ca și paiele umede pe care le mâncase uneori, pentru a extrage din ele celuloza. Dar știa că nu trebuia să arate nimic din ceea ce simțea și gândea cu adevărat, așa că zâmbi apreciativ și își

linse buzele. Apoi bău cu sete două cupe cu apă, se șterse la gură cu șervetul de în și se uită întrebător la bătrân. Acesta îi făcu semn cu mâna să înceapă.

— Povestea mea nu începe cu *A fost odată ca nicio- dată*, pentru că întâmplările din ea sunt mult mai vechi decât lumea oamenilor. Atât de vechi, încât deșertul Mojan, în care se găsește regatul tău, era pe vremea aceea o pădure falnică de pini și de cedri, iar țara în care se află cetatea Ajoras era pe atunci fundul unui lac de smoală, care fierbea și bolborosea de veacuri. Oase și chiar schelete întregi de dragoni se găseau peste tot, iar pe cer pluteau încă șopârle cu aripi din piele, acoperite cu solzi, atât de mari și de multe, încât atunci când plecau dintr-o parte în alta a lumii, lumina soarelui se întuneca timp de săptămâni întregi. Cel mai puternic animal de pe pământ era un rinocer uriaș, cu trei coarne, care ar fi putut dintr-o singură izbitură să dărâme poarta cea mare a cetății din față, iar peste ape domnea un crocodil între fălcile căruia putea să stea un om în picioare, iar el tot ar mai fi putut să le caște puțin.

— Am înțeles, s-a întâmplat tare demult, probabil după ce blestemul a stins de tot lumea dragonilor. Sfetnicul Ilain ben Anteb sorbi puțin dintr-un pahar cu apă, îl așeză pe tipsie și își încrucișă palmele. Și acum spune povestea. Adevărata poveste, preciză, cli- pind repede din pleoape.

Jaason tăcu o clipă, de parcă ar fi vrut să-și tragă sufletul. Străinii din fața sa nu erau tocmai niște necunosători ai lumii în care trăiau. Aveau idei despre faptul că existase ceva care ucisese toți dragonii sălbatici de pe pământ. Poate că adepții lui Allah cunoșteau legende cu mult mai vechi decât bănuise el. Sau poate că avuseseră noroc să descopere cărți în care erau scrise Adevărurile. Cărți întocmai cu aceea pe care o căuta emirul. Trebuia să fie foarte atent la ceea ce spunea mai departe.

Nu natura ridicase zidul acela drept din gresie, înalt de aproape trei mii de stânjeni și lung de nu i se vedea capătul. Era prea uniform și prea strălucitor ca să fie doar o întâmplare. Dar nici oamenii. Aceștia abia de cunoșteau uneltele și armele de silex și nu știau să construiască ceva mai înalt decât un zid de apărare din pământ și pietroaie. Zidul acela părea făcut de o seminție de uriași, deși Jaason, care îl văzuse în urmă cu aproape zece mii de ani, nu dăduse peste urma niciunuia, în nesfârșitele sale peregrinări. Se plimbase pe coama lui, pe un fel de alee din dale mari de bazalt negru, și i se păruse că era un zeu din străvechime admirând opera înaintașilor săi. După câteva veacuri, zidul se prăbușise brusc și urmase cea mai mare inundație din câte trăise el până atunci: apele reci ale celui mai mare ocean de pe planetă se prăbușiseră pur și simplu în groapa uriașă din spatele său, reușind să o

umple în câțiva ani. Apăruse o mare interioară uriașă, în care vârfurile unor munți deveniseră grupuri de insule și oamenii, în minunata lor nesăbuintă, se străduiseră să le colonizeze. Își amintea că vuietul apei care se prăbușea în cascadă de la acea înălțime bubuia asemenea unui trăznet căzut foarte aproape, iar fenomenul durase ani la rând, descrescând treptat, până când devenise un zgomot de fond cu care se obișnuise să trăiască. Dar ce anume declanșase prăbușirea colosului de gresie ar fi fost greu să aprecieze. Poate că cedase, pur și simplu, din cauza presiunii uriașei cantități de apă acumulate în spatele lui. Sau poate că avușese o fisură chiar din construcție. Sau poate... Dar mai departe refuza să se gândească. Și nu găsi cu cale să le mărturisească temerile sale celor doi ascultători.

— Acolo unde altădată se întindea luciul celei mai întinse ape sărate a lumii, acum era doar o altă mare interioară. Două mări, în locul unui singur ocean: Mer Niegra și Mer Meditar. Cu insule noi și necunoscute. Cu animale care apucaseră să se salveze, dar și cu altele care se stinseseră definitiv. Cu sirenele și sireniile care s-au trezit, dintr-odată, izolați de frații și surorile lor în aceste lacuri foarte mari și care, pentru a supraviețui, s-au transformat în delfini. De aceea se spune că aceste animale sunt foarte apropiate de oameni și îi salvează de la înec ori de câte ori se găsesc în apropierea vreunui naufragiu. Pentru că își amintesc de vremurile când ei înșiși erau pe jumătate oameni.

— Frumoasă poveste, dădu din cap sfetnicul. Dar și apusurile de soare sunt frumoase, iar ele nu servesc la nimic. Mă așteptam ca din povestea ta Luminăția-sa să afle ceva care să-i fie de folos în căutarea pe care o întreprinde și care l-a adus la o atât de mare depărtare de casă, tocmai în îndepărtata și cețoasa Francilie.

— Mi-ați cerut să vă spun o poveste veche, spuse Jaason, alegându-și cu grijă cuvintele. Și nimic altceva. Amintește-ți, înțeleptule, că nici măcar nu știu prea bine ce caută stăpânul tău prin aceste locuri. Mi-ai pomenit ceva despre o carte. Nu cunosc povestea niciunui loc care să adăpostească doar cărți.

— Caut o carte despre magia pe care o cunoștea un popor venit aici, pe pământ, cu mult înainte de apariția oamenilor. Emirul își mângâie cârlionții bărbii și se aplecă spre el. O magie care putea face să se miște munții din loc și să se stingă stelele-n ceruri. Purta numele de *magia transformării* și posesorii ei o foloseau ca să schimbe fața lumii. Iar povestea ta despre perețele uriaș prăbușit și despre cascada-ocean mi-a arătat că ea chiar a existat cu adevărat. Nu te lua mereu după ce spune Ilain. Este un sfetnic devotat și atoatecunoscător, dar a început să îmbătrânească, iar ochii minții sale nu mai prea pot să vadă lumea ca un întreg, așa cum o văd ai mei. Îți mulțumesc pentru povestea ta, Jaason Mandragon. Când vei părăsi acest loc, vei fi condus la cortul celui care se ocupă de pregătirea der-

vișilor mei, iar ei te vor învăța până mâine cum să dansezi dansul lui Rūmī. Și nimeni nu va mai putea să te recunoască atunci când vei trece dincolo de zidurile cetății.

Întrevederea se încheiase. Sfetnicul îi făcu semn și Jaason se ridică. Se înclină adânc și porni cu spatele spre ieșire. Oare de ce nu-i dăduse emirul, pur și simplu, bani ca să poată plăti taxa, ca atâția alții? De ce era nevoie să învețe un dans, iar apoi să încerce să-și plătească intrarea cu el?

Jalal Taksim era un bărbat înalt, cu părul lung strâns la spate în coadă de cal. Era îmbrăcat în șalvari cenușii, foarte largi în dreptul gleznelor, ilic negru cu mâneci subțiri, iar pe cap purta un fel de pălărie asemănătoare unui turn, legată pe sub bărbie cu o șuviță de piele. Când se învârtea, șalvarii se înfoiau asemenea unei rochii și păreau că-l ajută să se desprindă de pe pământ. Dansa numai pe vârfurile picioarelor și ținea ochii închiși. Cu toate acestea, nu călca niciodată în afara cercului trasat pe sol cu vârful unei sulițe, iar Jaason se întrebă dacă nu cumva număra pașii, ca să știe unde și când să schimbe direcția de rotire. Cei doi bărbați cu fluiere, așezați cu picioarele strânse sub ei, cântau la unison o melodie monotonă, care aducea

mai degrabă a jelanie mortuară decât una de dans. Dar rotirile lui Taksim păreau că trec dincolo de lumea aceasta, pregătindu-l pe dansator să urce în Raiul lui Muhammad Rūmī. În jurul său, nemișcați în propriile cercuri, alți douăzeci de dansatori, încremeniți în diferite poziții ale semei, închipuiau statui neterminate ale unui zbor spre cer. Brusc, melopeea fluierelor încetă și ultima săritură a lui Taksim se transformă într-un salt neterminat.

— Crezi că ai putea să repeți asta? îl întreabă Ben Anteb, cu brațele sprijinite de o bară orizontală de lemn, legată între doi stâlpi subțiri.

— Nu.

Era mai bine să fie sincer. Trăise suficient de mult ca să afle că elementele mecanice ale dansurilor umane necesitau incredibil de mult timp pentru a fi asumate. Un singur pas lateral sau înainte trebuia repetat de câteva sute de ori pentru ca dansatorul să fie sigur că nu va da greș. Mai întâi, era necesar să fie pliat peste linia melodică, apoi să păstreze ritmul meldiei, dar și pe cel interior, și în fine să aibă o eleganță a mișcărilor dinainte studiată. Iar așa ceva nu se putea învăța într-o singură noapte. Clătină dezamăgit din cap.

Bătrânul își lăsă brațele în jos și se apropie cu pași rari de șeicul Jalal Taksim, care stătea înțepenit în ultima coborîre, asemenea unei păsări rănite. Făcu deasupra lui un gest de dezlegare mistică și dansatorul

își coborî piciorul pe pământ și își îndreptă spatele. Discutară încet, un timp care i se păru nesfârșit, apoi Taksim se apropie de el și îi arată cum să întindă brațele. Făcu întocmai și se lăsă examinat ca un animal la vânzare. Taksim îl puse să se ridice pe vârfuri, să stea în genunchi, să înalțe brațele, să aplaude, să sară cât mai sus, să se rostogolească pe sol și să meargă pe ciuci. La sfârșit, păru satisfăcut de rezultate și dădu din cap. Dar Jaason știa că în diferite culturi același gest putea să aibă semnificații complet diferite, așa că așteptă nemișcat ca sfetnicul să i se adreseze, după ce va fi terminat discuția cu șeicul conducător de joc.

În cele din urmă, Ben Anteb se apropie de el și îi spuse că șeicul a fost mulțumit de flexibilitatea membrilor sale și că a promis că îl putea învăța până în zori elementele de bază ale semei Mevlevi. Dar că pentru asta va fi nevoie să stea treaz întreaga noapte.

— Voi fi treaz atât timp cât va fi nevoie, promise el.

De fapt, nici nu-i era greu să afirme asta, întrucât organismul său își autocontrola stările de trezie și pe cele de odihnă completă, în așa fel încât cea mai mare parte a sa se afla permanent în stare de reacție. Sfetnicul îi spuse să rămână acolo și să exerseze mișcărilor pe care i le va cere Taksim, apoi dispăru printre corturi, urmat îndeaproape de cei doi arcași.

Pentru început, șeicul îi ceru să exerseze sărituri în înălțime, apoi îl dădu pe mâna a doi dintre dansatori,

care începură să-l învețe arta rotitului, bazată în întregime pe piciorul stâng. Și, pentru că ar fi părut anormal să nu obosească sau să nu încerce vreo stare de amețală, după atâtea cercuri executate în viteză, ceru în două rânduri pauză pentru odihnă și pentru băut apă. I se aduse o saca cu apă rece din pârâu și un urcior cu hidromel, o băutură ușor acidulată, dulce și parfumată, care ar fi trebuit să-i asigure energia necesară următorului antrenament. Se odihni, bău cu ponderație din amândouă, convins că mai multe perechi de ochi erau ațintiți asupra lui, apoi reveni pe terenul bătucit de picioarele dansatorilor și își reîncepu antrenamentul.

Când luna plină urcă deasupra zidurilor întunecate ale Ajorasului, era în stare să execute, fără greșală, cele mai multe din săriturile samei și toți pașii de dans în cerc pe care îi făceau dervișii care stăteau pe margine și strigau la el în limba lor ciudată. Abia după aceea, șeicul se ridică de pe covorașul rotund pe care stătuse nemișcat, urmărindu-l din priviri, se apropie de el și desenă cu un pumnal în țărână soarele și luna. După care îi explică prin gesturi cum se rotește luna în jurul soarelui. Continuă să deseneze până la douăzeci de luni, apoi arată cu mâna înspre dervișii care așteptau nemișcați acolo unde se nimeriseră să se găsească la sfârșitul dansului. Duse bățul spre soare și înspre el. Comparația era clară și nu avea nevoie de

cuvinte. De altfel, apucase să vadă o secvență a dansului înainte de a începe antrenamentul, așa că îi era ușor să înțeleagă. În sfârșit, Jalal Taksim îl luă de mână și îl conduse în fața unuia dintre dervișii care se găsea în primul rând de luni, îi spuse acestuia ceva pe un ton poruncitor, îl împinse într-o parte și îi așeză în locul lui.

Jaason oftă și își lăsă capul în jos. Se terminase. Își obținuse locul în ceata dervișilor și, îmbrăcat asemenea lor, cu pălăria aceea ciudată pe cap, nu avea cum să fie recunoscut de gărzile și de patrulele cetății. După ce urma să își încheie rotirile, avea să fie liber să cutreiere bazarul și să caute.

Șeicul se întoarse în cercul lui din mijloc, execută o temenea adâncă în fața dervișilor, așteptă să i se răspundă la fel, apoi le făcu semn să plece spre locurile de somn. Plecă și el, deși habar nu avea unde avea să doarmă. Își făcu însă repede socoteala că situația era destul de asemănătoare cu aceea în care ar fi fost singur și ar fi trebuit să-și găsească un culcuș pe câmp. Orice era mai ridicat decât nivelul solului era bun de adăpost – un trunchi, o piatră mai mare, un morman de măracini.

O apucă printre corturi, căutând una din laturile taberei. Nu apucă însă să se îndepărteze prea mult și observă, cu coada ochiului, că era pândit din umbră. Se grăbi să se ascundă în spatele unui cort și îl văzu pe

unul dintre arcașii sfetnicului Ben Anteb uitându-se dezorientat după el. Vru să se strecoare în umbra cortului din stânga sa, când simți atingerea unei mâini ușoare pe umăr. Se răsuci, gata de ripostă. Cel de-al doilea arcaș, cu arma la spate, peste tolba cu săgeți, îl privea amuzat cu ochii săi oblici și migdalați. Lăsă mâinile în jos și așteptă. Bărbatul spuse ceva repede în limba lor guturală și următorul său li se alătură. Îi făcură semn spre mijlocul taberei și îl conduseră până la un cort mic, cu clapeta săltată. Îi făcură semn să intre, apoi unul dintre ei se așeză alături, cu picioarele încrucișate, iar celălalt porni repede printre corturile din față.

Intră aplecându-se atât de mult, încât la sfârșit fu nevoit să se târască în genunchi. Un opaiț din lut lumina slab, așezat pe o buturugă. În stânga sa, pe pământul tare era întinsă o pătură aspră, din păr de cal. Alături era un burduf cu apă. Aerul mirosea slab a urină de cal și a transpirație de om. Bănuî că era izul celui care dormise acolo până în urmă cu un sfert de ceas, mai înainte de a i se cere să elibereze locul pentru el. Se întinse pe pătură, cu mâna dreaptă sub cap.

O parte a creierului și aproape jumătate din corp intrară instantaneu în stare de somn, în vreme ce partea trează se silea să mențină ochii pe direcția intrării rotunde. Era limpede că emirul avea să se țină de promisiune, iar el putea să treacă, în zori, de porțile afu-

risite și să pătrundă, în sfârșit, în bazar. Dar de ce să fi făcut un om atât de puternic precum El-Jarah ibn Ayad un astfel de gest? Doar pentru o poveste prăfuită și uitată a trecutului? Și atunci, de ce spunea Salmon-înțeleptul că trecutul este ceva cu desăvârșire mort, singurul său rol fiind doar acela de a contrabalansa cu energia sa înghețată pe aceea fierbinte a viitorului încă nenăscut, astfel încât prezentul să se afle mereu în echilibru existențial? Răspunsul nu dori să vină în noaptea aceea, deși lăsase înadins clapeta cortului deschisă. Doar lucirile îndepărtate ale câtorva stele creau impresia că aerul nopții se mișcă de la sine, urmând cărările pierdute către lumile cerului.

Sări în picioare exact când, înfundat între zidurile îndepărtate ale cetății, se auzi cântul strident al unui cocoș. În ceair, caii fornăiau și izbeau din copite, speriați de vreun animal al nopții aproape petrecute. Scoase capul cu grijă prin deschizătura rotundă. Cortul lui nu mai era păzit de nimeni. Se strecură afară, străduindu-se să nu facă niciun zgomot. Celelalte corturi se înălțau neclintite în aerul proaspăt al sfârșitului de noapte. Deasupra capului, constelația Taurului își orientase capul cu coarne ascuțite către miază-noapte și părea gata să plece în trap nebun într-acolo.

Oricât se strădui, nu auzi nicio mișcare în corturi. Doar caii care încă fremătau și alergau de colo-colo, neliniștiți și pe jumătate reîntorși la sălbăticie. Ceva

nu era în regulă, își dădu el seama pe când își îndrepta pașii printre corturile din pânză aspră către ceair. Din loc în loc ar fi trebuit să întâlnească gărzi sau vreun soldat ieșit pentru nevoi. Să audă sforăitul celor care dormeau cu fața în sus sau gemetele înăbușite ale celor ce visau urât. Chiar și în somn, o tabără de bărbați era ceva viu și, cumva, liniștitor tocmai prin faptul că producea sunete umane. Tabăra emirului Ibn Ayad părea însă pustie cu desăvârșire. Și atunci, caii? De ce să plece cu toții pe jos? Și, mai ales, încotro?

Se opri în dreptul unui cort rotund și trase clapeta în sus. Se târî înăuntru abia respirând. Interiorul era pustiu, doar opaițul arunca lumini șterse la o palmă în jur, fumegând. Următorul cort era la fel. Și următorul. Și următorul.

Se repezi către cortul cel mare, vopsit în roșu, verde și galben. Era la fel de pusiu ca și celelalte. Se grăbi să iasă și să ajungă la ceair, împiedicându-se mereu de armele așezate în fața intrării în corturi. Noaptea lăsa treptat locul unei lumini sure, care devenea roșiatică spre cerul răsăritului. Dar caii se vedeau destul de bine, rânchezând și izbind speriați cu copitele în solul tare.

Reuși să iasă din tabără chiar în momentul în care cocoșul din cetate cântă pentru a treia oară. Trecu pârâul și apa i se păru minunat de rece și de proaspătă. Se aplecă, își umplu căușul palmelor și o aruncă pe față. Stropii împrășcară peste tot în jur, prinzând ul-

timele sclipete de roșu în oglinzile lor minuscule. De pe malul celălalt, puțin mai înalt decât valea unde se întindea tabăra musulmanilor, pustietatea locurilor părea încă și mai copleșitoare. Grăbi pasul și se pierdu printre tufele de soc, de leandri înfloriți și de laba-ursului. Merse neîntrerupt până ce reuși să ajungă în drumul cel mare care venea dinspre Valle Cuzco, ocolea Ajoras și pornea mai departe spre apus, către Gheara Mare și Șaua de Granit.

Din stânga se auzeau zgomotele unor care încărcate și strigătele vizitiilor care îndemnau animalele de povară. Jaason își aranjă din câteva mișcări șalvarii largi, ilicul negru, cu mâneci fluturânde și legă nojițele din piele sub bărbie, fixând cilindrul înalt pe cap. Când după colțul drumului își făcu apariția convoiul de căruțe, stârnind norișori de praf, își începu rotirile, pornind de pe piciorul stâng și înaintând în sensul mișcării soarelui pe cer. Când ajunseră în dreptul lui, carele se opriră, iar vizitii aplaudară, fluierară și aruncară cu crăitări deasupra lui. Bănuții cu zimți tociți se risipiră în pulbere, iar roțile mari trecură peste ei când își reluară înaintarea, iar Jaason știa că ei credeau că o să le aducă noroc la vânzări și că îl acceptaseră în preajma lor, asemenea unei amulete vii.

Merșeră împreună ultima bucată de drum, ei pocnind din biciuști și strigând comenzi la animalele de povară, el învârtindu-se la nesfârșit în jurul carelor și

ștergându-și sudoarea de pe frunte atunci când socotea că îl vede cineva. Porțile cetății erau deja deschise, iar străjerii dădeau ocol convoaielor, numărând animalele, oamenii și calculând taxele. Prima căruță îi plăti și lui intrarea, iar vizitiul, un bărbat bine îmbrăcat, cu o mustață atât de lungă încât îi atingeă pânțele, coborî de pe capră și îi dădu un urcior cu vin, spunându-i că e onorat să fie însoțit de norocul unui derviş-rotitor. Jaason făcu o plecăciune, apoi execută două rotiri perfecte și dispăru în cel mai apropiat gang, mai înainte chiar ca restul convoiului să se pună în mișcare.

Pe străduța strâmtă (dacă întindea brațele, îți zdrelea degetele) mirosea a tocană și a varză acră. Din când în când, prin ferăstruicile cât palma zburau pe deasupra capului său coji de ceapă și de cartofi, resturi de morcovi, împreună cu apa murdară în care fuseseră spălate legumele. Spre norocul său, drumul se termină repede, deschizându-se într-o piață mică, rotundă, plină de dughene și de negustori care-și lăudau mărfurile. Se opri o clipă în dreptul primeia, arătându-se interesat de ghebele atârinate de o grindă legată de loitrele căruței.

— Hai la sfoară! izbucni negustorul care spărgea semințe de dovleac sub un sac întins peste aceleași loitre, ca apărătoare de soare. Avem sfoară bună, tare, din cânepă iridiană, sfoară subțire, colorată, din bum-

bac, pentru împletituri. Avem sfoară de borangic, de in, de lână, bună pentru mănuși. Avem ibrișin violet și sfoară neagră de Parma, din cele care se leagă de gâtul cailor pentru a-i feri de boala somnului. Avem sfoară inelară, pentru făcut bărbi false și sfoară ondulată pentru peruci. Avem sfoară de Sendal pentru împletit funii marinărești și sfoară albastră, de nu se vede prin apă, pentru plase de pescuit. Ce să-ți dăm, omule? Acu' dau ieftin, că ești primul client pe ziua de azi.

Dădu ocol căruței, cu mâinile vârâte în brâul lat. Omul din fața sa nu se lăuda. Vedea, într-adevăr, tot felul de tipuri de sfoară, unele mai colorate decât altele.

— Caut niște sfoară de Inian, spuse după un timp, plimbându-și degetele printre gheme.

Negustorul se holbă o clipă la el, gata-gata să se înece cu o coajă de sămânță. Tuși, scuipă și veni repede lângă el.

— Nu mai vorbi așa tare, dervișule. Pe aici și zidurile au urechi și nu aș vrea să ne trezim amândoi în spatele gratiilor. Ție poate că nu ți-o păsa, dervișii sunt doar alungați, dar mie o să-mi confiște marfa și o să primesc și vreo treizeci de bice, spre distracția gloatei din Ajoras.

— Am cerut doar niște sfoară, spuse Jaason, prefăcându-se surprins.

— Da, doar niște sfoară... dar de Inian, răspunse celălalt aproape în șoaptă, uitându-se cu precauție în

jur. Niciun om sănătos la cap nu ar cere așa ceva. De ce vrei să o pățim amândoi? Toată lumea știe la ce servește această sfoară afurisită.

Jaason își împreună palmele în față și făcu o plecăciune adâncă.

— Să presupunem că eu nu știu, negustorule. Sunt doar un biet derviş-rotitor, care toată viața lui s-a închinat lui Allah, slujindu-se de corpul său pentru a-i înălța osanale. La ce servește afurisita aceea de sfoară, deci?

Negustorul se trase atât de aproape de el, încât îi simțea răsuflarea pe obraz. Omul mâncase salată de leurdă și băuse vin acru la masa de dimineață. Peseamne că nu se săturase, întrucât se auzeau ghiorăiturile stomacului.

— Orice dragon căruia îi pui o botniță împletită din ea va face numai ce-i poruncești tu.

— Dar oricine știe că nu mai există dragoni de mii de ani!

— În libertate, ai dreptate, nu mai există. Însă mulți știu, de asemenea, că unii dintre marii seniori posedă dragoni, pe care i-au primit moștenire din generație în generație, îi hrănesc și îi prădesc, pentru că ei apără locul unde stau de duhurile ce năvălesc dintre stele. Iar alții care nu au fost atât de norocoși au steaguri ca acela de deasupra donjonului sau ridică pe cele creștine, cu Sfântul Gheorghe omorând balaurul. Orice

om care deține o bucată de sfoară de Inian poate să facă dintr-un dragon un mieluşel ascultător şi să-l răpească de la stăpânul lui de drept. Pentru asta îţi trebuie sfoara, dervișule? Eşti un hoț-de-dragon? Dacă deschid gura şi strig, voi obține o recompensă mare de la stăpânul Ajorasului.

— Ar trebui să poți proba ceea ce afirmi, negustorule. Jaason ridică din umeri şi își aranjă pălăria cilindrică pe creștet. Dacă nu reușești, ți se va tăia limba cu care ai mințit, așa cum cere legea în fiecare cetate creștină. Și va trebui să plătești și cheltuielile de judecată.

Negustorul se dădu un pas înapoi şi începu să râdă cu hohote.

— Te-ai speriat, dervișule? Eu nu sunt turnător al puterii din Ajoras, am venit aici doar ca să vând sfoară. Deci, spune, vrei sfoară?

Jaason făcu o roată pe piciorul stâng, îndepărtându-se puțin de căruță.

— Stai așa, îi făcu celălalt semn din mână. Poate că nu am eu sfoara pe care mi-ai cerut-o, dar mai cunosc câțiva negustori în bazar, care pentru bani ar putea să te ajute. Spune, mai vrei să cumperi sfoara-dragonului?

— Două gheme.

— Și cum dau de tine?

— Nu e nevoie. Dervișul făcu o plecăciune. Când o s-o ai, voi afla. Și voi da eu de tine.

— Ai bani s-o plătești? Două gheme or să coste o mulțime de parale.

Nu-l costa nimic, ca să spună un neadevăr.

— Țechini de aur și dubloni de argint. Cât să umplu un ciubăr.

— Întoarce-te la vremea prânzului. Negustorul desprinsese un ghem de ibrișin și i-l aruncă peste peretele căruței. Ia-l pe acesta cadou, ca să-ți aduci aminte că ai făcut afaceri cu Sohotos din Capadokkia. Și vezi să ai banii aceia la tine, oamenii la care mă duc nu știu de glumă.

Jaason îi făcu un semn din cap, se strecură pe lângă niște tarabe cu pește afumat, uscat și sărat, unde dacă erai amator ți se arătau bucăți proaspete de caracatiță, de sepie, jumătăți de homar, crabi vii, moluște coapte în cochilie și spinări marinate de rechin. Lăsă ghemul pe o tarabă cu plante medicinale, se strecură printre mâinile întinse spre el și ieși într-o uliță pustie, unde nu se vedea niciun negustor. O apucă de-a lungul ei, dar se văzu nevoit să se oprească imediat. Ușile clădirilor erau deschise, obloanele scoase, iar dincolo de golul ferestrelor se vedeau tot felul de sipete, lăzi și cufere, unele de-a dreptul uriașe, așezate ordonat unul peste altul, în așteptarea unui ochi curios.

— Vrei să-ți încerci norocul?

Tresări și răsuci capul. Alături de el stătea un bătrân smochinit, înfășurat într-o pelerină neagră, prinsă la

gât cu o fibulă mare de bronz, reprezentând un cap de șarpe. Poate că ieșise pe vreuna din ușile rămase în spate, își spusese Jaason, simțind un fior pe șira spinării. Dar asta tot nu explica faptul cum de reușise să ajungă până-n spatele lui fără să-l simtă. Pentru că asta însemna că ar fi trebuit s-o fi putut face. Glanda pe care o avea în ceafă și căreia în popor i se spunea *ochiul soacrei* îl avertiza chiar mai bine decât un ochi adevărat de apropierea unei alte ființe vii, mai înainte ca simțurile celelalte să o poată face.

— La ce să-mi încerc norocul? răspunse la întrebare cu o altă întrebare.

— Aceasta este strada sipetelor. În fiecare încăpere există sipete la vânzare. Cele mai multe sunt goale, dar unele au în ele tot felul de lucruri, unele străvechi, altele doar ciudate, și chiar comori adevărate, obiecte din aur și pietre prețioase, din coral care învie în apă, săbii și pumnale fermecate care ar face orice pentru stăpânul lor, mici statuete din lemn de mahon sau de teck care capătă viață dacă știi cuvântul magic adecvat, spirite captive în lămpi de aramă, gata să-ți dea sfaturi numai pentru a mai schimba o vorbă cu cineva, hărți ale unor tărâmurii misterioase, dispărute demult din realitate, dar nu pierdute pentru totdeauna, unde dacă ai reuși să ajungi ai putea să domnești ca un prinț, covoare zburătoare, oase de animale fantastice, înzestrate cu proprietăți curative... Plătești prețul fiecăruia

și capeți dreptul să-l deschizi. Dacă e gol, pleci mai departe, mulțumit că ai avut curajul să-ți încerci norocul. Dacă însă conține ceva, acel ceva, indiferent ce este el, îți aparține și ai dreptul să-l iei cu tine. Vrei să-ți încerci norocul?

Jaason medită o clipă, apoi dădu din cap. Bătrânul zâmbi, arătându-și dinții lipsă.

— Care este încăperea ta?

Celălalt făcu semn către toată strada.

— Eu sunt proprietarul străzii. Ce cameră îți alegi?

Jocul norocului pur. Îi era indiferent unde se oprea, pentru că situația era aceeași: dacă avea noroc, în sipetul ales la întâmplare avea să descopere un anumit răspuns sau un obiect care să-l conducă la acel răspuns. Dacă nu avea, putea să încerce orice combinație, pentru că rezultatul ar fi rămas negativ. Arată cu degetul spre fereastra în fața căreia se opri.

— Aceasta.

— Bună cameră, aprecie bătrânul. Aici a existat cândva un cufăr în care un nobil a găsit cele șapte zăruri fermecate ale lui Simbat. Le-a jucat o noapte întreagă, într-o crăsmă din apropiere, până când întâmplarea a făcut ca ele să îi deschidă una dintre porțile magice către Tărâmul de Jos. Pesemne că și acum domnește acolo, ca un stăpân absolut.

— Când s-a întâmplat asta?

— În urmă cu o jumătate de veac. Numai că pentru el timpul a curs altfel acolo și, dacă s-ar întoarce, ar fi

uimit să constate că a domnit mult mai mult decât cele patru luni care își închipuie el că au trecut de atunci. Cât vrei să plătești, dervișule?

— Nu tu stabilești prețul, negustorule de vise?

— Fiecare dă pe marfa pe care nu o cunoaște exact cât crede el că merită. Iar sipetul e mulțumit sau nu. Dacă este, sub capac se găsește o bucățică din visul tău.

Jaason își linse buzele. Simțea pălăria ciudată strângându-i puternic fruntea.

— Voi plăti cu un dans, se hotărî el. Sunt un sufit cerșetor și de-abia am intrat în Ajoras, nu am avut vreme să câștig bani. Se poate?

Bătrânul îl privi lung, apoi își duse mâinile la spate și îl pofti din ochi să înceapă.

Jaason își căută reperele: o ușă deschisă în peretele din dreapta avea să fie soarele, iar trei ferestre de la etaj, pe ambele sensuri de mers ale străzii, urmau să fie lunile. Își scoase pălăria, își șterse fruntea cu mâneca și se concentra asupra piciorului stâng.

— Tot ceea ce cauți e în tine, spunea maestrul Rūmi.

— L-ai cunoscut pe Rūmi? se uită Jaason mirat la bătrân. Sau ești și tu un sufit?

— Nu ești primul derviș care intră în Ajoras.

— Unde aș putea să aflu ce s-a petrecut cu ceilalți?

Bătrânul râse cu poftă. Făcu un gest larg cu brațele și, dintr-odată, strada păru încă și mai pustie. Și mai întunecată.

— Cetatea e prea mare pentru a ști pe unde se plimbă cumpărătorii care ne vizitează bazarul. Dar oamenii se adună să asculte și să spună povești la hanul „Bi-ciul stelei”. Faci dansul acela odată?

Ridică piciorul drept până în dreptul tâmplei, așa cum îi arătase șeicul Taksim, îl roti și se lăsă pătruns de ritmul melodiei monotone a fluierului care îi suna în urechi. Rotirea se petrecu atât de fulgerător, încât îl năuci. Închise ochii și se lăsă purtat de simțuri. Simțea pavajul din cărămizi arse de sub tălpi aspru ca un burete spongios de frecat tălpile. Sandalele din piele de vită nu-l lăsau să simtă asperitățile, dar ele erau acolo, dându-i de știre că dansul soarelui și al lunilor continua. Era pentru prima dată când făcea asta de unul singur, însă se simțea de parcă ar fi repetat fiecare mișcare, fiecare salt, fiecare rotație de cel puțin o mie de ori. De parcă ar fi fost menit să fie derviş-rotitor. De parcă ar mai fi fost de mai multe ori, de-a lungul foarte lungii sale existențe.

Se opri când nu mai auzi muzica. Se găsea tocmai în capătul celălalt al străzii și îi dureau mușchii, ca și cum ar fi fost loviți cu un băț noduros. Deschise ochii și îl văzu pe bătrân, undeva, foarte departe de el, aplaudând.

— A fost minunat, strigă el, apropiindu-se și încă lovindu-și palmele una de alta. Am mai văzut câțiva derviși jucând până acum, dar tu ești de departe cel

mai bun. Atât de frumos ai dansat, încât mi s-a părut chiar că aud și muzica pe care ți-ai ales-o pentru a-ți ritma pașii. Să mergem, acum, la încăperea pe care ți-ai dorit-o și să vedem dacă ai noroc.

Se întoarseră către fereastra deschisă de la capătul străzii. Jaason mergea încet, sprijinindu-se uneori cu mâna dreaptă de zid. Pentru un om obișnuit, efortul pe care îl depusese în timpul dansului ar fi fost dărătmător. Pe el îl obosise doar.

Cândva, într-un trecut atât de îndepărtat încât îl considera o himeră, fusese nevoit să iasă dintr-o crevasă în care se prăbușise mai mult de o mie de metri, aterizând în apa unui lac înghețat. Deasupra capului său, muntele era învăluit într-o cumplită furtună de zăpadă, care durase la nesfârșit. Se cățăraseră metru cu metru, folosindu-se de lamelele tăioase care-i țineau loc de unghii și supraviețuise lingând gheața albastră a pereților, pentru ca să nu moară de sete. Când reușise să răzbească la suprafață, în strălucirea constelațiilor orbitoare ale nopții polare, constatase că avusese nevoie de aproape o lună de eforturi continue, perioadă în care Arcturus aproape că dispăruse dincolo de nadir.

Fereastra îi aștepta deschisă la perete. Se săltă pe vârful degetelor de la picioare și privi înăuntru. Un sipet lung, ferecat în bronz, o ladă îngustă, scundă și foarte lungă, cu balamale de argint, închise cu un lacăt ciudat, din fildeș vechi, și o toră sferică, legată în cruciș și în curmeziș cu două lanțuri subțiri de fier.

— Ce-ți dorești din ce vezi?

I se părea sau vocea negustorului tremura de încordare? Ridică din umeri și mai privi o dată cele trei obiecte.

— Cred că tora s-ar potrivi cu ceea ce îmi doresc eu.

— Ești sigur?

Își țuguie buzele.

— Nu sunt sigur nici măcar ce vârstă am și doar eu aș fi în stare să socotesc anii pe care i-am trăit. Dar să fie tora și nimic altceva.

— Să fie tora, acceptă negustorul, care trecu pragul, pătrunse în încăpere, luă obiectul rotund în brațe și se întoarse cu el în stradă. Îl puse pe caldarâm și îi făcu semn spre el.

— Dacă vrei, poți să o deschizi aici. Dacă nu, poți să o iei cu tine prin bazar.

I se părea incomod să poarte tora prin bazar, ținând-o în brațe. Iar dacă se dovedea a fi goală, efortul ar fi fost cu totul inutil.

— Cred că o s-o deschid chiar aici. Vrei să mă ajuți?

Torele erau sfere din lemn sau din metal, foarte rar din os, cu un sistem de închidere extrem de complicat, în care de regulă se țineau bijuterii sau acte importante. Erau făcute în mod special sferice, pentru ca să nu poată fi transportate decât cu căruța sau trăsura, în orice altfel atrăgând atenția celorlalți asupra cărătorului ei. Altfel spus, era gândită astfel încât să nu poată fi furată prea ușor.

Negustorul dădu din cap, se aplecă deasupra ei și începu să împingă și să tragă mai multe lame de metal, potrivindu-le în lăcașurile lor invizibile. Într-un târziu se auzi un clic și sfera se desfăcu asemenea unei flori, lăsând vederii o platformă de lemn negru pe care se afla o gemă prețioasă. Bătrânul holbă ochii, apoi se trase doi pași înapoi.

— Ești norocos, dervișule, grăi, nereușind să-și desprindă privirile de pe nestemată. Tare norocos. Dansul tău minunat ți-a adus în dar o piatră pentru care mulți seniori și prinți din lumea asta și-ar da chiar și un braț sau un picior, numai să o poată stăpâni. Este un ou verde de dragon.

— Nu prea seamănă a ou, se strâmbă Jaason, îndreptându-și pălăria înaltă cu degetul. Pare mai degrabă o unghie de om, cioplită în jad.

— Este un ou de dragon, insistă celălalt, dându-i ocol, dar neîndrăznind să-l atingă. Nu te uita că dragonii au fost ființe uriașe, ouăle prin care se înmulțeau erau incredibil de mici. Și verzi, întotdeauna verzi.

— Vrei să spui că acela este un ou adevărat de dragon pe care, dacă-l pui la clocit, va scoate din el un pui de dragon, în carne și oase?

— Vreau să spun că este o piatră prețioasă magică, jadul *drago*, a cărei magie a rămas dincolo de înțelegerea noastră, a oamenilor. Știm, în schimb, cine a făcut-o. Și câte altele, asemănătoare cu aceasta, mai există.

— Și cine a făcut-o?

Negustorul își îndreptă spatele și se uită la el cu ochi strălucitori.

— Ai dansat minunat, dervișule. Nu multora le este dat să vadă așa ceva în viață. Astăzi am avut de două ori noroc: o dată pentru că ai jucat jocul soarelui și al lunilor numai pentru mine și a doua oară pentru că am avut privilegiul să văd cu ochii mei un ou de dragon. Ouăle de dragon au fost cioplite într-o bucată de jad, căzută dintre stele, de către Mianmarr, vraciul cu o mie de fețe, despre care legenda spune că ar fi nemuritor. Pentru că nu știa câți ani avea, deoarece oamenii din diverse locuri numără lungimea anilor în mod diferit, a făcut o mie de ouă de dragon din acel jad impregnat cu puterea stelelor și le-a fermecat, astfel încât să găsească câte unul din ele după fiecare o sută de ani. În felul acesta, adunând ouăle de-a lungul veacurilor, ar fi aflat cât timp se petrecuse din clipa în care se apucase să le cioplească.

Jaason se aplecă deasupra torei și întinse mâna cu sfială către platforma de lemn negru. Apucă oul minuscule din jad și îl ridică în lumină. Simțea furnicături în vârfurile degetelor și știa că bucată de piatră verde, transparentă, încerca să-i transmită ceva.

— Și de ce am găsit-o eu, dacă ea trebuia să ajungă, prin magie, la acel meșter Mianmarr?

— De unde să știu eu, dervișule? Bătrânul își cuprinse trupul cu brațele, într-un gest de neputință. Po-

vestea nu spune pe ce căi au fost menite ouăle de jad să se întoarcă la el. Poate că tu însuși faci parte din magia lui. Sau poate că oul te-a ales pentru că poți să-l duci înapoi la făurarul lui. Acum, însă, e al tău și te sfătuiesc să ai mare grijă de el.

— Asta e tot? Întrebă cu înfiorare. Pot să plec, pur și simplu?

Negustorul ridică din umeri.

— Nu te reține nimeni aici. Doar dacă nu mai faci un dans, ca să-ți mai încerci o dată norocul.

— Știi cum se spune: norocul, ca și dreptatea, e orb. Nimeni nu are noroc de două ori la rând. Rămas bun, negustorule, și fie ca Allah să aibă grijă de tine.

— Rămas bun, dervișule, și nu mă uita, în rugile tale către el.

Vârî bucățica de jad în buzunarul de la piept al ilicului negru, strânse curelușele pălăriei înalte sub bărbie și plecă, făcând un semn din mână. Când ajunse la capătul celălalt al străzii, negustorul se înclină până la pământ, apoi se ridică, luă tora și dispăru în clădire. Strada era din nou pustie.

Se aplecă ușor înainte și privi după colț. Strada următoare era largă și sinuoasă, părând să ocolească ficușii și eucaliptii răsăriți chiar în mijlocul ei. O mulțime zgomotoasă, colorat îmbrăcată, se îngrămădea în jurul tarabelor și al saltimbancilor care dădeau spectacole din loc în loc. Un măscărici, cu nas ascuțit

din carton, înghițea ouă întregi, flăcări și cuțite tăioase, în vreme ce la numai câțiva metri mai departe o femeie uriașă sălta de pe pavaj care încărcate cu mărfuri și îi poftea pe bărbați să o înfrunte la lupta mâinilor. Cum nu se arăta niciun amator, striga măscări și rupea potcoave de cai, pe care apoi le arunca mulțimii de gură-cască, mare amatoare de chilipiruri de acest fel.

Se strecură pe lângă două căruțe din care negustorii vindeau butoiașe cu miere de albine sălbatice, bucăți mari de ceară pentru frământat lumânări, hidromel în tugi mari de lemn cu gât lung și cuiburi de rândunică, din care se făcea o supă vindecătoare de boli ale pieptului. Mai mulți copii se adunaseră în jurul unui clown, îmbrăcat într-o haină din petece roșii, albe și albastre, care le spunea o istorie năzdrăvană și scoatea din când în când din multele-i buzunare bucăți de turtă dulce, zahăr-candel, gogoși inelate și caramele brune, cu miros de scorțișoară. Se apropie de ei și se așeză direct pe pavajul de cărămidă, în spatele ultimului dintre copii.

Povestea pe care o auzea era despre cavalerul Lunii Palide și despre felul în care reușise să descopere trecerea tăinuită dintre Tărâmurii. Cândva, pe vremea când Ajorasul era numai un târgușor neînsemnat pe harta Franciliei, iar drumurile se aflau în stăpânirea Hoardei de Aur, Jaason cunoscuse un tânăr scutier al

cărui stăpân murise în urma unei răni în piept, care spunea tuturor că este slujitorul umil al Lunii Palide. Colindase alături de el aproape o jumătate de an, răstimp în care Johannes de Cordova y Alleutes adunase o trupă mare de mercenari, de dezertori din armile unor prinți mai scăpătați, de țărani momiți de gândul unor câștiguri pentru care nu trebuia să te spetești muncind și de briganzi eliberați din minele de argint.

Când clovnul își încheie istoria fabuloasă, în care cavalerul Lunii Palide reușea să găsească drumul secret către insulele în care își duceau viețile nesfârșit de lungi dragonul Bellefort și soața lui Hiacinda, Jaason pufni disprețuitor din buze și își spuse că oamenilor le plăcea să construiască istorii frumoase și senzaționale, dar care erau tot atât de departe de adevăr pe cât se aflau soarele și luna în goana lor continuă pe cer. Johannes de Cordova y Alleutes murise câțiva ani mai târziu, după ce îl părăsise, bolnav de holeră. Luase boala în timp ce susținea o bătălie de uzură, cu un rege care-l atrăsese într-o zonă mlăștinoasă și-l ținuse blocat acolo vreme de aproape un an. Nu găsisese niciun dragon și, de fapt, intenția sa fusese să își închirieze oastea de strânsură și priceperea militară vreunui senior local aflat la anaghie. Dar barzii care îl însoțiseră prin peregrinările fără sfârșit îi transformaseră istoria în poveste. Într-o poveste în care Johannes găsea dragonii, devenea prietenul lor, iar aceștia îl luau în lumea lor misterioasă, făcându-l nemuritor.

Se ridică în picioare, gata să pornească mai departe, când vocea ascutită a clovnului îi răsună chiar lângă umăr.

— Hei, dervișule, nu-i așa că l-ai întâlnit în drumurile tale pe cavaler? Nu-i așa că ți-a propus să-l însoțești către Insulele Verii?

Înghiți un nod și răsuci încet capul. Nimeni nu se afla acolo de unde venise glasul. Apoi acesta se făcu auzit în partea cealaltă.

— Dar tu, ca un laș, nu ai vrut să-l ajuți și l-ai părăsit într-o dimineată de toamnă, pornind spre Aleutania.

Nu se găsea nimeni nici în partea cealaltă. Abia atunci își aminti de știința foarte rară a ventrilocilor, care își puteau muta vocile în oricare parte ar fi dorit, de parcă gura care le rostea cuvintele s-ar fi aflat singură acolo. Dar de unde știa ventrilocul acesta că îl părăsise pe cavaler în zorii unei zile care vestea sosirea unei toamne ploioase și friguroase, care avea să fie cea mai importantă din viața cavalerului Lunii Palide?

Capetele copiilor se întorseseră către el, iar ochii le luceau curioși. Indiferent ce ar fi răspuns, prezența lui acolo era dovada de care aveau nevoie, cum că acel cavaler legendar chiar găsisese ultimii doi dragoni în viață și își transformase visul în realitate. În clipa aceea simți un zvâcnet în piept, ca și cum ar fi fost împuns de un vârf de lemn ascutit. Duse fără voie mâna acolo și degetele pipăiră buzunarul ilicului în care vârâse

oul de jad. Acesta pulsa, ca o inimă minusculă, parcă voind să se elibereze din închisoarea de pânză. Pufni, încercând să-și ascundă fiorul de spaimă ce-l învăluia treptat sub o mină supărată.

— Dacă tot știi atât de multe despre mine, de ce mai ai nevoie să-ți dau dreptate?

Se răsuci spre dreapta și porni cu pași rari către un sir de dughene care vindeau lampioane colorate, baloane pătrate din hârtie, în care tremura flacăra unei lumânărici, dragoni din cucuruzi de porumb, cu cozi din cârpe, care se înfoiau în vântul dimineții și opaițe de toate felurile, în care ardea un ulei plăcut mirositor. Nu apucă să facă mai mult de trei pași, că își simți cotul drept prins de niște degete subțiri, care-l strânsesă cu putere.

— Haide-haide, dervișule, nu poți să te superi pe o poveste frumoasă. Dacă nu le-am spune povești, copiii ar crește fără nicio speranță într-o lume mai bună. Haide, fii parte la povestea lui Bellefort și a mândrei Hiacinda, spune-le copiilor că l-ai văzut cu ochii tăi pe Johannes și, în schimb, mă leg să-ți fac cinste cu o stacană mare de bere și cu un cânat prăjit, în cea mai bună crâșmă din Ajoras. Și mai ales...

Vocea clovnului răsună chiar în urechea lui dreaptă:

— ...mai ales vei afla ce s-a întâmplat, cu adevărat, cu cavalerul Lunii Palide, după ce s-a întâlnit cu meșterul Mianmarr.

Se opri brusc și degetele străine îi eliberară cotul. În spate, copiii murmurau și băteau cu tălpile de lemn ale sandalelor în pavajul din cărămidă. Un negustor trecu prin apropiere, răspândind un miros ademenitor de ulei încins și de crustă rumenită de gogoși.

Se răsuci către copii și făcu două rotații atât de rapide către ei, încât aceștia nu văzură decât o involburare de straie negre și izbucniră în țipete de surpriză și de bucurie.

— Ei, da, spuse el, oprindu-se chiar pe locul unde stătuse clovnul pe când povestea. L-am însoțit pe cavalier în Insulele Verii și am plecat după ce el i-a descoperit pe prietenii săi dragonii. Johannes și-a găsit fericirea și, dacă n-o fi murit, mai trăiește și azi și vă așteaptă să ajungeți acolo după ce veți mai crește și vă vor lăsa părinții să plecați în lume, să vă căutați un rost.

— Dar cum i-a îmblânzit pe Bellefort și pe Hiacinda? strigă un copil din spate.

— Și de ce nu vine cu dragonii aici? Ajoras este îndeajuns de mare ca să găsească loc pentru amândoi, spuse o fetiță blondă, cu fața pistruiată.

— Da, da, de ce nu se întoarce aici? întrebare mai multe voci deodată.

Jaason așteaptă, prefăcându-se că se gândește adânc la întrebări. Copiii se holbau la el cu gurile căscate.

— El a trebuit să treacă mai multe probe, prin care să-și dovedească inteligența și curajul, răspunse, sim-

ținându-se inconfortabil din cauza minciunilor. Așa veți fi nevoiți să faceți și voi. Dacă ar veni cu dragonii în Ajoras, voi nu veți mai putea trece prin nicio probă și nu veți mai fi demni de a deveni prietenii ultimilor dragoni.

— Nu știam că Bellefort și Hiacinda sunt ultimii dragoni, spuse un glas de fetiță, abia stăpânindu-se să nu plângă. Credeam că sunt mult mai mulți.

— Hei! se auzi vocea ventrilocului, sosind din mai multe părți simultan. Nu aveți voie să vorbiți așa cu prietenul cavalerului Lunii Pline. El a venit până aici ca să vă spună o poveste nemaipomenită despre cei doi dragoni. Dar, mai întâi, trebuie să mănânce, pentru că e flămând, și să bea pe săturate, pentru că e însetat. A bățut atât de mult drum din Insulele Verii până aici, încât i s-au tocit pingecele de aramă și a stricat zece perechi de încălțări. Veți aștepta aici, cumiți, până ce se va întoarce?

— Daaaa! răsunară în cor glasurile lor. Da, da, da, îl vom aștepta și vom fi cumiți!

— Atunci veți primi povestea promisă, râse clovnul și bătu din palme, umplând aerul de stelute luminoase și de fluturi multicolori.

Îl trase de ilic către dreapta, unde, printre două rânduri de dughene pline cu păsări exotice se deschidea o uliță strâmbă și îngustă, al cărei capăt se pierdea în spatele unui zid coșcovit. Când ajunseră la el, clovnul

îi arătă un șir de trepte tocite care urca spre coama lui, apoi îi făcu semn să-l urmeze. Treptele erau umede și alunecoase și Jaason fu nevoit să se sprijine de mai multe ori cu genunchii, cu coatele și cu palmele, ca să nu cadă, dar în cele din urmă ajunse pe o platformă lată, de unde putea să privească până departe în inima cetății. Cât vedeai cu ochii, imensul bazar părea un șarpe cu mai multe trupuri și capete, care dormita alene în soarele tot mai neîndurător.

Clovnul îi salută pe cei doi oșteni de pază, care beau vin acru dintr-un burduf aproape gol, cu sulițele și arcurile rezemate lângă ei, apoi se îndreaptă către partea de la miazănoapte a platformei și se aruncă în gol. Jaason tresări și își făcu curaj pentru a se apropia de acel loc. În spatele său, soldații râdeau și se uitau batjocuritori în direcția sa. Se aplecă deasupra golului, simțind cum i se strânge stomacul. Chiar sub el, la treizeci de picioare mai jos, clovnul plescăia într-un bazin adânc, călcând apa și așteptându-l.

O baie, își spuse, destinzându-se. Și de ce nu? În căldura toropitoare care se apropia ar fi fost binevenită. Cu atât mai mult cu cât, de-a lungul mileniilor, învățase că pielea sa, diferită de cea umană, se simțea mult mai bine în apă. Își aminti, pentru câteva clipe, că dormise nopți în șir în apa caldă a lacurilor risipite pretutindeni, după marea inundație care scufundase trei sferturi din continent sub lichidul albastru și sărat.

Somnul în apă era mult mai reconfortant decât acela într-un adăpost improvizat sau direct pe pământ, sub cerul liber. Iar senzorii asunși în piele puteau să simtă chiar și cei mai mărunți curenți stârniți în apă de mișcările vietăților acvaticе, avertizându-l din timp asupra pericolelor.

Întoarse capul către cei doi soldați și le zâmbi. Apoi își luă avânt și se aruncă în gol. Apa îl întâmpină răcoroasă și moale, asemenea unei pânze de borangic. Se scufundă în întregime și rămase sub apă mai multe clipe, bucurându-se de atingerea ei. Când ieși la suprafață, clovnul se afla pe bordura de piatră, storcându-și părul prins în șuvițe. Se cățără, la rândul său, pe bordură și își scurse pălăria înaltă de apă. Clovnul își aplecă fruntea și se uită ciudat la el.

— Pielea îți sclipește în verde, îi spuse și se îndepărtă doi pași de balta care se formase sub el.

— Orice piele lucește atunci când este udă și soarele bate în ea, răspunse fără să fie prea atent.

— Cred că ai dreptate. Celălalt dădu din cap. Vino, crâșma aia e foarte aproape.

Birtul era o clădire scundă, a cărei sală principală se găsea la demisol. Cinci trepte coborau de la nivelul străzii și se opreau într-o ușă groasă de stejar. Firma, o scândură lungă, pe care era pictată o stea cu coadă, se legăna ușor în vântul dimineții, anunțându-i pe trecători că acolo se afla „Biciul stelei”. Jaason își linse bu-

zele și se întrebă dacă era doar o simplă întâmplare faptul că fusese adus exact la locul recomandat de negustorul de iluzii. Se hotărî să nu încerce un răspuns și îl urmă pe clown, făcând să scârțâie treptele de lemn.

La ora aceea a dimineții crâșma era aproape goală. La o masă lungă, cu bănci în loc de scaune, erau așezați cinci soldați, cu căștile de piele atârândule la spate, probabil abia ieșiți din tura de noapte și intrați să dea pe gât „una mică”, mai înainte de a se întoarce la cazarmă, ca să mănânce și să se culce în paturile din care de-abia se ridicaseră cei care îi înlocuiseră în posturi. Ceva mai departe, la o masă mică, rotundă, mâncau doi negustori, cu ochii în fundul blidelor cu fasole și cu mâna liberă lipită de ulcelele de lut ars. Clownul merse direct la o masă pe care era instalat un sfeșnic de argint, înnegrit de vreme, își trase un scaun fără spătar și se așază fără să se uite dacă invitatul său îl urmează sau nu. Soldații de-abia dacă le aruncară o privire peste stacanele cu bere, continuând să povestească istorii vechi, începute cine știe când și neterminate.

Lui Jaason alcoolul nu-i influența deloc modul de a gândi și de a se mișca, așa cum se întâmpla în cazul oamenilor. Ficatul său era mai degrabă asemănător celui al rechinilor, fiind capabil să absoarbă cantități mari din acest lichid, să-l neutralizeze în cea mai mare măsură și să elimine direct prin porii pielii ceea ce nu reușea să prelucreze. Ar fi fost în stare să bea un în-

treg butoi de vin sau de bere, fără ca simțul echilibrului să sufere vreo perturbare, vederea să i se tulbure ori limba să i se împleticească. Dar organismul îi impunea ingurgitarea unor cantități limitate din orice lichid, așa că prefera să bea puțin și să se prefacă amețit, pentru a reacționa asemenea celor din jurul său.

Își trase un scaun, la rândul său și luă loc, străduindu-se să ignore picurii de apă care începeau să formeze o băltoacă între picioare. Hangiul se înființă imediat, făcând plecăciuni și mormăind urări de bun venit. Clovnul comandă bere, cârnați afumați și brânză tare de capră, apoi își încrucișă degetele, așteptând plecarea acestuia. Dar hangiul părea să nu fi înțeles ceva. Așa că stătea cu chipiul în mână și aștepta.

— Am spus bere, cârnați afumați și brânză de capră, mârâi clovnul frecându-și nasul roșu. Trebuie să strig?

— Nu, stăpâne, trebuie numai să spuneți cu ce fel de bani plătiți. De la târgul anterior și până acum o mulțime de monede au rămas fără valoarea lor în argint. Așa că ar fi bine să știu în ce o să fiu plătit.

Clovnul ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic. După câteva clipe, scoase dintr-un buzunar un dublon de argint, cu zimții noi, și îl așeză pe mijlocul mesei.

— E destul de bun pentru tine?

Crâșmarul îl luă, îl duse la ochi și se zgâi câteva clipe la zimții strălucitori. Apoi îl vârî în punga de la șold și dădu din cap.

— Comanda domniilor-voastre va sosi imediat.

De la masa lor îndepărtată, soldații se opriseră din povestit și se uitau la ei cu interes. Dacă nu ar fi purtat hainele și pălăria ciudată a unui derviş-rotitor, ar fi putut să trăiască surpriza ca vreunul dintre ei să-l recunoască pe bărbatul pe care-l vârâseră la închisoare cu o zi în urmă. Clovnul le surprinse privirile curioase și strigă în urma hangului să aducă un rând de bere și pentru soldații de ispravă care păzeau cetatea de hoți și de briganzi. Auzind oferta, soldații ridicară halbele de lut ars, ciocniră și chiuiră de bucurie.

— Ce știi tu despre cavalerul Lunii Palide? îl întrebă în timp ce se asigura că soldații nu se ridicau de la masă ca să-l aresteze.

— Mai puține decât știi tu însuși, pară celălalt. Atâta doar că nu a găsit niciun dragon. Pentru că Insulele Verii se găseau doar pe o bucată de pergament, pe care o primise de la un vraci bătrân.

— Insulele Verii nu există, se încruntă Jaason. Iar dacă acolo spun poveștile că se află cuiburile ultimilor dragoni, ei bine, atunci toate sunt doar niște povești pentru copii.

— După felul hotărât în care vrei să mă convingi că mă înșel, pare că ai fost pe acolo și le-ai văzut. Clovnul râse: Chiar le-ai văzut?

Dacă le văzuse? Plecase din Insulele Verii în urmă cu aproape zece mii de ani, hotărât să străbată întreaga

lume ca să vadă dacă mai existau dragoni pe undeva și să-i aducă acolo, la adăpost. O lume mare, cum era pământul, nu putea fi bătută atât de ușor cu piciorul, cu atât mai mult cu cât oamenii puseseră stăpânire pe toate uscaturile, alungând sau omorând sălbăticiunile și ridicându-și pretutindeni cetățile blestemate. Cetăți care dăinuiau mai mult decât ei și care le apărau progeniturile, ale căror vise erau să cotopească tot ceea ce mai rămăsese încă necunoscut. Inclusiv Insulele Verii, ultima redută pentru stăpânii de altădată ai pământurilor, apelor și văzduhului.

Ușa dinspre cuhnii se deschise și doi băieți cu părul blond, strâns în cozi subțiri, intrară unul după altul, ducând tăvi mari de lemn, pe care erau așezate străchini, bucăți de pâine și stacane cu bere. Întâi umplură masa lor, apoi merșeră la cea a soldaților, care îi primiră zgomotoși, bătând din palme și din picioare.

Clovnul mușcă dintr-un cârnat negru, dădu din cap apreciativ, apoi ridică stacana de bere.

— Pentru Insulele Verii, unde vrei să te întorci.

Bău o gură și o puse pe tăblia de lemn. Jaason întinse mâna spre cealaltă stacană, apoi se opri și o puse pe masă, alături de strachină.

— De unde știi ce îmi doresc să fac?

— Sunt un clovn care prezice viitorul și cunoaște trecutul, răspunse celălalt, mestecând și scuipând pe podea pielițele cârnatului. Din asta trăiesc, deci sunt obligat să fiu foarte bun.

— Și ce mai știi că îmi doresc să fac?

— Să afli unde au dispărut credincioșii lui Rūmī, cei care te-au învățat încă o dată nobila artă a rotitului.

Bătu cu degetele darabana în tăblia mesei, nehotărât dacă să se ridice de la masă și să plece aiurea prin bazar sau să rămână împreună cu personajul straniu care părea să știe aproape tot despre viața sa.

— Bănuiesc că nu vrei să-mi spui cine ești. Înlătură cu degetul gulerul de spumă și sorbi o gură de bere amară. Și nici de ce mă urmărești.

Clovnul mușcă încă o dată din cârnat și apoi din pâinea neagră. Se uita la el pe sub sprâncene în timp ce mesteca și lui Jaason i se păru că râdea pe mutește.

— Nu te urmăresc, Jaason Mandragon... Ulitver so Nunclaar... Mortivor Aalconstail di Perigno... Sordido Baaliver Hontos... Coriolano Mi Raapel es Cuedrino... și toate celelalte nume pe care le-ai folosit de-a lungul anilor. Nu te urmăresc, pentru că nu are rost să colind într-aiurea tot pământul. Doar te atrag în cursă. Iar tu vii de bunăvoie, ori de câte ori o întind pentru tine. Pentru că nu poți niciodată să refuzi momeala.

— Ce momeală? întrebă Jaason, cu gâtul coclit.

Își simțea toți mușchii încordați, gata de acțiune. Dar știa că acțiunea ar fi fost cea mai proastă soluție la problemele sale. Din admiratori, soldații de la masa alăturată s-ar fi transformat în cerberi de pază, la o simplă vorbă a clovnului, dacă acesta ar fi făcut vreo

referire la felul în care încercase să intre în cetate prima oară.

— Aceea...

Degetul clovnului se ridică și arată ceva dincolo de umărul său drept. Întoarse încet capul. Prin fereastra murdară, poleită de razele soarelui, putea să vadă mișcarea șerpească a capului de dragon, fluturând în vânt.

— Oriunde oamenii vorbesc despre un dragon, îl desenează sau în cioplesc în lemn este imposibil să nu-ți faci apariția. Dacă ai fi om, aș vorbi despre un blestem. Așa, însă...

— Așa, însă...

Clovnul nu răspunse, ci continuă să mestece, privind gânditor către drapelul îndepărtat. Un nor mare, alb, trecu prin fața soarelui și încăperea se întunecă. Doar dinții soldaților care râdeau, dând pe gât stacanele cu bere, ori cuțitele ridicate pentru a tăia carnea mai scliceau în aerul uscat.

— Ești un vânător de dragoni, înțelese Jaason, în sfârșit.

Celălalt își supse un dinte, apoi bău o gură de bere. La sfârșit, își șterse buzele colorate în roșu țițător cu dosul palmei și, spre surpriza lui Jaason, culoarea nu se întinse. Clovnul puse stacana pe masă și se sprijini în coate.

— Problema nu este ce sunt eu, ci ce anume ești tu.

Ajunsesese, așadar, la capătul căutării.

Jaason își așază amândouă palmele pe masă și se uită la unghiile degetelor. Uneori se întrebasese de unul singur ce anume îl făcea diferit de ceilalți. Nu complet diferit, nici măcar atât de diferit încât să atragă atenția asupra sa atunci când mergea printre oameni. Dar suficient cât să-i facă pe unii oameni să îl caute și să îl vâneze. Nu avea semilună la unghii, așa cum remarcase Ben Anteb, care nu stăruise însă asupra acestui lucru. Avea, în schimb, o placă cornoasă în loc de dinți și de aceea trebuia să-și acopere gura cu dosul palmei atunci când imita râsul. Nu simțea decât arareori senzația de foame și, spre surprinderea sa, și-o putea potoli folosind mai multe feluri de elemente din natură, de la carne, la iarbă și celuloză. Era imun la aproape toate bolile oamenilor, singura de care suferise vreo dată fiind răceala. Putea să stea treaz multe zile și nopți în șir și avea doi senzori electrici în spatele urechilor, care îi permiteau să perceapă schimbările atmosferice cu mai mult de o zi și o noapte înainte ca ele să aibă loc. Nu simțea nevoi sexuale și nu resimțea niciun fel de durere dintre cele care ar fi făcut dintr-un om ceva mai puțin decât o cârpă de șters podelele. De multe ori fusese silit să imite sângerările suportate de un om în timpul bătăliilor, precum și văietăturile și contorsionările trupului în momentele de febră. Într-un cuvânt, semăna cu un om tot atât cât semăna o pă-

pușă de cârpă, bine făcută și bine fardată. Și asta era tot.

Clovnul îl privea cu atenție și ar fi putut să jure că luminița care îi lucea în ochi nu era ceva de bun augur. Își ridică degetul arătător de la mâna stângă, îl prinse cu palma dreaptă și trase de el atât de puternic, încât zgomotul ruperii oaselor ar fi trebuit să se audă până la masa soldaților. Nici măcar nu răsuci capul să vadă dacă fuseseră atenți. Luă de pe masă cuțitul mare, cu mâner de lemn, și izbi cu el în pielea care mai susținea oasele dezarticulate. Degetul se răsuci în aer și căzu pe masă. Rana era curată, de parcă atunci ar fi fost curățată. Nu se zărea nici măcar o picătură de sânge. Trase cu buricele degetelor de resturile de piele, până ce le suprapuse și le ținu strâns câteva clipe. Simți cum se contopeau și le dădu drumul. Rana era închisă și nimic nu ar fi arătat că detașarea oaselor ar fi avut loc cu câteva clipe mai devreme.

Clovnul își linse buzele și nu spuse nimic. Doar palmele strânse până la albire în jurul stacanei de bere arătau cât de încordați îi erau nervii.

— Până la miezul nopții, degetul va crește la loc. Fără durere. Fără sânge. Fără febră. Fără medicamente. Fără vrăji. Pur și simplu. Cu orice parte a corpului mi se întâmplă la fel. Doar despre cap nu știu nimic. Pentru că nu am fost niciodată decapitat. Pur și simplu, mă regenerez.

— Ca o rămă, șopti celălalt și își linse buzele. Cam aceleași lucruri le știu și eu despre tine. Deci, întrebarea mea rămâne întreagă: cine ești tu, Jaason Mandragon?

— Habar nu am, răspunse, după care sorbi puțin din berea leșioasă, simțind nevoia să facă ceva. Trupul meu deține puteri mai mari decât acelea ale unui om. Trăiesc incomparabil mai mult decât un om. Știu cu mult mai multe lucruri decât un om. Dar răspunsul acesta nu îl cunosc.

Clovnul clătină din cap, continuând să îl privească intens. După câteva clipe, îi făcu semn să stea locului, se ridică de pe scaun și se duse drept la masa soldaților. Jaason înghiți în sec: se înșelase și de data asta, iar cursa în care căzuse fusese făcută de un prost pentru un prost încă și mai mare. Luă degetul de pe marginea mesei și îl strecură în buzunarul ilicului. Avea să-și încerce norocul cu ușa dinspre cuhnie. Știa că putea să o dărâme cu o lovitură de umăr și nu voia să lase nicio urmă provenind de la el celor care-l vâna. Își propti bine tălpile sub scaun și prinse masa de picioarele dinspre el, gata să o trimită în direcția primilor atacatori. Spre surprinderea lui, soldații îl ascultară în liniște pe clovn, apoi se ridicară pe rând, își luară armele și porniră spre ușă, fără ca măcar să arunce o privire spre el.

— Credeai că o să-i trimit peste tine, nu-i așa? Clovnul rămăsese între mese, privind în urma ultimului

soldat, care își aplecă fruntea și dispăru în strălucirea aurie a străzii. Inițial, așa gândisem și organizasem totul. Era suficient doar să ridic amândouă brațele în sus și ar fi năvălit peste tine. Oricât ai fi fost de iute și de puternic, te-ar fi dovedit în cele din urmă.

Își desprinse mâinile de pe picioarele de lemn și își încrucișă degetele deasupra mesei. Degetul lipsă părea o ofrandă zeiască și poate, într-un fel, chiar asta fusese. După ce-l tăiasse, soarta i se schimbase.

— Și de ce nu i-ai trimis?

— Te aștept de mult prea mult timp ca să mai îmi pot permite greșeli. Clovnul oftă și se așează pe scaun, uitându-se cu intensitate la pielea perfect lipită peste încheietura degetului retezat. Când lordul din Ajoras mi-a propus să te capturez, nu mi-am închipuit că eu însumi o să deschid ușa capcanei și o să-ți arăt pe unde să fugi din ea. Pentru că făcusem planul perfect. Știam că bați toate marile târguri și bazare ale lumii căutând ceva. Am ridicat flamura cu însemnul dragonului și am pus să fii pândit la vechile ieșiri din cetate. Ai picat în prima cursă și ai fost eliberat intenționat, pentru ca să ți se ușureze întâlnirea cu Ben Anteb și cu emirul Jarah. Un lucru pe care nu l-am înțeles niciodată, dar pe care intenționez să-l aflu de la tine – de ce apăreau întotdeauna, în locurile unde urma să vii, iar apoi dispăreau de fiecare dată? Sigur era numai faptul că discuția cu ei te aducea invariabil în bazar. Apoi am așezat

cea de-a doua cursă în cale-ți – negustorul norocului ți-a făcut oferta și tu ai primit-o; în clipa aceea am știut cu adevărat că ești cel căutat și am deschis cea de-a treia poartă a labirintului, cea care te-a adus la mine. Ar fi trebuit să dau semnalul, iar soldații să te prindă din nou. Eu mi-aș fi primit răsplata, iar lordul te-ar fi supus la chinuri până ce ar fi smuls de la tine ce își dorea. Dacă tortura reușea, ca în fața unui om obișnuit.

Jaason își linse buzele într-un gest foarte uman. O făcuse ca să-l impresioneze sau multe dintre gesturi îi pătrunseseră demult în subconștient, o adevărată armură menită să-l apere de cei curioși? Nu asta îl interesa în mod deosebit acum, așa că ridică mâna fără deget și reteză aerul prin fața clovnului.

— Pare să fi venit rândul meu să repet întrebarea: de ce nu i-ai trimis pe soldați? Numărul lor ar fi putut fi determinant în încăierare. Mai mult, cred că știai despre mine că m-am ferit cât s-a putut să omor oameni în bătăliile purtate. I-am schilodit, i-am părăsit în situații foarte grele, dar nu i-am ucis cu mâna mea.

— Nu știi chiar tot. Clovnul oftă și se așază. La urma urmei sunt un simplu om, cu o viață scurtă, iar pământul acesta e foarte mare. Faptul că ne-am întâlnit de două ori până acum este un adevărat noroc.

— Ne-am întâlnit?! repetă incredul celălalt.

Clovnul își vârî degetele în gât și trase cu putere. Pielea păru că se întinde ca o fâșie elastică, apoi se desprinse fâșâind slab și i se mulă pe degete.

— O mască!

— O mască, da, răspunse celălalt. Trebuia să am un chip pe care să nu-l cunoască nimeni. Ridică fruntea și ochii îi sclipiră într-un fel pe care nu-l uitase nicio dată. Bine te-am regăsit, Jaason Mandragon. Sper că de data asta nu vei mai fi nevoit să fugi de mine.

Jaason se trase un pas în spate, uluit.

— Johannes de Cordova y Alleutes! Bine, dar am auzit că...

— Am murit? Cavalerul Lunii Pline îi arată scaunul cu mâna dreaptă. Oricine plătește cât trebuie poate să-și aranjeze moartea în așa fel încât ea să fie crezută de toată lumea. Un dublon de argint pentru fiecare truver care îmi însoțea oastea și istoria se transforma în poveste.

— De ce să fi făcut asta? Aveai o oaste, aveai angajamente. Aveai bani și glorie.

— Pentru că într-o bună dimineață m-am trezit că din cufăr îmi lipsea pergamentul cu harta. Plecasei cu el, cu sabia pe care ți-o dădusem când te-am angajat ca soldat, și cu un cal. Și mi-am dat seama, în dimineața aceea umedă în care tremuram sub pânza subțire a cortului, că tu știai exact unde vrei să ajungi și că nu eu te luasem în oastea mea, ci tu mă urmărisei pentru a mă face să te angajez și să ajungi la hartă. Pentru că voiam să văd dragonii, Jaason.

— Și pentru că voiai să-i prinzi și să-i folosești în luptele tale.

— Nu pot să zic nu. În fond, care nebun s-ar lupta cu dragonii? Nici măcar nu ar fi fost în primejdie. Era de ajuns să-i scot din cuști și să-i pun să zboare. Să arunce puțin foc și să scoată câteva răgete. Orice oaste din lumea asta ar fi luat-o la goană. Dragonii Lunii Palide, îți dai seama? Din cauza ta, însă, am ajuns dintr-un mare senior un vânător zdrențăros, gata să-și ofere serviciile oricui i-ar fi pus o bucată de pâine pe masă și o stacană cu bere acră.

— Un motiv în plus să mă dai pe mâna lordului din Ajoras.

— Poate. Dar, în acest caz, dragonii ar fi fost ai lui, nu ai mei.

Jaason își trecu vârful limbii peste buzele uscate. Își roti privirile prin sala în care bâzâiau stins câteva muște mari, verzi. Cei doi negustori terminaseră de mâncat și discutau cu capetele foarte apropiate, părând că nu-i luau în seamă. De altfel, ce putea să fie atât de nelalocul său, încât să-i scoată din tabieturile obișnuite? Niște soldați își terminaseră de băut berea și plecaseră unde aveau treabă, iar doi clienți, ca și ei, mâncaseră, băuseră și discutau pașnic despre lucruri care nu-i interesau.

— Și crezi că eu știu unde sunt dragonii...

— Știi unde sunt Insulele Verii. Ultimul loc de pe pământ unde se mai găsesc dragoni, cum spun poveștile. Și mai știu că umbli din cetate în cetate căutând ceva. Ceva de care au nevoie dragonii aceia.

— Poate jadul *drago*.

Johannes ridică din umeri și azvârli masca într-un colț. Aceasta se chirci de parcă ar fi fost o piele de broască atinsă de căldura flăcărilor.

— Poate. Ai căpătat, ai cumpărat sau ai furat o mulțime de jaduri de prin locurile pe care le-ai străbătut. De altfel, nu mă interesează. E treaba ta ce faci cu ele.

Uneori, uita. Jaason Mandragon știa însă că nu era vorba despre un act natural. Probabil că undeva, în negura timpului, își impusese așa ceva, străduindu-se să scape de vreo amenințare. Iar acel gest somatic se transformase în unul permanent, care îl făcea câteodată să se trezească în miez de noapte, sub bolta înstelată, cu spaima că nu știa cine era și ce căuta acolo. Acum nu era noapte, dar spaima aproape că îl strangula. De ce căuta ouăle de dragon, acele minuscule pietre de jad scăldate în energie magică? Și ce făcuse cu celelalte, despre care tocmai aflate că le achiziționase până atunci? Îl pipăi pe ultimul pe deasupra buzunarului și ridică din umeri. Nu avea idee la ce foloseau.

— Și ce vrei să faci acum?

— Să te însoțesc. Ai de căutat ceva în bazar și sunt gata să te ajut. Dacă nu vei găsi nimic, mă vei lua cu tine spre alte zări. Spre alte bazaruri. Până ce vei găsi și te vei întoarce, în sfârșit, la dragoni.

— Și dacă te voi părăsi pe drum? Într-o bună dimineață, când te vei ridica de pe pătură, vei constata că ești din nou singur.

— N-o vei face, ridică din umeri Johannes. Pentru că sunt cavaler, ai uitat? Am să jur pe luna plină că te voi sluji cu credință, fără să cer vreo plată, și că nu le voi face niciun rău dragonilor pe care-i păzești. Nici un cavaler nu-și încalcă jurămintele.

— Da, dar eu nu sunt cavaler, ricană Jaason. Nu am făcut nici un jurământ și nu voi ține niciunul.

— Îmi asum acest risc.

Toate câte fuseseră de spus erau spuse. Simțurile sale ascunse dormitau leneșe, semn că niciun pericol nu se apropia nevăzut.

Poate că așa trebuia să fie scrisă această pagină de istorie, își zise, după ce bău încă o gură de bere. Pentru că viața sa era numai una foarte lungă, dar nu nesfârșită. Trăise atât de mult, încât văzuse munți măcinați de dinții ascuți ai timpului până ce ajunseseră niște dealuri minuscule. Văzuse cascade uriașe al căror muget înspăimântător se auzea de la multe apusuri de soare distanță, reduse la dimensiunea unui fir de apă, prelingându-se pe buza de bazalt a prăpastiei. Văzuse câmpii nesfârșite transformate în funduri de mare. Și, mai ales, văzuse constelații întregi șterse de pe cer de uraganele de foc stârnite în inimile sorilor giganți de la fruntariile cerurilor îndepărtate. Ce va fi fost viața lor dinainte de a fi coborât pe acest pământ nu avea cum să știe. Dar era sigur că unul dintre cicluri se încheiase și că, înainte de începerea altuia, pauza

aceea care se măsoara poate în sute sau în zeci de mii de ani, constituia un tărâm necunoscut, pe care el trebuia să-l cerceteze ca să se asigure că dragonii vor fi în siguranță după aceea.

Dădu din cap și se ridică de la masă. Johannes de Cordova y Alleutes se ridică, la rândul său, puse pe masă o monedă de argint și îi arătă cu un semn din cap ușa dinspre cuhnii. Se îndreptă într-acolo, simțind în ceafă privirile celor doi negustori. Coborî câteva trepte, trecu printr-un coridor strâmt, care mirosea a varză murată, și ajunse într-o încăpere lungă, cu câte o vatră uriașă la fiecare dintre capete. Mai multe femei, cu părul prins în basmale cenușii, se uitară mirate la el, în timp ce învârteau linguri uriașe de lemn în ceaune de aramă. Căldura apăsătoare îi umplu fruntea cu broboane de transpirație. Din spate, palma lui Johannes îl călăuzi către ușa ascunsă între două rânduri de butoaie cu măsline și ieși într-o curte interioară cu portic, păzită de un soldat îmbrăcat în armură ușoară și înarmat cu o sulită și un scut rotund. Johannes merse direct spre el, scoase ceva din sân, i-l arătă, apoi soldatul se trase într-o parte și le făcu loc să treacă.

— Ai oameni peste tot, remarcă el, fără nicio intonație.

— Ți-am spus că închipuisem cursa perfectă. Nu aveai cum să scapi, chiar dacă norocul ar fi fost de partea ta. Negustorii ăia doi, de la masă... erau sclavi

care se luptă în arenă cu plasele. Dacă ceva ar fi mers prost, lăsau plasa să cadă din tavan și să te învâluie precum musca în firele lipicioase ale păianjenului.

Trecură prin poarta de metal și ieșiră în stradă. Lumina era atât de puternică, încât pielița albicioasă ieși din spatele pleoapelor și îi acoperii ochii, dându-i aspectul unui orb. Poate că, într-un fel, asta și era, gândi cu amărăciune. Deși trăia de mii de ani în preajma oamenilor și credea că le învățase obiceiurile, aceștia tot mai reușeau să-l surprindă prin felul lor de a gândi în comun, precum albinele unui stup sau furnicile unui furnicar. De ce își trădase cavalerul semenii și făcuse ca un plan atât de bine pus la punct să eșueze? Acțiunile oamenilor aveau cu toate un scop declanșator inițial. Numai cei atinși de febra nebuniei acționau la întâmplare. Ce anume să-l fi făcut în realitate pe vânător să treacă de partea sa, când toate premisele arătau că avea să reușească? Pentru că, în mod limpede, motivul pe care i-l prezentase, cum că își dorea să vadă dragoni, nu putea să fie adevărat.

Ajorasul se întindea în jurul lor, uriașă cadână toropită de căldură. Lumea se mișca aparent haotic, strigăte, chemări, gemete, plânsete, hohote de râs și țipete de animale și de păsări se încrucișau în aer, se loveau de ziduri, de tarabe, de trecători, transformându-se într-o larmă surdă în care te cufundai ca într-o apă verzuie. O bătrână îi apăru în cale de nicăieri și începu

să strige la el într-o limbă străină, asemănătoare saxanei, arătând cu mâna către un cort lipit de zidul unei grădini. Johannes se răsti la ea în aceeași limbă, și cum bătrâna insista cu vehemență, o lovi cu dosul palmei peste față, făcând-o să se rostogolească pe caldarâm.

— Ce naiba faci? întrebă Jaason, aplecându-se deasupra femeii care plângea și își aduna zdrențele în jurul trupului smochinit.

— Te feresc de insistența celor care vor să vândă ceva cu orice preț, răspunse celălalt și făcu să apară de nicăieri un bici cu care plesni în direcția câtorva curioși care apăruseră dinspre niște tarabe mobile, cu roți mari de căruță.

Jaason o ajută pe bătrână să se ridice.

— Ce dorești de la mine?

— Există cineva care vrea să te vadă, răspunse bătrâna în franciliană, părând că-și găsește cu greu cuvintele. Nu e departe. Nu e departe, repetă.

— Las-o încolo de baborniță! reveni Johannes. Să ne îndepărtăm cât mai repede de zona asta, oricând ne putem trezi cu o patrulă de soldați pe cap.

— Cred că ar fi interesant să aflăm ce dorește de la mine. Ne ducem unde vrea ea. Dacă nu dorești, poți să mă aștepți aici.

Celălalt își mușcă buza de sus, apoi înjură pe înfundate. Dar nu se îndepărtă, ci îl urmă de la distanță, străduindu-se să-i împrăștie pe curioși. Bătrâna o apucă

înainte, mergând cu pași mărunți dar iuți în direcția cortului. Când ajunse în fața firelor de lână colorată care atârnau în golul intrării pentru a alunga insectele, se opri, făcu o plecăciune și îl pofti să intre, rostind o formulă de politețe într-o franciliană atât de veche, încât Jaason mai mult intui decât înțelese ce voia să spună. Se înclină puțin înaintea ei, își șterse picioarele de praf pe covorașul așternut pe pavaj, se aplecă și intră în semiîntunericul de dincolo de prag.

Încăperea era mare, rotundă și răcoroasă, în contrast cu aerul încins de afară. În stânga și în dreapta, două lumânări groase, lungi cât brațul unui om, înfipite în sfeșnice înalte din alamă, sfârâiau și împrăștia o lumină gălbuie, tremurătoare. Aerul mirosea a ceară, tămâie și ambrozie. O narghilea din sticlă și lemn de cireș își odihnea pântecul lângă picioarele lui.

— Apropie-te, spuse bărbatul din fața lui, așezat pe o pernă înaltă, cu picioarele adunate sub el.

Vocea era străină, nu recunoscuse nicio inflexiune, dar felul în care își ținea gâtul și își arcuia sprâncenele îl făcură să își muște buza de jos.

— Ben Anteb? întrebă răgușit, gata să se răsucească și să iasă din cort la cel mai mic semn de primejdie.

Fața smochinită a bătrânului i se părea și cunoscută și necunoscută, în același timp. Abia după câteva clipe își dădu seama ce anume îi lipsea – bucata de postav cenușiu care îi acoperise ochiul drept.

— Stăpânul meu, emirul, se întreba unde ai dispărut.

— Și eu mă întrebam același lucru despre voi, mormăi, simțindu-se nesigur pe picioare. Pot să mă așez? Am cam obosit, de când bat străzile Ajorasului.

Ben Anteb sau cine va fi fost el cu adevărat îi făcu un semn larg cu mâna dreaptă, din care ar fi putut să înțeleagă orice. Așa că luă loc chiar acolo, pe covorul ros de sub picioare, strâmbându-se ca și cum l-ar fi durut încheieturile. Celălalt îi întinse o ceașcă de lut în care clipoceă un lichid incolor.

— E apă de izvor. Cred că ar trebui să îți fie sete, după căldura de afară.

Apucă ceașca de fund și o clătină, făcând lichidul să se lipească de pereți, apoi bău o gură. Nu se temea nici de drogurile, nici de otrăvurile umane. Majoritatea celor din urmă nu aveau niciun fel de efect asupra corpului și minții sale. Câteva abia de reușeau să îi producă o stare ușoară de amețală și una singură, *mușcătura șarpelui de rubin*, îl făcea să amețească și trebuia să se întindă și să zacă vreme de câteva ore pentru a-și regulariza bătăile inimii. În mod clar, bătrânul sfetnic îl cunoștea prea bine ca să încerce ceva necugetat.

— Ce caut eu aici, în cortul unui... ghicitor în destin?

— Al unui cititor în destin, îl corectă Ilain ben Anteb, pufăind dintr-unul din muștiucurile narghilelei așezate alături de perna pe care stătea. Destinul meu a fost să citesc în destinul tău. Am făcut asta de mai multe

ori, dar nu-ți aduci aminte. Pentru că uitarea este una din legile firii, care îi afectează pe toți, nu numai pe oameni.

— Ce vrei să spui?

Celălalt ridică din umeri, se aplecă și trase din furtunul narghilelei. Îl expiră ușor pe nări și capul i se învâlui într-un val de fum alb, plăcut mirositor.

— Doar nu crezi că ești om, Jaason Mandragon?

Evită să răspundă.

— Luminăția-sa ți-a spus că a venit în Ajoras ca să caute o carte de magie.

— *Magia transformării*, murmură aproape fără voie.

— *Magia transformării*, da. Ben Anteb se aplecă puțin către el. O carte despre o putere magică străveche. Îți mai amintești cine a scris-o?

— Nu.

— Chiar dacă ar fi așa, tot nu mi-ai spune. Dar știu că nu este așa. Ai dovedit-o de mult prea multe ori ca să ne dăm seama că, într-adevăr, nu minți. Tu însuți ai scris-o, Jaason, și de fapt călătoria asta a ta de-a lungul și de-a latul lumii are același scop ca și cea a emirului. Diferite sunt doar motivele.

Jaason așeză ceașca alături pe covor și mâna îi tremură atât de puternic, încât câțiva stropi de lichid se risipiră pe țesătura aspră, din păr de cămilă. Se uită cum erau absorbiți și, când reuși să vorbească, îi tremură și glasul.

— Și ce motiv am eu să întreprind această căutare fără sfârșit?

— Ca să rostești vraja care va transforma cele o sută de ouă de dragon din stomacul tău în spiritul care te va elibera.

Inspiră adânc și lichidul azuriu din care era compus corpul său de împrumut începu să-și liniștească unduirile. În fața sa, bătrânul sfetnic îl fixa cu aceeași curiozitate cu care ar fi examinat capul retezat al unui șarpe coral. O amintire, ca sclipirea îndepărtată a unui fulger, îi aduse în memorie imaginea fantastică a pădurii de șerpi coral, care atârnavă între apele translucide ale mării-ocean de dincolo de Zid, legănându-se asemenea unor alge adevărate, în așteptarea prăzii. Lăsă sclipirea să se stingă.

— Dacă am o sută de jaduri *drago* în stomac, ce rost mai are cel din buzunar?

Ilain ben Anteb clătină din cap. Ridurile feței erau atât de adânci, încât ar fi putut adăposti sub pliurile lor armate întregi de furnici.

— Acela este al o sutălea. Când străbunii emirului te-au lăsat aici, ca să păzești lumea aceasta, au împrăștiat pretutindeni pe gogoloiul ei cele o sută de pietre. Ți-au poruncit să le găsești la trei veacuri depărtare una de alta. Și să le înghiți. Apoi ți-au cântat vrăjile, iar tu, ca să le ții minte atâta amar de ani, le-ai scris pe pergament. Ei au luat bucățile și le-au ascuns, așa

încât să nu poți să le găsești decât atunci când ultimul jad *drago* va ajunge în mâna ta. O altă magie, Jaason, înțelegi? Ultimul ou de dragon și cartea cu vrăji sunt menite să se întâlnească atunci când le sosește sorocul.

Jaason duse mâna la buzunarul de la piept al ilicului. Observă că degetele tăiate aproape că-și încheiaseră maturizarea. Și, desigur, nu aveau semilună. Scoase jadul oval și îl ridică în lumina celor două lumânări. De afară, peste larma obișnuită a bazarului, se auzi țipătul femeii bătrâne și vocea groasă a unui bărbat. Ben Anteb aruncă o privire iute către ieșirea din cort și mormăi câteva cuvinte în limba aceea ciudată, vorbită de oamenii pustiei. Imediat, un motan mare, negru, se ridică din spatele său, unde dormise nevăzut, se întinse și păși cu fereală către firele colorate care tremurau în lumina cerată a soarelui.

— Omul tău, spuse strepezit. Ne va face necazuri. Grăbește-te și înghite oul, cu apa care ți-a rămas în ceașcă.

— Și cartea? întrebă neîncrezător.

— Când cele o sută de ouă vor fi la un loc, magia va începe să lucreze. Vei ști unde se află cartea și o vei recupera. Vei citi vraja. Și slujba ta aici se va încheia.

— Nu înțeleg, spuse, tremurând ușor.

— Nu ești un om, Jaason. Ești doar o unealtă cu care lucrează Luminăția-sa. De ce ar fi nevoie să înțelegi? Grăbește-te să înghiți jadul, până ce omul tău nu va

da buzna aici și va întrerupe lucrarea. Acesta este destinul ce ți-a fost ales și nu ai dreptul să-l schimbi. Este scris în stele, iar stelele...

Nu apucă să audă și restul cuvintelor. Un miorlăit aproape ca un răget de felină, un țipăt grozav de om rănit de moarte și tropăitul sandalelor cu talpă de lemn ale soldaților din patrulă le acoperi. Dar el știa ce însemna asta. Pentru că fusese cândva printre stele. Cândva, cu mult înainte ca specia oamenilor să fi deschis ochii către ele.

Vârî oul în gură, duse ceașca la buze și sorbi. Îl simți alunecând printre cartilagiile care imitau oasele gâtului și căzând încet peste celelalte nouăzeci și nouă, care-l așteptau cu răbdare încă de la începuturile numărării veacurilor. Închise ochii și îi deschise. Lumea se coloră mai întâi în roșu, apoi în verde. După care reveni la normal. Atâta doar că el nu mai păstra aspectul de om.

Trupul său începu să crească din ce în ce mai repede și în doar câteva clipe creștetul acoperit cu pălăria caraghioasă a dervișilor rotitori străpunse pânza cortului, ajungând la de două ori înălțimea unui om. Câteva femei țipară îngrozite, iar mai mulți bărbați o luară la fugă, răsturnând tarabele și călcând mărfurile în picioare. Cei patru soldați opriți la intrarea în cort se căzneau să-și tragă săbiile, iar unul dintre ei își coborâse arcul de la spate. La picioarele lor, bătrâna hor-

căia, cu gâtul retezat de pumnalul cavalerului Lunii Palide. Acesta însuși, cu fața complet mutilată, încerca să se uite la el, cu capul lăsat pe spate și cu sângele curgând șiroaie pe gât și năclăindu-i pieptarul de clovn.

Jaason își simți craniul explodând. Dar nu era decât o altă transformare, botul îi crescuse ca la o șopârlă uriașă, iar lamelele osoase se transformară în colți ascuțiți, printre care se scurgea o salivă verde. O durere așa cum nu încercase niciodată îi năvăli în tot trupul și, ca să se apere de ea, își ridică instinctiv brațele. Acestea erau ridicol de mici, în comparație cu restul corpului, dar erau acoperite cu solzi strălucitori și se terminau cu gheare încovoiate.

Gheare de prădător, reuși să-și formuleze gândul, mai înainte ca aripile uriașe să sfărâme carapacea gheboșată și umflată a spatelui, eliberându-se din monstruoasa crisalidă. Fâlfâi de câteva ori din ele și vijelia pe care o dezlănțui sparse mai multe ferestre ale clădirilor din apropiere, umplând aerul cu cioburi. Mulțimea continua să urle și să fugă. În sfârșit, unul dintre soldați reuși să scoată sabia din teacă și se repezi la el, strigând să-și acopere frica. Aripile îl ridicară de la pământ, aproape fără să se gândească la asta. Din înălțimi, bazarul părea o caracatiță cu brațe nesfârșite, ținând captivă între ele mulțimea de oameni. Câteva săgeți suierară pe lângă el, dar nu le luă în seamă.

Se înalță încă și mai sus. Aici aerul deveni mai rece și un vânt slab bătea dinspre sud. Acolo unde Insulele

Verii continuau să-l aștepte ca să deschidă din nou lumea acestui soare galben pentru dragoni. Răsuci capul, simțind parcă o chemare. Nu departe, pe turnul cel mai înalt al donjonului, steagul Ajorasului fâlfâia cu putere, făcându-i semn. Aripile bătură aerul, întorcându-l în direcția lui. Când ajunse suficient de aproape, întinse o gheară, apucă de lemnul rotund și trase cu putere. Acesta se rupse, pârâind. Jos mulțimea cu o mie de guri striga de parcă ar fi fost rănită de moarte. Știa de ce. Între cele două bucăți de mătase erau cusute pergamentele magice. Cântări steagul în mână, apoi îl azvârli departe. Nu mai avea nevoie de ele. Cuvintele tainice ale vrăjii coborâte dintre stele începeau să-i pulseze în minte, strălucitoare și dogoritoare. Le rosti unul câte unul, cu o voce guturală, din ce în ce mai puternică, abătându-se precum șuvoaiele dezlănțuite ale mării-ocean peste trupul frânt al cetății.

Era un wyvern magic, adus să păzească uriașa turmă a dragonilor până ce alte lumi vor fi fost descoperite pentru ei, în cerurile nesfârșite. Un wyvern capabil să-și modifice corpul, imitând aproape orice ființă vie cu coloană vertebrală, de oriunde ar fi ajuns. Un wyvern care își terminase prea lungul serviciu și putea, în sfârșit, să se întoarcă acasă. Oriunde s-ar fi găsit ea.

Văsli rar din aripi, îndreptându-se spre sud, în timp ce buzele rosteau încă vraja și aduceau asupra lumii sfârșitul.

Flaaf

" umea lui Abanon se întinde dincolo de fluviu, până departe, la poalele prăpăstioase ale Munților Taurului. De pe malul drept nu zărești decât o mare de iarbă înaltă, mătăsoasă și aproape uscată, aplecându-și smicelele sub povara unei pulberi aurii care face să se piardă sub paietele strălucirii ei contururile lucrurilor. Oricât ți-ai încorda privirile, imaginile îți apar la fel de neclare, ca într-un vis. Amurul este doar un șarpe nesfârșit care-și mișcă numai când și când solzii de pe spate, așteptând să se trezească din ațipeală. Tablierul înalt de 80 de metri, cele câteva odgoane de oțel ce atârnă de-a lungul lui ca niște mațe uscate de pește, capătul de pod de 20-25 de metri, gură știrbă suspendată în cer, trefla drumului răsucită și prăbușită pe pământ par cu toate bucăți dintr-o fotografie bidimensională, alb-negru, scorojită de razele soarelui. Unui călător, care ar reuși să treacă dincolo, printr-unul din numeroasele vaduri, mirajul Cetății i-ar apărea prin vraja strălucirii, așa cum sclipirea lui Arcturus îi apare rătăcitului, în noaptea cea neagră, care-l înconjoară și îl sufocă..."

— „Miracole și locuri minunate”, citi Lanse, poticnindu-se, pe cotorul gros, apoi așează tomul cu grijă pe măsuta scundă, încărcată cu pergamente și hărți desenate pe piele tăbăcită de vițel. Am auzit de manuscrisul ăsta, dar nu l-am văzut niciodată. Credeam că este doar o poveste.

Artifail Lanse era un bărbat înalt și suplu, iute în mișcări și agil ca o veveriță-de-tundră. Era un luptător bun cu harkleea, toporișca cu două tăișuri și cu coadă lungă, dar încă și mai bun la ținutul cu oreiro, arcul uriaș cât un stat de om, despre care cei mai mulți luptători ziceau că trage cu sulițe, nu cu săgeți. Știa să citească și să scrie în kumal, dar nu atât de bine precum vărul său Sephi, care își petrecuse copilăria ca ucenic într-un atelier de scribi, dar pierderea mâinii drepte îl obligase să devină căutător-de-urme și să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în afara cetății. Sephi Saronthal continua să se lupte bine chiar și cu o singură mână și nu erau mulți cei care-i căutau nod în papură. Dar, mai ales, se pricepea să arunce cu discurile ascuțite, din aramă, la ținte aflate aproape tot atât de departe pe cât erau cele pe care le vâna cu al său oreiro din lemn de cedru.

I-am privit pe amândoi cum stăteau pe podeaua de piatră, cu picioarele încrucișate sub ei, așa cum cerea hutra, legea ascultării și supunerii strămoșești, pe care o ascultam și o repetam cu toții, în fiecare zi de dumi-

nică, în piața de pește din mijlocul așezării. Și m-am simțit fericit că al meu **baba** mi-i dăduse drept însoțitori când împlinisem doisprezece ani și primisem ochiul-de-hultan, ca să-l atârni de gât, dovedind tuturor că devenisem adult și că puteam să intru în ce castă doream. Iar eu intrasem în cea a tămăduitorilor, ducându-i după mine fără ca măcar să-i fi întrebat dacă și-ar fi dorit altceva. Dar așa era harissa, legea-legilor, cea care ne ajutase să supraviețuim Holocaustului și să întemeiem Cetățile Paștune, unde se retrăsese toți supraviețuitorii de pe țărmul răsăritean al Mării-Okeanos. Orice voia stăpânul pentru servitorii săi, aceștia își plecau capul și încuviințau ca și când ar fi fost voința lor personală.

Iar acum, aceeași harissa îi obligase să vină în camera mea din turn și să asculte ce le citisem din tomul gros, îmbrăcat în piele crăpată și având marginile copertelor țintuite în ferecătură subțire de argint. Aceeași harissa avea să-i oblige să mă însoțească în călătoria la care visam încă din clipa în care citisem pentru prima oară, pe petecul acela de papirus, numele fluviului Amur și pe cel al Munților Taurului.

— Când plecăm? întrebă Sephi, uitându-se la mine cu un licăr de nerăbdare sub pleoape.

Pentru el, totul trebuia să fie vis și aventură. De restul se ocupa vărul său, Lanse, care era însă mai greu de urnit din cetate decât ar fi fost oricare dintre pietrele care alcătuiau zidul ei de apărare.

— De ce trebuie să plecăm? întrebă acesta, încrucișându-și brațele. Manuscrisul ăsta ar putea foarte bine să fie un fals. Sau dacă nu, oricum nu ne oferă nicio poziție sigură, cu ajutorul căreia să ne putem calcula șansele. Nu pomenește decât de fluviul Amur și de Munții Taurului. Pe niciuna din hărțile cetății nu apar nici fluviul, nici munții cu acest nume. De ce am pleca după aripi de fluture-dragon, dacă aceștia nu sunt decât elemente de poveste?

— Pentru că poveștile au fost, demult, lucruri la fel de adevărate precum este cetatea noastră acum. Sephi Sarontal își ridică ciotul brațului către fereastră. În urmă cu trei sute de ani, aici era o câmpie plină de ierburi. Nici urmă de cetate, nici urmă de locuitori. Dar poate că nomazii de atunci spuneau deja povești despre cetatea paștună Aaral, cea care nu apărea pe nicio hartă a acelor vremuri. Undeva, dincolo de hărți și de însemnări, curge un fluviu pe nume Amur. Iar dincolo de acesta, acolo unde soarele apune, cu adevărat, la poalele munților Taurului, există Cetatea-celor-omie-de-lune. Cetatea nemuritorilor. Îndrăzneții care reușesc să ajungă la ea devin, la rândul lor, nemuritori.

— Povești, se strâmbă bărbatul înalt, aplecându-se către cartea de pe masă. O atinse cu degetul arătător, împingând-o către mine. Dar dacă stăpânul poruncește, harissa este de partea lui și noi va trebui să-l însoțim. Pentru ca toate astea să se întâmple este nevoie,

însă, ca prințul Hushalaad să binecuvânteze plecarea, iar soldații lui să ne conducă până la hotar.

Tatăl meu, prințul Hushalaad, nu era interesat de cărți și de visele închise în ele. Dar nu se împotrivise niciodată ca fiul său să stea cu nasul în ele și să-și închipuie cum arătau vremurile de altădată. Nu fusese deloc entuziasmat de faptul că voiam să pornesc la o vânătoare de vise și acceptase aventura doar dacă ea urma să se desfășoare în mare taină.

— Nu trebuie să le dăm și altora motiv să părăsească Aaralul. Avem mare nevoie de brațe de muncă și de soldați destoinici pe ziduri. Nu vreau și nu pot să-ți interzic căutarea despre care mi-ai vorbit, dar nici nu am de gând să o încurajez. Așa că îți iei slujitorii, caii, hrana și armele de care ai nevoie și pornești la drum în puterea nopții, pentru ca nimeni să nu afle de ce ai plecat.

Le-am spus despre cerința prințului Hushalaad și le-am interzis să povestească și altora despre plecare. Urmau să se afle la Poarta Brațului Rupt, imediat după miezul nopții, cu caii înșeuăți și merindea în coburi.

— Și cu mantiile groase de vreme rea, adăugă Lanse după câteva clipe. Pesemne că vom avea mult de mers și iarna nu va adăsta să coboare, când îi va veni sorocul. Dar eu tot nu m-aș încrede în poveștile din cărțile alea și aș rămâne la adăpostul zidurilor, pregătindu-mă pentru marile vânători ale toamnei.

Pentru că toamna, fiecare din cei șapte prinți care conduceau prin rotație cetatea Aaral, organiza o vânătoare fabuloasă, străduindu-se să adune cât mai multe merinde pentru oamenii pe care-i păstorea, ca să poată trece cu bine peste cumplitele vifornițe ale iernii. Am dat din cap, grăbit, și le-am îngăduit să ia cu ei tot ce considerau necesar, apoi i-am trimis la grajduri și la cămări, să se pregătească de drum. Iar eu am rămas singur în încăperea rece și întunecoasă, urmărind cu degetul liniile trasate cu ocră pe pergamentul vechi, aflat la sfârșitul manuscrisului.

Cumpărasem „Miracole și locuri minunate” dintr-un târg de vechituri care se ținea o dată pe an în Crângul Panjpar, aflat la o zi de mers între cetatea noastră și fortul Daouda, ai cărui soldați patrulau pe drumuri, făcându-le sigure pentru călători, pentru caravane și pentru târguri. Nu știam ce fel de manuscris era, dar îmi plăcuseră copertele și ferecătura lor de argint. Discutasem mult cu bătrânul hodoolean, care nu mă lăsase nici măcar să-l ating până ce nu ajunseserăm la sfârșitul tocmelii și nu văzuse cei doi crăițari, cu zimți nou-nouți, în podul palmei sale. Apoi îl ridicase cu grijă de pe sofa veche, cu ciucurii aproape putreziți, îl ștersese de praf cu poalele sari-ului și mi-l întinsese cu sfială, înclinându-se până la pământ.

— Poate că tu ești cel menit să-i fii adevăratul stăpân care să împlinească tot ce e scris acolo, în vremu-

rile de demult, spusese, după care intrase în cortul mic, așezat lângă sofa, și nu-l mai văzusem.

Abia după ce ajunsese acasă, la adăpostul tavanului de piatră al încăperilor palatului tatălui meu, care într-o bună zi urma să fie al meu, avusesem timp să deschid încuietoarea, cu cheia care atârna de cotor, legată cu un fir roșu de mătase. Și mă cufundasem în lectură și în vis. Când dădusem cu degetul arătător și ultima filă a manuscrisului, eram sigur că eu eram cel care avea să ajungă la malul Amurului și apoi, de acolo, la Cetatea Nemuritorilor, de la poalele Munților Taurului. Tot așa de sigur cum fusesem și de faptul că citisem fiecare filă din carte fără să văd însă harta, pe care o descoperisem abia la sfârșit, pe când o răsfoiam pentru a doua oară, ca să-mi lămuresc niște lucruri care-mi rămăseseră neclare.

Până ce clopotul minaretului Haji a bătut cele trei chemări la rugăciunea de seară, am terminat de recitat capitolul al patrulea, în care era prezentat drumul dinspre necunoscuta și ciudata cetate A-Celor-o-Miede-Lune până la malul prăpăstios al Amurului, în locul unde se răsucea către apus, lăsând în urmă tundra îngălbenită și pârjolită de arșița verii și pierzându-se în stâncăria unor munți fără nume. Mi se părea că mai făcusem drumul acela de nenumărate ori, că îi cunoșteam toate secretele și toate mirosurile, de la cel al prafului ars al câmpiei, până la cel de vegetație putre-

zită, care venea din trecătorile pline de pietre. Dacă închideam ochii, visam că sunt *flaaf*, călăuza veșnică a unui drum veșnic. Și îmi venea să plâng de bucurie că-l întâlnisem pe bătrânul hoodelean, la Crângul Panjpar.

Sephi și cu Lanse mă așteptau în spatele zidurilor moscheei lui Arajib, cea care se prăbușise în urmă cu două sute de cicli, când cutremurul Sahab lovise cetatea și își luase prinosul de suflete. Prințul Omohad, sub a cărui domnie avusese loc teribilul eveniment, dăduse firman, poruncă de neîncălcăt, pentru toate generațiile ce vor urma, să lase moscheea așa cum ajunsese după cutremur, în amintirea celor o mie trei sute de femei puhajab omorâte sub dărâmături. Iar acum, la umbra zidurilor dărăpănate așteptau trei cai și un catâr, cu însoțitorii în șa. La brâu purtau săbiile cu vârful curbat și pumnalele cu dublu tăiș. Sephi ținea o harklee în mâna dreaptă, iar vărul său își legase arcul uriaș de coburii șeii. Mă întrebam cum o să facă să se cațere în șa, dar el a țopăit ca un bătlan peste muntele de bagaje și s-a lăsat să alunece pe locul călărețului, de cum m-a văzut că îmi fac apariția pe treptele turnului.

— Ești sigur, fehrer Rahim, că vrei să pornim în aventura asta nebună ca să găsim o cetate ce nu există decât în cărți și că mai târziu nu o să-ți pară rău pentru asta?

Fehrer însemna în kumal „fiu de prinț”, dar nu și „moștenitor de prinț”, pentru că un prinț al Aaralului

putea să-și aleagă drept moștenitor pe oricare băiat al cetății care i-ar fi demonstrat că merita asta. Iar Lanse îmi puneă încă o dată această întrebare, nu ca să mă facă să mă răzgândesc, ci pentru că așa îi poruncea hutra să facă, până ce stăpânul său va fi împlinit douăzeci de cicli, vârsta la care putea să se însoare și să plece din casa lui baba al său.

— Sunt sigur, prieten și slujitor al meu, i-am răspuns așa cum cerea Legea. Dar voi, dacă vreți să rămâneți, vă dezleg de jurământ și puteți să rămâneți între zidurile cetății.

Desigur că și aceasta era tot o formulă de legământ, care nu dezlega pe nimeni, dar care trebuia rostită. Hutra trebuia să rămână egală pentru ambele părți. Chiar dacă, în realitate, nimeni nu o mai considera așa.

— Atunci, să mergem, ce mai adăstăm?! a exclamat Sephi, ridicând toporișca al cărei tăiș sclipi în lumina lunii Ajarab.

Era foame de aventură și promisiune de vis în vocea sa slabă și ascuțită. Am încălecat dintr-un salt, fără să pun piciorul pe scară, așa cum mă învățase baba la lecțiile de călărie pe care trebuise să le urmă, toți cei nouă frați din dinastia Hushalaad. Apoi am ridicat brațul drept și am arătat către Poarta Brațului Rupt, al cărei turn se ridica singuratic în noapte, ca un deget al unei mâini retezate de la încheietură. Poarta era deschisă și un soldat ismalah aștepta în mijlocul ei, să

ne dea brățărilor-de-noroc pe care prințul aflat la cârmă în acel moment le dădea tuturor celor care părăseau cetatea. Pentru ca să aibă noroc. Și pentru ca să poată să arate soldaților daoudani că nu sunt fugari și că o cetate răspunde pentru faptele lor, pe drumurile dintre așezări.

Am părăsit Aaralul mai înainte ca luna Ajarab să își urce fața spartă și galbenă ca paiul de secară peste turn.

Cetățile Paștune se înșirau într-un arc de cerc uriaș, dinspre țărmul inospitalier al Apei-Celei-Mari, până la hotarul Pustiei Galbene Shan-e-Akbar, dincolo de care nimeni nu știa ce se găsește. Pentru că niciunul dintre cei plecați să afle nu se mai întorsese ca să povestească.

Fiecare cetate purta denumirea unei zeități străvechi. Unii credeau că acestea ar fi viețuit cu mult înaintea Holocaustului, dar nu puteau să-și dovedească în niciun fel spusele. Cetății noastre i se spunea Aaral, după numele Zeului-săritor-printre-stele, cel care le adusese celorlalți Zei vestea că dincolo de constelația Orion trăiesc spirite fără trup, care rătăcesc de la un pământ la altul, în căutarea locului de unde plecaseră în urmă cu mii și mii de cicli, ca să cutreiere lumea cerurilor.

Cetățile Paștune erau legate între ele prin drumuri de piatră străjuite din loc în loc de fântâni de piatră, alături de care se ridicau hanuri bătrâne, cu ziduri groase, mici cetăți gata să înfrunte himerele care veneau, uneori, dinspre pustie. Apa, hanurile și soldații patrulilor din forturi făceau drumurile aproape sigure și trebuia să ai mare ghinion ca să te trezești dintr-odată înconjurat de hoții-hassinizi, care duceau o viață nomadă și trăiau numai din ce furau de la caravane sau de la călătorii singuratici, așa, ca noi. Sau, și mai rău încă, trebuia să fi mâniat tare de tot vreun zeu, ca să trimită, la timp de zi, vreo himeră care să te bântuie și să te facă să te întorci de unde ai plecat, dacă aveai norocul să scapi din ghearele ei ca niște coase.

Dar noi eram trei bărbați care știau să se lupte pentru viața și avutul lor. Nu supărasem niciun zeu și aveam la noi harta drumurilor până la a șaptea cetate, așa că nu existau multe motive spre a ne teme. Pentru întâlnirile neașteptate cu fiarele deșertului aveam arcul uriaș al lui Artifail Lanse, iar pentru hoți, har-kleea lui Sephi Saronthal. Și mai aveam înțelepciunea cărții „Miracolelor”, care ne povestea despre orice pericol ne-ar fi putut întâmpina pe drum și căile prin care am fi putut scăpa de el.

Până la cea de-a patra cetate, Massallah, am mers fără să ni se întâmple nimic important. Zilele erau călduroase și pline de praf, iar nopțile erau yelda, adică

noaptele lunii Jahed, ultima a verii de la câmpie, care vrăjea fluturii cap-de-mort să se ridice pe razele stelelor, până ce dispăreau pentru totdeauna în înaltul cerului. Când călătorul vedea coloanele lor înălțându-se către țăriile întunecate, știa că zilele reci al toamnei se strecurau deja pe urmele sale și trebuia să se grăbească pe cât putea, ca să ajungă la adăpost. Pentru că de sus, din norii vineții, începeau să curgă ploile care-ardeau-carnea și, odată cu ele, veneau șerpii-zburători și broaștele-veninoase-înaripate, care pluteau de la un nor la altul, desfăcându-și pielea transparentă dintre degetele picioarelor și transformându-se în mici corăbii cu pânze. Veneau trombele-rotitoare, care te smulgeau de pe pământ și te azvârleau la sute de stânjeni distanță, precum și palmele-zeilor, vântoasele care te izbeau de pământ și te striveau cât ai clipi, de nu mai rămânea din tine decât pielea, întinsă și tare ca piatra, care se înfunda între ierburi, cu vremea. Într-un cuvânt, venea toamna Jahel, care te făcea să înțelegi de ce casele erau din calcar, iar acoperișurile din blocuri de ardezie groasă. Jahel, care aducea ghinion și făcea stelele să coboare mai aproape de pământul ars cândva de sărutul de foc al Holocaustului.

Mergeam de dimineața până la vremea prânzului. Ne opream, uneori, la adăpostul fântânilor, unde ne răcoream și noi și animalele de povară, fără să facem risipă de apă. Soarele ardea în țăriile unui cer decolo-

rat, printre constelațiile ce se zăreau doar cu puțin mai strălucitoare decât noaptea. Sudoarea curgea de pe noi în pârlăie, iar fuioarele de praf aduse de vântul sicli se lipeau de noi, făcându-ne să ne scărpinăm până ni se înroșea gâtul, obrații și fruntea, cu toate că eram înveliți în burnusuri până la vârful nasului. Dar așa trebuia să fie mersul prin brusă, iar fiecare călător știa asta și nimeni nu crâcnea.

Când soarele se oprea în crugul bolții, să se odihnească și să prindă puteri pentru lunga coborâre, ne opream și noi la marginea drumului, ridicam două foi de cort între cai, ne așezam la adăpostul lor și mâncam. Apoi ne clăteam gâturile de praf cu vin dulce de dude și povesteam câte-n lună și-n stele. Sephi era bun la iscodit vorbe și ne istorisea întâmplări de prin vechile cărți pe care le copiasse în atelierul de scribi, unde învățase să scrie frumos, mai înainte de a-și fi pierdut mâna. Îl ascultam, picotind și tresărind ori de câte ori caii fornăiau, speriați de vreun zgomot sau de vreun miros necunoscut.

Apoi porneam mai departe și nu ne opream decât târziu, în puterea nopții, când dădeam peste hanul ce-i aștepta pe întârziații ca noi cu porțile deschise, dar și cu doi arcași pe ziduri, pândind himerele nevăzute. Uneori, la han, întâlneam călătorii vreunei caravane sau pe soldații patrulelor care se avântaseră prea departe, în misiune, ca să mai aibă timp să se întoarcă

până la lăsarea întunericului. Ne așezam în jurul focului uriaș din curte și ascultam povești, mai vechi sau mai noi, petrecute de-a lungul drumurilor cenușii. Povești despre diavolii sîrna, care ieșeau direct din solul prăfos, chiar înainte ca soarele să apună, și ardeau cu răsuflarea lor de foc tot ce exista împrejur, transformând până și pietrele în bălți clocotite. Despre onorogi, ființele pe jumătate cal, pe jumătate lăcustă, care coborau în galop de pe coastele dealurilor, pustiind tot ce era vegetație. Despre stâncile-săritoare, păianjenii-cu-aripi și dragonii-scuipători... despre păsările caju, care erau atât de mari încât puteau să ia în gheare o casă întreagă și s-o ducă dincolo de fluviul Amur, unde o lăsau să se zdrobească de vreo stâncă, iar apoi scobeau cu ghearele uriașe printre dărâmături, ca să găsească cadavrele nefericiților dinăuntru. Povești despre cât de multe pericole pândeau de pretutindeni, încât ni se părea de mirare că populația din Cetățile Paștune mai viețuia încă.

Alteori, curtea hanurilor era pustie. Doar câte un călător însingurat dormea deja pe rogojina adusă de servitori, învelit până peste cap cu aba, pătura groasă din lână de muflon. Atunci, ne așezam numai noi trei în jurul vetrei, privind la jăraticul petrecut. Înghițeam terciul gros de orez dres cu cotoare de hribi uscați și ne aminteam despre Lumea de Odinioară, așa cum ne-o înfățișaseră bătrânii-cei-sluți, care nu mai erau

buni de muncă și trăiau doar cu resturile care rămăneau la cuhnii, după ce terminau toți de mâncat. Bătrânii care se băteau pentru ele cu câinii cu două capete și cu talmugii-târători.

După cea de-a patra cetate, Khalindeea, drumul a început să se strecoare printre dealuri strâmbe, traversând tot mai des albiu secate de râuri și apropiindu-se periculos de stâncării aruncate la întâmplare de mâna furioasă a cine știe cărui zeu uitat. Am pătruns cu sufletul strâns printre ele, cu o mână pe căpăstru și cu cealaltă pe armă. De aici înainte nu ne mai puteam bucura de protecția oferită de patrulare, care își opreau caii la porțile de aramă ale Khalindeei.

Mergeam întins pe drumul plin de coturi și de gropi, iar zilele nu ni se mai păreau atât de fierbinți și nici atât de lungi ca până atunci. Cu cât ne afundam mai adânc printre stânci, cu atât făceam mai multă economie la apa din burdufuri. Ultimele fântâni fuseseră înfundate sau secate, iar vânatul lipsea cu desăvârșire. Și nicăieri nu se vedea nici urmă de han. Intrasem în sălbăticia despre care citisem în ultimele două capitole ale cărții.

— Dacă nu ne grăbim să străbatem tărâmul acesta, vom rămâne curând fără hrană și apă. Lanse desfăcuse samarele și făcea inventarul merindelor, în timp ce vărul său stătea de strajă pe vârful unei stânci apropiate. O să spun de fiecare dată că am greșit pornind

pe drumul acesta și că locul pe care-l cauți, fehrer Rahim, nu se găsește în altă parte decât în povești.

— Tatăl meu nu mi-a spus niciodată asta. Și chiar dacă nu a fost de acord cu plecarea, nici nu m-a împiedicat s-o fac, am mormăit, în vreme ce ațâțam focul în vatra improvizată din pietre.

— Prințul Hushalaad nu e tocmai nemulțumit că unul dintre posibili moștenitori a renunțat de bunăvoie la tron. Oricum, rămân încă mulți dintre frații tăi, și chiar străini, dintre care să aleagă.

— Dacă te uiți în gura lui Lanse vei vedea numai răutăți, strigă Sephi, lovind cu coada securii în stâncă pentru a ne atrage atenția. Ar spune orice, numai să nu fi ieșit pe porțile cetății.

— Vezi-ți de veghea ta! bombăni Artifail Lanse. Altfel o să te trezești cu un șarpe zburător agățat de fund.

— Te-am auzit, replică celălalt, dar nu mai adăugă nimic și se întoarse, ostentativ, cu spatele la el.

— O să grăbim cât se poate mersul, până ce vom da de un fir de apă, promisei eu. Și nu o să mai plecăm dimineața devreme, ci cu mult înainte de revărsatul zorilor.

Ne-am culcat mai mult flămânzi și ne-am trezit înainte ca Steaua Boarului să-și fi sprijinit fruntea de raze pe colții de piatră dinspre apus. Deși noaptea încă nu se petrecuse cu totul, razele argintii ale constelațiilor aruncau o brumă de argint peste lucruri. Ne-am strâns

în grabă așternuturile, am aruncat câțiva pumni de țărână peste tăciunii din vatră și am apucat căpestrele din piele tăbăcită. Chiar când să ridic brațul pentru a da semnalul de plecare, s-a auzit **Zgomotul**.

Ca și cum un trăznet ar fi lovit într-o tobă uriașă. Am scăpat frâiele și mi-am dus palmele la urechi. Ochii îmi tresăreau în orbite și mi se părea că un piron încins îmi intrase printr-o ureche și ieșise prin cealaltă. Am adus mâinile sub ochi și m-am holbat la ele: erau pline de un lichid vâscos și întunecat. M-am tras înapoi, am alunecat pe ceva și am căzut într-un genunchi. Alături, Artifail Lanse își ridicase oreiro, cu mișcări lente și îndrepta vârful primei săgeți drept în sus, fără să privească într-acolo. În fața lui, Sephi Saronthal era prăbușit pe burtă, cu un braț prins sub el. Capul i se lovide de un colț de ardezie. Și strălucea ca argintul topit.

Am cuprins toate astea dintr-o privire. În clipa următoare, îmi roteam ochii împrejur, căutându-mi sacul cu arme. De-abia atunci l-am văzut. Bătrânul stătea neclintit, ca o statuie a deșertului. Dacă mi-aș fi putut încorda privirile, poate că aș fi zărit și firele de nisip care îi acopereau ridurile frunții și ale gâtului. Când cumpărasem cartea, în Crângul Panjpar, mi se păruse cel mai bătrân om din lume. Acum aveam impresia că mă privea cea mai bătrână statuie din lume. Statuia unui zeu uitat. Am scuturat din cap și stropi de sânge au sărit în toate părțile, pierzându-se în noapte.

Apoi bătrânul a ridicat două bețe de metal spre cer și din ele au pornit doi șerpi spiralați de lumină, care s-au pierdut în burta norilor. În lumina lor strălucitoare, l-am zărit în toată monstruozitatea lui fără seamăn.

Vorbele cele vechi spun că cine vede un pallanchin și scapă cu viață nu-l mai uită niciodată. Cu siguranță, nu aveam să-l uit vreodată. Cum stătea, cu aripile deschise, acoperea aproape toate stele dinspre nord și, pentru prima oară de când mă știam, cerul era complet negru. Cred că dacă și-ar fi întins aripile acoperite cu solzi deasupra zidurilor Aaralului, le-ar fi acoperit cu totul, așa cum o cloșcă și-ar fi acoperit puii, cu grijă, ca să nu-i vadă eretele din înaltul cerului.

Pallanchinul a fost ultimul dintre balaurii care reușiseră să părăsească GenInst, înainte ca meteoriții-cu-dispersie-controlată să sape un crater gigantic pe cele 72 de hectare îngrădite cu ziduri de cetate și protejate de câmpuri electrice aleatorii și de instalații automate de ripostă armată. Un balaur cu un trup cât trei corăbii, puse una în prelungirea celeilalte, a cărui principală armă nu erau dinții, ghearele sau răsuflarea otrăvită, ci barosul de sunet cu care își zdrobea prăzile de la distanță. Un astfel de pallanchin se rotea acum deasupra noastră, cu aripile întinse, coborând treptat către victimele care abia se mai mișcau.

Bătrânul hodoolean și-a ridicat brațele deasupra capului, iar spiralele luminoase au făcut același lucru

prin aer, sfârâind ca uleiul încins. Una dintre ele a atins aripa din dreapta a balaurului și a retezat-o de parcă ar fi fost din pânză de in. Himeră a încercat să deschidă botul și să arunce asupra ei barosul de sunet cu care ne îngenunchease pe noi. Dar spiralele au început să se rotească atât de repede încât au devenit o țesătură de raze care l-a înconjurat pe pallanchin, împreună cu zgomotul produs de el, ridicându-l încet spre cer. Într-un târziu, a dispărut dincolo de nori. Bătrânul și-a coborât bețele, le-a frânt în două, pe fiecare, apoi le-a vârât într-un buzunar interior al lungii sale mantale de ploaie.

Lanse a coborât arcul, îndreptând vârful săgeții către un stat de om către pieptul său. Vedeam că e speriat și că tremură de încordare, dar nu ghiceam ce vrea să facă.

— Lasă arma! îi porunci cu voce joasă.

— Cine sau, mai bine zis, ce naiba ești tu, cel care alungă o himeră doar jucându-se cu raze de lumină? gemu el, fără să mă ia în seamă. Vreun demon al adâncurilor? O salamandră-de-foc? Un zeu din vremea de demult? Dacă nu vorbești, ridică el vocea până ajunse aproape un strigăt, am să înfig în tine săgeata asta cu vârful înmuiat în venin de broască albastră.

— Lanse! strigai și în stâncăria din jur încetă orice zgomot.

— Cine ești? repetă slujitorul meu și încordă arcul până la capăt.

Bătrânul își răsuci încet capul și trecu cu privirile prin el de parcă pe locul unde stătea nu s-ar fi găsit nimic.

— Poate că sunt un zeu de demult, răspunse în cele din urmă, abia mișcând buzele. Ce importanță are?

— Ne-ai salvat de la moarte, răspunse Lanse, după o scurtă ezitare, coborând vârful săgeții. Poate că am vrea să-i aducem ofrande zeului care a făcut asta pentru noi. Și trebuie să-i cunoaștem numele. Cui să ne închinăm?

Așteptam răspunsul cu inima bubuind. Nu-mi închipuisem vreodată că aveam să mă întâlnesc cu un zeu. Deși, de când lumea murise în o mie de feluri, făpturile de basm înviaseră cu toatele, năvălind peste viața noastră mărunță și neajutorată. O stea sclipi îndepărtat pe cerul dinspre răsărit, apoi se prăbuși, trăgând după ea o coadă lungă de lumină.

— Ați putea să-mi spuneți... Oneiros. Habar n-am ce alt nume ar fi mai bun, se strâmbă hodooleanul.

— Ce zeu e acesta?! se miră Lanse și se ridică încet în picioare.

— Când lumea aceasta... lumea de dinainte de Holocaust, a fost foarte tânără, iar zeii umblau pe pământ ca și oamenii... Oneiros a fost zeul care stăpânea somnul și visele.

Eu și Lanse ne-am uitat unul la celălalt. Zorii erau dincolo de vârfurile ascuțite ale stâncilor, iar noaptea se transformase în cenușă.

— Dacă ești zeu... începui eu, dar Lanse se prefăcu a uita cine era stăpânul și cine sluga și ridică brațul înarmat cu oreiro către el.

— Dacă ești zeu, strigă el cu disperare, atunci fă-l să învie pe vărul meu!

Bătrânul clătină din cap.

— În probleme de moarte, zeii n-au nicio putere.

— Atunci mori și tu, cât vei fi fiind de zeu! țipă Artifail Lanse și întinse coarda arcului atât de puternic încât auzi pârâiturile intestinelor uscate de porc, din care era împletită.

— Nu trebuie să moară nimeni, clătină din cap celălalt.

Degetele bătrânului se mișcă prin aer cu atâta iuțeală încât aproape că nu le-am putut zări. O pulbere sclipitoare se împrăștie peste tot, asemenea unei bure de ploaie și, când m-a atins, un somn de piatră a coborât asupra mea.

Și n-am mai știut nimic.

Dimineața se petrecuse demult, iar stâncăria din spate se pierduse printre coline. De cinci zile mergeam buimaci, parcă înotând în apa tulbure a unui somn fără sfârșit. Ultimele trei Cetăți Paștune rămăseseră mult în dreapta, cu zidurile prăbușite și porțile

sfărâmate atârând încă în balamalele uriașe, scârțâind jalnic în adierea vântului. În niciuna dintre ele nu găsisem nici urmă de ființă vie. Vreun câine flămând, vreo pisică sălbătică, vreun șobolan gras și netemător de oameni. Nu găsisem niciun cadavru, niciun schelet, nicio baltă de sânge uscat. Doar ziduri crăpate, acoperișuri prăbușite și clădiri năruite. Fântânile erau secate, iar hambarele goale. De parcă n-ar mai fi locuit nimeni acolo de secole. Un praf gros era așternut peste tot, foșnind stins în urma pașilor noștri. Iar drumul de piatră... drumul se sfârșise și el, în dreptul porților celei de-a șaptea cetăți.

În fiecare noapte, după ce adormeam, din ce în ce mai flămânzi și mai însetați, și eu și Lanse visam același lucru: cum ajungeam sub zidurile ultimei cetăți și apoi ne îndreptam spre miazăzi, printre dealuri cenușii, până ce adăstam la o apă mare, un lac sau un fluviu foarte lat, al cărui mal opus nu se zărea.

Era un semn zeiesc. Iar despre bătrânul hodoolean nu mai aveam niciun dubiu că era zeu. Oneiros ne trimitea mereu același vis, ca să ne ajute să ajungem la malul Amurului.

Un zeu hoț. Când ne treziserăm, după noaptea blestemată în care ne atacase pallanchinul, ne apucașerăm cu mult entuziasm să ne povestim visele, stăruind asupra detaliilor și minunându-ne cât de bine semănau unul cu altul. Apoi eu mă repeziseam să caut

cartea și să văd, pe harta de la sfârșit, câte zile mai aveam de mers. Un zeu hoț... Cartea nu era nicăieri. Am răscolit în zadar toate lucrurile, de două ori, ba chiar m-am întors o bună bucată de drum pe propriile urme, crezând că am pierdut-o din desagă. În cele din urmă, m-am resemnat, l-am îngropat pe bietul Sephi și am îngrămădit deasupra lui o movilă de pietre, ca să-i ferim trupul de colții prădătorilor, am încălecat și am pornit la drum, cu dârlogii calului fără stăpân legați de șaua bidiviului lui Lanse.

În fiecare noapte visam drumul. Dar nu întreg drumul, așa cum se întâmplase atunci când ne vizitase Oneiros, ci doar pe cel care ne mai rămânea de străbătut după fiecare popas. Și cu cât ne înfundam mai adânc în inima sălbăticiei necălcată de pas de om, cu atât mai mult ni se părea că nu vom mai ajunge nicio dată la capătul drumului și că vom sfârși, în cele din urmă, în ghearele vreunei himere.

Se însera atunci când oprirea bruscă a cailor ne-a scos din starea de toropeală și ne-a făcut să holbăm ochii. În fața noastră, în ultimele licăriri roșiatice ale soarelui, se întindea scutul nesfârșit al apei, sticlindu-și undele mărunte ca niște solzi.

— Lacul din vis, șopti Lanse frecându-se la ochi.

— Sau fluviul, l-am corectat eu. În carte scria că Amurul era un fluviu.

Slujitorul s-a uitat la mine și a clătinat din cap.

— Și cine-ți spune ție, fehrer Rahim, că am ajuns chiar în locul pomenit în carte?

— Unde altundeva am fi putut ajunge?

— Lumea asta e mare, ridică Lanse din umeri. Iar zeii trebuie că au fost niște mincinoși, altfel oamenii s-ar fi rugat și acum la ei și i-ar fi venerat. La cine se închină, însă, locuitorii din Aaral?

Avea dreptate. Cetățile Paștune nu aveau zei. Nu cunoșteau religia. Nu construiseră temple. Poate că nici Oneiros nu era un zeu, la urma-urmei. Ne mințise și ne furase manuscrisul. Mi-am frecat fruntea cu dosul palmei. Picurii de transpirație se întinseră pe piele și, uitându-mă la apa care sticlea nu departe, m-am simțit cuprins de istoveală. Dar dacă Lanse avea dreptate, cum puteam să înțelegem visul care ne călăuzise, bucată cu bucată, până aici? Ce va fi fost bătrânul ho-doolean cu adevărat?

— Orice ai crede tu, prietene, apa aceea minunată e acolo și ne așteaptă să ne potolim setea și arșița trupului. Hai să bem, să facem o baie și să încercăm să pescuim ceva, mai înainte să murim de sete și de foame. Ce spui?

Lanse s-a uitat o clipă la mine pe sub sprâncene.

— Spun că exact asta trebuie să facem, zise și dădu pinteri calului, care porni în galop spre oglinda apei din depărtare.

L-am urmat îndeaproape, trăgând de căpăstrul calului lui Sephi și de cel al măgarului cu poveri. Până

în fapt de seară, ne-am spălat trupurile și hainele, am adăpat caii și i-am băgat și pe ei în apa caldă, i-am frecat cu șomoioage din ierburi uscate, apoi Lanse și-a luat oreiro și a plecat de-a lungul malului, hotărât să vâneze niște pești.

Spre seară, când apa a devenit cafenie și o mulțime de valuri i-au împânzit suprafața, am ridicat cortul pe cele patru bețe, fixate încrucișat, am săpat o vatră mică în nisipul malului și am aruncat în ea ultimele balegi uscate, din sacul cărat de măgar. Iar când Steaua Ciobanului a răsărit, mai strălucitoare ca niciodată, chiar deasupra oglinzii apei, Lanse a apărut din inima întunericii cu un uriaș pește ciudat, cu picioare de broască în loc de aripioare pentru înotat. L-am prăjit la proțap și am mâncat pe săturate, pentru prima dată în ultimele săptămâni. Apoi ne-am încovrigat în jurul vetrei și ne-am acoperit cu mantalele de iarnă, în vreme ce stelele sclipeau brumate deasupra capetelor noastre.

Credeam că a și venit dimineața, când zgomotul m-a făcut să tresar și să deschid ochii. Dar noaptea nu trecuse nici pe jumătate, iar stelele de-abia se mișcaseră nițel pe boltă. Aplecat puțin deasupra vetrei, Oneiros își umfla obrazii și sufla să reaprindă tăciunii fumegânzi. S-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul. În timp ce mă ridicam pe coate, străduindu-mă să-mi alung somnul de pe gene, flăcările au pâlpâit din nou, umplând pereții vetrei cu licăriri.

— Ai venit să mai furi ceva? Aveam vocea groasă și simțeam cum mă cuprinde o furie rece. Unde ai dus cartea?

— Unde-i este locul, răspunse el enigmatic, așezându-se pe o moviliță de nisip. Nu e cartea ta, așa că nu ai de ce să fii supărat.

— Am cumpărat-o, mai ții minte? Acolo, la târgul de la Panjpar, ți-am plătit-o cu bani, nu cu făgăduieli. Așa că este a mea.

— „Miracole și minuni” nu e o carte, se împotrivi el, dar fără să ridice glasul, ca și cum s-ar fi temut să nu-l trezească pe slujitor, care dormea cu spatele la noi. Este o amintire a unei lumi care s-a stins demult. Una dintre puținele care a mai rămas despre ea. Așa că trebuie să stea la adăpost, printre suratele ei. Iar banii aceia...

Fluieră încet și aruncă spre mine cu ceva. Monețele se răsuciră prin aer și se înfipseră în nisip, aproape de picioarele mele.

— Ia-i înapoi, dacă asta te face să nu mai fi supărat.

— Atunci de ce-ai venit?

— Ca să te ajut să ajungi la capătul acestui drum.

M-am zgribulit, de parcă pumnii unui vânt rece, de iarnă, m-ar fi izbit în piept. O flacăra se alungi peste marginea gropii și îi luminează fața din plin. Era același bătrân hodoolean sau ceva se schimbase și doar intuiam asta, iar mintea mea refuza să mă ajute, făcând

legăturile ce se cuveneau? Nu, categoric nu părea mai tânăr, ci doar... doar mai întunecat de patina scurgerii ireversibile a timpului.

— Nu mai ești zeu?! Întrebai cu iritare. Acum ești flaaaf, călăuza veșnică?

— Sunt ce trebuie să fiu, în această lume a schimbării permanente.

Am aruncat o privire furișă către Lanse, dar nu se mișca sub mantaua groasă. Ceva, poate un pește sau o broască, sărise în largul apei, scoțând un sunet stins, ca o palmă care ar fi plesnit peste fața lumii.

— Stai fără grijă, slujitorul tău doarme un somn greu și se visează între zidurile Aaralului. Discuția asta e numai pentru urechile tale, prințe Rahim. Dacă la capătul acestei călătorii vei rămâne în viață și vei încerca să o povestești și altora, vei vedea că, oricât te vei strădui, buzele tale nu vor putea să scoată măcar un sunet, necum o poveste. De aceea, nici măcar nu am să-ți cer cuvântul de prinț, cum că totul trebuie să rămână o taină.

— Ce naiba ești tu... un zeu sau un vrăjitor? Ori o ciudățenie primejdioasă, scăpată odată cu himerele dintre zidurile blestematului de GenInst, în clipa în care Holocaustul și-a întins brusc aripile peste întreaga lume?

— Dacă vreun zeu bătrân ar fi coborât din veșnicia stelelor universului... ori poate trimisul unei civilizații

atât de vechi încât universul însuși ar părea doar un prunc, în comparație cu ea... cu el... dacă vreunul dintre ei, ori poate chiar amândoi, prințe Rahim, ți-ar oferi, pentru ca să uiți de cartea aceea, fericire fără măsură sau viață fără sfârșit, ce ai alege?

— Fericire fără măsură sau viață fără sfârșit... pentru o carte? am bâiguit, uluit de ceea ce auzisem. Pentru o carte de doi crăitari? E o glumă, nu-i așa? Vrei doar să vezi cât de prostește poate să aleagă un om atunci când tentația e nemăsurat de mare.

Și era, oh, zei demult risipiți printre stele, era o tentație la fel de mare ca Universul! Pentru ce trăia omul, după ce trecuse și supraviețuise tuturor războaielor lumii? Ce-și dorea cel mai mult și mai mult? Nemurirea sau fericirea totală? Ce puteai să răspunzi la această... la această glumă proastă?

Hodooleanul s-a aplecat către mine, frecându-și bărbia cu un deget.

— Viața, așa cum o cunoașteți voi, oamenii, e o glumă bună într-un univers sadic. Oferta mea e simplă și curată. Oricare din cele două, pentru amintirea despre Carte.

— De ce e atât de importantă cartea asta? întrebai, cu gura uscată ca iasca.

— Printre altele și pentru că îți spune cum să ajungi la Cetate.

Mi-am cuprins tâmpilele între palme și am strâns cât am putut. Nu simțeam durerea. Nu simțeam nimic.

— Este o glumă, nu? am repetat, nesigur.

— De ce ar fi?

— Pentru că, urmând sfaturile din carte și harta de la sfârșitul ei, aș fi ajuns oricum la Cetate. Și aș fi devenit nemuritor.

Zeul a început să râdă cu hohote și să aplaude în bătaie de joc.

— Niciodată nu o să scăpați de boala asta care poartă numele de gândire, nu? Cartea nu e făcută să te conducă la Cetate, prietene. Doar până la fluviu. Și nu pe oricine: ea îi alege pe cei care au în ei semnul. Dacă-l ai, ca să poți trece apa, iar mai apoi să găsești drumul spre Cetate, ai nevoie de un flaaf. Pe care trebuie să-l plătești. Dar nici banii și nici lucrurile voastre nu au valoare pentru un flaaf. Așa că va trebui să răspunzi la întrebare. Adică să alegi. Apoi, dacă răspunsul e cel corect, va trebui să plătești.

— Nu cred că am cu ce să plătesc.

— Porți întotdeauna cu tine prețul de răscumpărare al dorințelor tale. Deocamdată, trebuie numai să alegi.

Am ridicat din umeri, învins. Și cerul părea o cortină trasă mult prea aproape de capul meu. Oare înțeleptul meu baba ce ar fi făcut?

— Nu sunt atât de înțelept ca să aleg, Oneiros. Sau oricare va fi fiind numele tău adevărat.

Bătrânul s-a ridicat, și-a scuturat brațele și s-a înclinat. Noaptea îl învăluia strâns, ca o mantie de vreme

rea. Poate că și venea vremea cea rea, m-am gândit, scuturat de un fior.

— Cartea a avut dreptate să te aleagă, prințe Rahim. Ai făcut cea mai bună alegere.

M-am holbat la el, uluit. Dintr-odată, în aerul rece era prea multă liniște. Lipsea ceva și nu-mi dădeam seama ce.

— Poate că nu ai auzit bine, Oneiros. Am spus doar că nu sunt atât de înțelept încât să pot alege.

— Lipsa unei alegeri este ea însăși o alegere. Ai ales să nu alegi, iar acesta nu e un joc de cuvinte, așa cum pare. Privește în spatele meu.

M-am ridicat în picioare și am privit peste umărul său spre apa cea mare. Apărută pentru o clipă din spatele unui nor, Luna arunca o vipie argintată peste... un câmp de gheață. Am înțeles ce lipsea în urmă cu câteva clipe din decor – zgomotul continuu al apei.

— Și acum?

— Drumul către Cetate trece dincolo de fluviu. Până pe malul celălalt voi deveni flaaf pentru tine. Va trebui să plecăm înainte ca zorii să se aștearnă peste lume.

— Și dincolo?

— Vei merge singur, spuse bătrânul. Puterile mele țin până pe malul celălalt al Amurului.

— Și cum voi găsi Cetatea? De aici nu se văd nici măcar Munții Taurului.

— „Minuni și miracole”, răspunse bătrânul și, pentru prima dată de când ne cunoșteam, mi se părea că zâmbește. Ai citit-o din scoarță-n scoarță. Acolo scrie ce trebuie să faci.

M-am lăsat brusc cuprins de o disperare neagră. Cartea era o poveste. Nicăieri, în paginile ei, nu scria că ar trebui să o apuci spre răsărit sau spre apus, să urmezi noaptea Calea Robilor sau să mergi până la stânca în formă de cap de cal sau de trident. Singurele elemente care îți rețineau atenția erau rămășițele podului gigantic, care ar fi trebuit să se găsească undeva, pe un fost fund de mare. Dar nimeni nu văzuse vreodată acel capăt de pod, oricât de mult se va fi avântat în căutarea Cetății. Sau, cel puțin, niciunul dintre cei care apucaseră să se întoarcă.

— Acolo nu scrie nimic despre asta, iar tu știi foarte bine acest lucru.

Un vânt aspru și-a înfocat în apropiere degetele reci, făcându-mă să mă cutremur. Chiar deasupra capetelor noastre, steaua Arcturus pâlpâia ca o candelă de veghe.

— Nu știu, a clătinat din cap bătrânul. Pentru că nu știu să citesc. Și, chiar dacă aș ști, tot n-aș putea să o fac: Cartea își alege singură cititorul. Nu te teme, însă. De fiecare dată când a adus pe cineva până aici, l-a ajutat să găsească drumul. Care e scris în mersul stelelor pe cer. Și-n mintea ta, după ce ai citit-o. Când

vei fi singur, dincolo de fluviu, și vei privi spre stele, îți vei aminti. Și acum, strânge-ți lucrurile și urmează-mă. Undeva, nu departe de aici, ne așteaptă o sanie.

— Nu plec de-aici fără Lanse!

Nu am ridicat vocea decât puțin, ca să acopăr șuierul vântului ce începuse să aducă alice de gheață, cu care mă izbea în obraji. Dar mi s-a părut că am răcnit de-adevăratelea, văzând cum tresare bătrânul și cum se trage un pas înapoi.

— Slujitorul tău e jumătate din plată, spuse el și tuși. Nu ai cum să-l iei cu tine. Pentru că e mort. Cea-laltă jumătate a plătit-o primul slujitor, care a murit când v-a atacat pallanchinul.

M-am repezit la Lanse și l-am zguduit de umăr. Nu s-a mișcat. I-am pus mâna pe față. Era rece ca gheața, iar sub nas se strânsese promoroacă, semn că nu mai respira. M-am ridicat, asemenea unui munte de ură, și am căutat din priviri arcul uriaș. Bătrânul nu s-a clintit, uitându-se țintă la mine.

— Furia nu-ți face bine. Cu atât mai mult cu cât e împotriva ta, prințe. Tu ai ales ambele oferte, așa că a trebuit să plătești dublu. O viață pentru nemurire. Și o viață pentru fericire fără măsură.

— Nu am ales nimic! urlai, dar vântul era acum atât de puternic încât nu reuși nici eu să-mi aud vocea.

Bătrânul mi-a făcut semn să-l urmez, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut printre vârtejurile de fulgi și de

cristale de gheață care mă acoperiseră, în câteva clipe, din cap până-n picioare. O parte din mine mă îndemna să-l urmez pe hodoolean, fie ca să-l strâng de gât și să-mi ostoiesc astfel furia, fie ca să mă las pe mâinile lui și să ajung pe malul celălalt. Dar cealaltă parte a mea îmi cerea să rămân și să-l îngrop pe Artifail Lanse, credinciosul meu slujitor, care-și dăduse viața ca să mă servească. Nu a trebuit, însă, să stau prea mult în îndoială. Frigul devenea din ce în ce mai ascuțit și bănuiam că mi-ar fi venit foarte greu să sap, doar cu pumnalul de la brâu, în pământul care îngheța chiar sub picioarele mele. Pe de altă parte, trupul lui Lanse dispăruse deja sub un strat subțire de zăpadă, iar vântul troienea în continuare peste el. I-am rugat spiritul să mă ierte pentru ce urma să fac, apoi am smuls în grabă mantaua de vreme rea din legăturile ce o țineau făcută sul, am îmbrăcat-o și am luat-o la fugă pe urmele bătrânului nemernic.

În toate părțile, câmpia se învelea în viscol, ștergând urmele. M-am trezit, după o vreme, că mergeam împotriva vântului, pe suprafața înghețată a fluviului. Mă rătăcisem și nu mai știam ce să fac. M-am oprit, dezorientat, răsucindu-mă de jur-împrejur. Spaima mă copleșea și mă gândeam deja că acesta va fi fost blestemul lui Lanse, când o mână mă bătu pe umăr. Sau poate că va fi fost doar vântul, tot mai puternic. Tot mai stăpân. Am întors capul. Stătea la doi pași de

mine, ieșit parcă din spulberul fulgilor reci. Avea sprâncenele și părul acoperite de o brumă sclipitoare. În spate se zărea conturul neclar al unei sănii, trasă de patru câini înhămați unul în spatele altuia.

— Urcă! strigă, iar șuierul vântului îl acoperi imediat.

Câinele din față și-a înălțat botul spre mine și a urlat, dar eu nu l-am auzit.

— Și Lanse? întrebai încet, iar el trebuie că îmi citise cuvintele pe buze.

— Himerele de iarnă vor avea grijă de corpul lui.

Acum îi auzeam vocea direct în cap și, din cauza asta mi s-a părut că adormisem și visam. Dar pumnul viscolului mă izbi în față, trezindu-mă. Stăteam pe apa înghețată a Amurului, fără slujitori și fără arme, iar singurul care mai putea să aibă grijă de mine era bătrânul acesta ciudat, care conducea câinii saniei. Pe Lanse nu-l mai puteam ajuta, orice aș fi făcut, așa că am ocolit sania și m-am cățărat greoi în coșul de răchită. Bătrânul m-a acoperit cu o blană mițoasă, până în dreptul ochilor, apoi s-a urcat pe tălpici, la spatele saniei, s-a agățat cu o mână de unul dintre mânere, iar cu cealaltă a învârtit biciul pe deasupra. Detunătura puternică a învins vâjâitul viscolului și i-a făcut pe câini să se încordeze în hamuri. După o zgâlțâială, sania s-a desprins și a început să alunece cu viteză pe gheața acoperită cu zăpadă.

Nu aş putea să spun cât de lung a fost drumul, pentru că nu mergeam în linie dreaptă. De multe ori, sania se înclina pe o tălpică sau pe cealaltă şi schimba direcţia de mers, iar de două ori câinii se opriră şi nu mai vrură să pornească decât după ce bătrânul a coborât la ei şi le-a descâlcit hamurile groase. Îmi era frig, dar blana scorţoasă îmi oferea adăpost, nelăsând căldura trupului să se risipească.

Atunci când ne-am oprit pentru a treia oară, Oneiros nu s-a mai dus la câini, ci s-a apropiat de mine şi a desfăcut chinga care fixa blana să nu cadă în mers. Mi-a întins braţul şi m-a ajutat să cobor. În faţa noastră, câinii se așezaseră cu boturile pe labe şi răsuflările lor scoteau fuioare de abur, repede înghiţite de perdeaua deasă de fulgi. Mi-a făcut semn spre dreapta şi l-am urmat îndeaproape. Îmi era teamă că dacă îl lasam să se îndepărteze mai mult de câţiva paşi, nu l-aş mai fi găsit niciodată.

Am urcat pe o bucată lungă de gheaţă şi ne-am oprit în dreptul unui ţurture uriaş, în vârful căruia se rotea o lumină roşie, stingându-se şi aprinzându-se cu intermitenţă. Mi-a făcut semn să mă aplec şi să vâr mâinile în zăpadă până la umeri. Mi se părea o prostie, dar l-am ascultat. La a doua încercare, am dat peste capătul unei frânghii groase şi am tras de ea. Un fel de velă de corabie s-a desfăşurat pocnind în vântul turbat, s-a desprins de sol şi a dispărut în noapte. În

cavitatea rămasă, neacoperită de zăpadă, am văzut o sanie destul de asemănătoare cu cea cu care călătoresem. Atâta doar că tălpii păreau suspendați în aer, iar locul pasagerului era acoperit cu o bulă dintr-un material transparent. Și nu vedeam niciun câine.

M-am apropiat de gluga lui și am țipat întrebarea, fără să fiu sigur că m-a auzit. A continuat să desprindă legăturile care țineau sania prinsă de sol, iar aceasta se cutremura tot mai des sub loviturile crivățului.

— Nu are nevoie de câini, îi auzi vocea direct în cap. Merge singură, nu trebuie decât să urci în ea și să apeși pe clapa aceea roșie. Se va opri când va ajunge la capătul drumului. Ești pregătit să urci în ea?

Mi-a spus cum trebuie să pun apărătorile roșii pentru ochi și cum să țin capul pe spate, ca să văd constelațiile cu ajutorul lor. Apoi a lovit cu pumnul într-un loc de pe bulă și aceasta s-a ridicat încet. Imediat, interiorul s-a umplut cu răsufierea albă, strălucitoare, a viforului. M-am cățarat cu greutate în scaunul incomod, mi-am pus cele două legături de mătase de-a lungul corpului, apărătorile, și m-am agățat cu degetele de cele două mânere ude. Bătrânul mi-a făcut un semn de rămas bun și aş putea să jur că o luminiță i s-a aprins în ochi, în timp ce jumătatea de ou, transparentă ca apa, s-a lăsat peste mine, îndepărtând frigul și umezeala fulgilor.

Nu știu cât a durat drumul peste ciudățenia aia de câmpie numită Țara lui Abanon, pentru că în jurul

meu ninsoarea se făcea din ce în ce mai deasă, iar constelațiile pe care le vedeam prin apărători, dincolo de norii cenușii, alunecaseră spre stânga, lăsând bolta aproape pustie.

Când zorii au adus prima geană de lumină, în spatele meu, am zărit spinarea masivă a Munților Taurului. Sania s-a oprit, în cele din urmă, la poalele unui zid foarte înalt, în spatele căruia se învâртеbeau suluri uriașe de zăpadă.

Am atins din nou clapeta roșie și bula s-a ridicat încet. Am lăsat apărătorile pe scaun, am coborât și m-am cufundat până la brâu în zăpadă. Îmi era foame și sete, iar ochii mi se închideau de somn, dar voiam să știu dacă ajunsesem, cu adevărat, la Cetate. Am mers până ce picioarele au prins să-mi amorțească de frig. Zidul se întindea înaintea mea fără nicio crăpătură, fără nicio poartă. Istovit, m-am lăsat să alunec în genunchi, hotărât să ațipesc câteva clipe. Atunci am zărit dărâmăturile prin care pumnii viscolului trânteau zăpada dinăuntru în afară. Cândva, aici se petrecuse ceva, poate o bătălie, poate un accident... zidul căzuse pe lungimea a doi oameni așezați unul lângă altul. Dinăuntru, vântul sufla cu furie și, ca să pot intra, m-am agățat de marginea zidului și m-am împins înăuntru cu toată puterea.

Acolo, zăpada îmi ajungea până aproape de piept, dar era pufoasă și ușoară, așa că nu reușea să se depună

în straturi prea groase, pentru că era spulberată și purtată în sus de crivăț. Mi-am croit drum prin ea, către turnul ce apărea, din când în când, printre pereții verticali de zăpadă. Când am ajuns lângă el, eram aproape orb și complet înghețat. Am găsit ușa numai pentru că era înconjurată de un chenar roșu, a cărui lumină scădea în intensitate ori de câte ori clipeam din ochi. S-a deschis, la fel de tăcută ca și bula saniei, și m-am prăbușit înăuntru, înconjurat de icnetul ascuțit al viforului. Când s-a închis în spatele meu, am auzit pentru prima dată Vocea.

— A fost declanșată comanda „Pasager rătăcit în turnul de control. Se introduc setările pentru intervenția echipei de verificare biotică. Activarea Câmpurilor Semantice Doi A și Doi A Secund este completă. Verificarea genetică va începe imediat după prelevarea probelor de salivă. Operațiunea capătă grad de prioritate 1Y. Pasagerul numărul 1129 este rugat să înainteze pe coridor, până la liftul de serviciu destinat transportului de persoane, unde va fi preluat de un droid de securitate. După trecerea a cinci secunde, acest mesaj va fi reluat și verificările cyber vor începe de la linia de comandă 0012001.

— Hei, e cineva aici?

Undeva, la capătul coridorului, se aprinsese o lumină galbenă. M-am ridicat încet în genunchi, apoi în picioare. Era cald, chiar al naibii de cald, după frigul

de afară, așa că mi-am scos mănușile și am aruncat mantaua de pe mine. O băltoacă neagră se strânsese între mocasini și se întindea către perete. Am pornit spre lumina galbenă, examinând cu atenție pereții străbătuți de scurte fulgerări de lumină. Pe cel din stânga scria, în kumal, cu litere verzi, aproape șterse: „Să te înghită Iadul, Abanon! Să-ți fie blestemată până și amintirea!”. Am ajuns la prima ușă după cinci pași și la a doua după alți trei. Amândouă erau închise. A treia, însă, situată pe peretele opus, era deschisă la perete și înăuntru se auzea Vocea. Am intrat cu inima strânsă – nu mai aveam nicio armă la mine.

Încăperea era mai mare decât sala de festivități din palatul lui baba. Și doar cu puțin mai scundă. Blaturi late de mese pluteau pur și simplu în aer, deasupra podelei, iar peste ele se mișcau imagini curbate. M-am apropiat cu precauție de primul.

— Atenție! reveni Vocea. Pasagerul 1129 a activat pragul de comandă Saison Primar. Pentru că a părăsit procedura prestabilită, se vor rescrie liniile de comandă pentru pista 14A. Celula de captură Amanda va începe pregătirile de ieșire din hibernare, în cinci minute și treizeci și două de secunde. Pasagerul va fi condus la Terminalul 14, de unde va fi preluat de un droid de securitate.

— Cine ești? strigai, răsucidu-mă în toate părțile. Ți-e teamă de mine? Nu am nicio armă. Ieși să te văd. Să vorbim.

Dar nu era decât un uruit surd care venea, parcă, din pereți. M-am aplecat și m-am uitat sub blaturi. Nu era nimeni. Am ridicat din umeri și mi-am dat singura explicație posibilă: zeii. Numai ei puteau să apară de nicăieri, să vorbească fără să fie văzuți sau să facă să se întâmple lucruri care nu aveau nicio cauză. Așa că am reununțat la căutare și m-am apropiat din nou de prima imagine curbată. Culorile erau palide, iar contururile neclare, dar dacă te așezai într-o anumită poziție, zăreai oameni și obiecte în mișcare și auzeai sunete, care mai de care mai ciudate. Am văzut un drum neted, foarte lung și pustiu. Pe mijloc avea o linie albă, iar pe margini, din loc în loc, sclipeau luminițe asemănătoare celei de pe fluviul înghețat, acolo unde Oneiros dezgropase sania fermecată de sub zăpadă. Obiecte prelungi, cu roți, precum cele de la carele noastre, treceau în mare grabă în sus și-n jos. Din când în când, ceva asemănător uriașului plug al cetății, cu care slujitorii lui baba tăiau drumurile iernii prin omătul mai înalt de un stat de om, trecea încet de-a lungul acestuia și zăpada zbura într-o parte, într-un arc spectaculos. Apoi își făceau apariția un fel de oameni îmbrăcați în armuri de metal și întindeau fire lungi pe cele două laturi, care începeau imediat să sclipească, transformând ninsoarea într-o poveste colorată. Dacă nu mi-aș fi amintit de plecarea tăinuită și de jertfa de sânge a celor doi slujitori personali, aș

fi crezut că am pătruns într-una din poveștile magice ale trubadurilor care, la vreme de iarnă, se hotărau pentru o cetate sau alta și așteptau acolo venirea primăverii. Iar Aaralul era preferat mai mereu, pentru că locuitorii ei știau să-și ospetească invitații.

— Nu-i așa că e frumos? întrebă chipul apărut brusc în imaginea curbată, sperindu-mă. Câteodată, mă transfer în locul tău și mă uit, cuprins de mirare și de dor, la lumea asta care nu mai vrea să moară. Lumea oamenilor cu doi ochi și două jumătăți de creier. Lumea celor care au stăpânit neîntreurt pământul, de la moartea dragonilor și până la Holocaust.

Oneiros mă privea atent, cu ochii săi aproape oblici înfundați în orbite.

— Ce vrei?

Eram enervat, mă durea capul și trupul îmi era încă extrem de rece, lucru care mă făcea să mă mișc încet și să simt înțepături pe porțiunile de piele expuse la frigul puternic și care apucaseră să se înnegrească.

— Vreau să mă asigur că înțelegi ceea ce vezi.

— Și ce naiba ar trebui să văd? am bombănit.

— Nemurirea, răspunse bătrânul și zâmbi larg, iar capul i se aplecă în direcția mea. Oamenii de dinainte de Holocaust au atins o anumită formă de nemurire – aceea a mașinariilor biotice, capabile de autoîntreținere și de autoregenerare a fragmentelor compoziționale degradate. Fie că funcționează pe baza energiei

chimice, termice, solare, nucleare sau biologice, toate sunt capabile să reziste milioane de ani, fără nicio intervenție din afară.

— Eu nu văd decât un drum pe care îl curăță un plug și niște lumini care se aprind.

Era multă răutate, neînțelegere și spaimă în spusele mele. Pentru că nu-mi dădeam seama cum de o ființă pe care o lăsasem departe, pe celălalt mal al Amurului înghețat, în urmă cu ceva timp, se găsea acum în fața mea și vorbea cu mine ca și cum nu ne-am fi despărțit niciodată. Pe o imagine curbă, de pe un blat alăturat, zăream, cu coada ochiului, cum deasupra drumului curățat de zăpadă, undeva, în depărtare, se apropie o lumină puternică și sute de litere și de numere se înlocuiesc unele pe altele, într-o devălmășie totală, pe marginea imaginii.

— Un aeroport, a spus Oneiros, iar în ochi i se citea umbra unor lacrimi strivite demult sub pleoape. Aeronave automate, care încep să sosească, odată cu iarna, de pe cealaltă parte a Pământului. Droizi, boți și platforme cyber, care se grăbesc să le descarce de mărfuri necunoscute, iar apoi să umple până la refuz calele goale cu alte lăzi și cilindri. Alarme țiuind peste pistele încălzite, pe care zăpada așternută se topește imediat, mașini de pompieri și de salvare schimbându-și pozițiile pe drumurile de asfalt, în funcție de aparatele care aterizează sau se ridică în zbor, indicative so-

nore străvechi încrucișându-se prin aer, cargouri stratosferice coborând vertical de pe orbite joase, pe care încă mai funcționează bătrânele platforme spațiale, de la începuturile colonizării cosmice, jeturi iridiscence, cu informații codificate sosind dinspre aeroportul învecinat, situat la 14.000 de kilometri spre răsărit, și pornind înapoi imediat ce încărcarea datelor locale se încheie...

Tăcu.

— O lume nemuritoare, strâmbă din buze, oftând, și umbra lacrimilor lui se transformă într-o bură îndepărtată, care îi răgușea vocea. O lume care i-a succedat celei a oamenilor cu doi ochi și care s-a născut odată cu Holocaustul. Dar din care viața biologică nu a fost exclusă cu totul. Mergem să-ți arăt.

M-a apucat de umăr și m-a împins înapoi către ușă. Am ieșit pe coridor, am înaintat câțiva pași și am ajuns în dreptul celei de-a patra uși. Hodooleanul și-a apăsat palma peste imaginea stilizată a unei mâini și aceasta s-a tras într-o parte. Am intrat, dar n-am reușit să mă îndepărtez de prag.

Zeci, sute de tuburi transparente atârnau între tavan și podea, pline cu un lichid galben în care pluteau segmente diferite din corpul uman. Unele tuburi erau pline cu mâini, cu degetele strâns lipite între ele, altele cu brațe, cu antebrațe, cu picioare, cu ochi în culori diferite, cu sternuri, cu nasuri, cu buze, cu frunți... un pic-

tor nebun trebuie că descompusese lumea oamenilor într-un univers aleatoriu, în care apoi regrupase părțile componente ale corpului uman în elemente duale.

M-a cuprins un val de amețeală și m-am clătinat pe picioare. M-am aplecat deasupra podelei transparente și mi-am vărsat conținutul stomacului. Un lichid verde s-a întins peste tot, chiar și pe picioarele mele, dar după aceea m-am simțit mai bine. Când m-am ridicat, Oneiros a zâmbit rece, de-abia o încrețitură în plus printre celelalte riduri ale feței sale.

— Cred că te întrebi ce legătură are ce vezi aici cu nemurirea... Cartea nu povestește cititorilor săi despre asta.

Cartea nu povestea decât despre drum, despre pericolele care pândeau, ziua și noaptea, despre himere și despre ceruri. Despre hărțile stelelor, care ar fi trebuit să te conducă până la porțile de aramă, chiar dacă n-ai fi știut nimic altceva.

— Aici sunt depozitați cei ce au ales nemurirea biologică. Fiecare element al trupului lor a fost desprins din întreg și depozitat în astfel de cuve de conservare, de unde droizii chirurgicali îl vor scoate și reasambla în pachetul original, după hărțile anatomice și genetice aflate în memoria lor.

Cred că m-a văzut strâmbându-mă, așa că a adăugat:

— Nu-ți face griji, totul funcționează perfect. Până acum, toți nemuritorii au fost reasamblați de șaispre-

zece ori și nu a existat niciun fel de incident. Cei care au ales această cale de a scăpa de urmările Holocaustului pot fi mulțumiți. Au exact ceea ce Abanon le-a promis: viață veșnică. Sunt reanimați o dată la 50 de ani, trăiesc o lună de viață activă, după care sunt sto-cați din nou.

Îl ascultam cu gura căscată. Eram atât de uluit încât nici n-am băgat de seamă când unul dintre tuburi s-a lovit de mine, în mișcarea lor continuă de revoluție în jurul cine știe cărui centru nevăzut. Am alunecat pe voma de sub tălpi și am căzut pe spate. Bătrânul m-a ajutat să mă ridic fără să spună nimic.

— Bine, dar... spiritul... poate că au găsit cum să păstreze corpul, dar cu sufletul e o altă poveste, nu?

Îl priveam cu atâta disperare, încât a sfârșit prin a-mi zâmbi.

— Sufletul, prințe Rahim, e și el tot energie. Foarte asemănătoare, până la un punct, cu cea degajată de stele în spațiu. Poate că de aceea au fost atât de atrași oamenii de stele. Acel om, Abanon, despre care am amintit înainte, a descoperit identitatea dintre codificările energiilor primare stelare și cele emenate de trupurile umane. Spiritul, așa cum îi spui tu, nu e decât un reziduu stelar. O coajă de energie stocabilă. Supor-tul de stocare îl reprezintă orice rețea cristalină cu o densitate ce depășește cudrantul 2;25. Sunt sigur că nu înțelegi, dar nu are importanță. Majoritatea stân-

cilor de pe Pământ fac asta de miliarde de ani: stochează reziduuri de energie primară de la steaua Sol. Există milioane și milioane de depozite nefolosite, care ar putea stoca spiritele locuitorilor umani din întreg universul.

Ceea ce auzeam era mult prea mult pentru înțelegerea mea. Mi-am scuturat capul și m-am ferit din calea unui alt cilindru care se apropia. Aveam nevoie de ceva de care să mă agăț, pentru ca mintea mea să n-o ia razna. Pentru a fi sigur că eram treaz și trăiam cu adevărat această poveste.

— Cine este acel Abanon?

— Un inginer al sistemelor de frontieră. Cel care a propus procesul nemuririi coordonate, pentru a depăși Holocaustul.

— Vrei să spui... îmi linsei eu buzele, încă acre și amărui de la spuma vomei. Vrei să spui că toți oamenii din lume au fost... puși în tuburile astea?

Bătrânul s-a uitat în interiorul unuia, plin cu inimi de diferite dimensiuni, și a clătinat din cap.

— În sala asta nu sunt decât oamenii care lucrau și locuiau în Aerostația Ontario CS. Și nici aceia toți. Unii dintre ei nu au acceptat viața veșnică. Au spus că fericirea de a fi muritori este mai mare decât ea. Pe întreg Pământul au fost milioane care au gândit la fel.

Mi-a fost frică să întreb ce se întâmplase cu ei, dar bătrânul mi-a citit nedumerirea pe față și a continuat:

— Ceilalți... ei bine, pentru ceilalți au fost create Cetățile Paștune. Unde își trăiesc viețile limitate, așa cum au făcut-o, în urmă cu mii de ani, strămoșii lor de dinainte de Era Cosmică. Vii de acolo, prințe, și știi la ce mă refer.

Veneam de acolo, da. Dar nu credeam că strămoșii despre care amintise trăiseră nenorocirile venite odată cu Holocaustul. Am dat să deschid gura și să-i spun asta, dar nu am apucat.

— Există Iadul, sub forma Cetăților Paștune, bântuite de himere, de valuri de radiații și de prăbușirile permanente ale cojilor de energie, și Raiul, sub cea a Cetății Nemuritorilor. Odată cu fiecare interval de reîntrupare, un locuitor de dincolo de Amur primește dreptul de a veni aici și de a alege să devină nemuritor. A fost rândul tău, prințe Rahim. Te afli aici ca să alegi: nemurire veșnică sau fericire fără măsură? Acum, după ce ai văzut tot ce trebuia văzut, ești în măsură să alegi.

Oare ce ar fi ales baba dacă s-ar fi aflat în locul meu? Sau oricare dintre frații mei? Sephi Saronthal ori Artifail Lanse? Am rotit încet capul, privind tuburile cu organe umane care dănțuiau în jurul meu după o muzică pe care nu o auzeam, dar care trebuie să fi fost dincolo de înțelesul uman. Asemenea unei muzici a stelelor.

— Cine ești tu cu adevărat, zeule Oneiros?

Buzele mele rostiseră întrebarea, dar mintea mea nu o gândise. Ca și cum spiritul și trupul deveniseră independente unul de altul, conținutul oului căzând peste piatra încinsă de soare, ca să se prăjească, iar coaja alunecând într-o parte.

— Sunt flaaf, răspunse el, atât de încet încât buzele aproape că nu i se mișcă. Călăuza veșnică a celor care nu și-au găsit încă lumea. Cel care stă între două lumi, dar nu aparține niciuneia dintre ele. Te-am călăuzit până aici, iar acum tu trebuie să hotărăști.

— Vreau să mă întorc acasă.

— Nemurirea nu se oferă decât o dată. Așa cum stelele nu se nasc decât o dată.

Mi-am lins din nou buzele și am dat din cap. Afară, alarmele țiuiau fără oprire. Printr-o fereastră ovală îndepărtată, pătrundeau licăririle focului de topaz pe care-l aprindeau busterele unei navete-cercetaș, întoarsă pe spațioport să alimenteze. Viscolul continua să-și trimită trombele de fulgi, în străduința sa nemăsurată de a aduce pacea și uitarea în acest colț de lume. Și poate, cândva, avea să reușească să o facă, mi-am spus, apoi m-am întors spre ușă, l-am ocolit pe bătrân, ca și cum ar fi fost numai unul dintre nenumăratele tuburi de conservare, după care am ieșit pe hol și m-am îndreptat, cu pași grăbiți, spre capătul său, iluminat în verde.

— Atenție! se auzi Vocea, umplând coridorul de foșnete. Pasagerul 1129 a părăsit fără autorizație area-

lul de supraveghere biotică CAD 0101. În urmă cu cinci secunde au fost reactivate celulele de captură Omega, Pachamamc și New Delhi. Dacă pasagerul 1129 ne aude și poate să reacționeze la informațiile primite pe cale auditivă, e rugat să se îndrepte de urgență spre Zona de Contact Limitat, unde va fi preluat de o patrulă activă de securitate.

Mi-am vârât degetele în urechi și am început să alerg gâfâind spre lumina verde care clipea, parcă făcându-mi semn. Când m-am cufundat în apele ei, mi s-a părut că toți fulgii din lume s-au năpustit asupra mea, transformându-mă în cel mai mare troian de zăpadă. Și nu aveam cu mine nici mantaua și nici mănușile.

Târgul era pe sfârșite. Soarele se pregătea să apună dincolo de Dolinele Spelbe, iar Crângul Panjpar începea să se golească de oameni. Bătrânul hodoolean ținea manuscrisul în mână și se uita fix în ochii mei.

— E o carte foarte rară, prințul meu. Atât de rară încât își alege singură cititorii. Ca să știi dacă ai fost ales să o cumperi va trebui să răspunzi la următoarea întrebare: dacă ar trebui să alegi între viață fără de moarte și fericire fără măsură, ce ar alege înțelepciunea ta de prinț?

Visasem. Visasem că făcusem o lungă călătorie, la capătul căreia descoperisem ce însemna, cu adevărat, nemurirea.

Am clătinat din deget și am zâmbit.

— Aș alege fericirea de a rămâne om până la capăt. Ai înțeles, flaafule? Până la capăt. Călătoria pe care mi-o propune manuscrisul nu mă interesează, pentru că dincolo de forma în care ne-am născut nu există nimic. Nimic care să se compare cu viața pe care o trăiește un om. Indiferent cât de scurtă ar fi ea.

I-am întors spatele și am plecat, urmat îndeaproape de Sephi și Lanse, care își treceau unul altuia o ploscă din lemn, plină cu vin de coacăze. Eram din nou fhrer Rahim și mă bucuram că nu cumpărasem nimic din târg. Banii urmau să se întoarcă întregi la baba, iar el avea să-i împartă la nevoiași, în prima zi de rugăciune de după Savaot, așa cum cerea hutra, legea ascultării și a supunerii strămoșești. Eram fericit că mă întorceam acasă, la familie și la oamenii pe care-i cunoșteam.

Ieșeam pe porțile de lemn ale târgului, cu caii ținuți de dârlogi, și le povesteam celor doi despre tocmeala cu bătrânul, când am auzit goarnele de aramă strigându-și jelania către cer. Ne-am oprit lângă cămilele unei caravane de negustori din Oreahovio, care își legau corturile și se pregăteau să înnopteze la Cele Trei Fântâni. Doi călăreți din garda târgului goneau de-a lungul drumului și strigau răgușit:

— Cetatea Aaral a fost ștearsă de pe fața pământului de un cutremur. Locuitorii ei, care mai sunt în târg,

să se îndrepte spre fortul Daouda, care se află doar la o zi și jumătate de mers.

Sephi și-a învârtit calul în loc și s-a uitat întrebător la mine.

— Ar fi bine să ne grăbim să le dăm ascultare, prietene, îi răspunsei. Câtă vreme cei din Daouda or să mai primească supraviețuitori.

— Mai bine ai fi cumpărat cartea aia, prințe. Acum, că nu mai avem unde să ne întoarcem, am fi putut pleca în cea mai lungă și mai interesantă călătorie din câte am făcut vreodată.

— Dar n-am cumpărat-o. Așa că nu va fi nicio altă călătorie în afară de cea către fort.

Am pornit către Daouda imediat ce am umplut burdufurile cu apă. Undeva, în față, fluviul Amur curgea în tăcere și ne aștepta. Dar Lumea lui Abanon încetase să mai existe pentru mine, chiar și în vis. Doar Cetățile Paștune continuau să respire sub apusul însângerat, chiar dacă, din când în când, câte una înceta să mai existe, pierzându-se în neant.

Ondinele-Atacama

Lwana trăgea să moară, în strălucirea aproape violetă a soarelui. Crângul de sălcii uscate foșnea stins, asemenea unui cântec funebru, în adierea orealului, vântul de miazăzi, care anunța sosirea verii clocotitoare.

— Nu înțeleg de ce nu îi scoatem, pur și simplu, bateriile, se strâmbă Vasili, ridicând din umerii săi uriași. Poate că vom reuși să mai recuperăm câțiva jouli de acolo, înainte să sece complet, iar pe el l-am scuti de ultimele zvârcoliri.

De fapt, Lwana era un „el”, un cyberhon cu patru șenile și șase brațe, pe care-l folosiserăm, până atunci, pe post de măgar cărăuș. De altfel, chiar ne-ar fi fost greu să îngrijim un măgar prin pustietățile astea, în care nu mai văzuserăm culoarea verde de aproape două luni, iar între două surse de apă trebuia să străbatem mai mult de treizeci de kilometri pe zi.

Stăteam cu toții în jurul vetrei săpate în pământul tare, cu armele la picioare și așteptam.

— Ce vrei să faci cu câțiva jouli, tâmpitul? Averian își scutură chica blondă, cârlionțată și izbi cu palma în pământ. Nu avem condensatori cu care să îi amplificăm pentru a-i stoca în ceilalți acumulatori. Și apoi, Lwana ne-a servit, uiți asta? Ne-a servit atât de mult și de bine, încât merită o moarte curată. O moarte care să-i facă cinste.

— Ce-i aia o moarte curată? Vasili răscoli jarul cu un băț și o jerbă de scântei se ridică spre crengile uscate. Mori și gata. Iar un cyberhon nu moare, doar intră-n neclintire. Așa că, de unde și până unde ches-tia asta, o moarte curată?

Gherli țâțâi printre buzele crăpate, dar nu intră în discuție. Probabil că se gândea la ceva mult mai important, de exemplu la modalitatea de plată sau, poate, la ce anume vom fi tocmiți să facem. În general, oamenii plăteau în bani de aur și de argint, pe care îi furaseră de prin muzee și din trezoreriile naționale, atunci când Războiul de 87 de minute se încheiase cu adevărat. Adică 12 ani mai târziu, când lumea începuse să iasă de prin ascunzătorile subpământene. Uneori, ne puneau în palmă pietre prețioase și semiprețioase, mai ales opal, dar ne trezeam și cu reviste sau cărți, cu vreo tastatură străveche de computer ori cu vreun monitor pliabil. Rareori eram plătiți în mâncare și

încă și mai rar în haine sau unelte. De la ultima misiune, cea de dincolo de Colți-Grătarului, ne alesesem cu o pelerină militară de invizibilizare. Care, culmea!, încă funcționa. Era vorba despre generarea unui câmp magnetic, care alinia fotonii de lumină într-un anumit fel. Iar cel acoperit cu mantaua dispărea de sub privirile agitate ale dușmanului. Bineînțeles că asta nu-i folosea cine știe ce, în cazul unei lupte, pentru că orice mișcare distrugea simetria distribuirii fotonilor în rețeaua de invizibilizare și omul apărea fix în același loc. Dar, dacă voia numai să se ascundă sau să spioneze pe cineva, era nemaipomenită.

— Vasili, lasă discuțiile filosofice pe seama celor care se pricep să le poarte. Mai bine...

— Adică a ta și a lui Gherli, nu?

— Nu m-am dat niciodată filosof, dacă asta vrei să insinuezi. Nu cumva tocmai i-ai numit pe singurii doi din trupa asta de rahat care cunosc literele și cifrele? Care știu să citească și să socotească?

— Dintotdeauna te-ai ținut mare pe chestia asta. Vasili rânji, lăsând să se vadă cioturile îngălbenite ale dinților mâncați de carii. În luptă, însă, un glonte sau o sabie mușcă la fel din carnea ta, ca și din a mea.

Se înclină adânc, măturând praful cu partea de jos a mantalei.

— Vasili Mirovian, la dispoziția ta, domnule șef. Ce poruncești să fac?

Era adevărat: încă de când se închegase grupul, fără să mă fi numit cineva și fără să mă fi autopropus, toată lumea mă considerase un fel de organizator al activităților și nimeni nu făcea nimic fără să mă întrebe ce și cum. Mi-am dres glasul și am scuipat în țărână.

— Hmm, ar fi bine să intri de strajă. Se întunecă și ne găsim într-un ținut necunoscut, nu ne-ar plăcea să fim luați prin surprindere de cineva. Sau de ceva.

— Ceva-ul acela... – Vasili își țuguie buzele și trimise un scuipat galben fix lângă al meu – ar trebui mai întâi să treacă de senzorii de mișcare.

Aici, uriașul avea dreptate. Nimic nu se putea strecura dincolo de raza lor de acoperire fără să-i declanșeze. La trei secunde după izbucnirea alarmei sonore, fregăținele începeau să toace mărunț, împânzind aerul cu plumbi. Practic, îl trimiteam degeaba, iar el voia să mă facă să înțeleg că știa asta.

— Am să mă duc, totuși, să arunc o privire. Nicio măsură de prevedere nu poate fi nepractică atunci când trebuie să ne asigure spatele.

Se răsuci pe călcâie și dădu să plece. În clipa aceea, începu nebunia.

Lacul păru că se ridică de un lat de palmă deasupra malurilor, vâjâind sumbru. Un nor portocaliu, care se pregătea să ocolească vârful Tomawack, se destrămă brusc și doi ereți care pluteau în cel de-al doilea cer, căutând vânatul ascuns în iarbă, se prăbușiră brusc,

cu aripile zgârcite pe lângă corp, izbind cu un zgomot înfundat pământul, nu departe de noi. Gherli țâșni în picioare, cu pumnalul în mână, iar Averian era deja în spatele trunchiului de salcie, cu arma pregătită de tragere. M-am ridicat ultimul, cu spaima înțepenindu-mi sufletul: nu reușeam să aud nimic, de parcă aveam urechile încleiate cu smoală. Mi-am frecat maxilarul și l-am simțit lipicios: degetele erau roșii de sânge.

— ...

Vasili dădea din buze, dar eu nu auzeam niciun sunet, ca și cum tovarășul meu s-ar fi găsit dincolo de nori. Apoi, brusc, zidul de tăcere se fărâmiță și zgomotele din jur năvăliră asupra mea, făcându-mă să mă clatin. Mă sprijini de brațul întins de Gherli.

— ...mama dracului sunt cheștiile alea? auzi, în sfârșit, întrebarea lui Vasili.

Mă holbai în direcția lacului și înghiții în sec. Un grup de zece-douăsprezece femei-fetițe se ridicaseră din apă, până la jumătatea bustului și păreau că plutesc, neclintite, cu capul lăsat pe spate. Erau tinere de tot, aproape niște copile, cu sâni mai mari decât un măr și cu părul blond plutind risipit în jurul lor, pe suprafața vâlurită a apei, asemenea unei fabuloase mătase-a-broaștei.

— Mamăăă... apucă să îngaime Vasili, cu ochii sticlind de poftă.

Apoi, din același cer senin și gol, se prăbuși trupul cioturos al unei walkyrii-negre, una dintre cele mai ciudate urgii cu care ne procopsise *Războiul*. Apa se ridică în jurul ei cu un țipăt deznădăjduit, apoi se prăbuși peste noi ca un potop, murându-ne până la piele. Averian se ridică, scuturându-se ca un câine ud. Când mă întorsei din nou în direcția lacului, din statuile de carne nu mai rămăseseră deasupra apei decât capetele.

— Care dintre voi este Ondine?

Aproape că nu-mi recunoșteam vocea, așa că hârâi, scuipei și întrebai din nou.

— Toate și fiecare în parte, răspunseră fără să miște buzele, iar Gherli înjură, în spatele meu, luat prin surprindere. Fiicele apei și ale aerului. Suntem mai multe ființe, dar simțim și gândim ca una singură.

Am înghițit în sec, neștiind cum să reacționez. De regulă, eram angajați de ființe umane și, foarte rar, de către decăzuți. Niciodată, însă, nu servisem cauza vreunei entități raționale nonumane.

— Și ce naiba vreți, voi, Ondinelor, de la unii ca noi? se răsti Vasili, ridicând un pietroi deasupra capului și pregătindu-se să-l azvârle în direcția lor. Ce treburi au cei-care-nu-sunt-oameni cu mercenarii?

— Lasă pietroiul! i-am poruncit, cu voce scăzută. Trebuie să vedem, mai întâi, de ce ne-au chemat.

— Ba n-am să las nimic! se sumeți el, legănându-și brațele deasupra capului, pentru a-și lua avânt. Dacă

tot am venit degeaba până aici, măcar să ne distrăm un pic.

— Ești nebun? ți-pă Gherli, repezindu-se spre el dintr-un salt. Nu ai priceput că te pot face harcea-parcea cu ultrasunetele alea afurisite?

Va să zică, asta fusese: ultrasunete. Păsările și wal-kyria căzute din ceruri, sângele de pe obrajii mei...

Gherli încercă să prindă un colț al pietroiului, dar uriașul îl izbi cu genunchiul în vintre și celălalt se coșă de durere, apoi se rostogoli, gemând, într-o parte. Din spatele meu se auzi un pocnet sec și pietroiul se transformă într-o puzderie de așchii, care zburară în toate direcțiile. Vasili răcni și sări într-o parte, privindu-și uluit mâinile.

— N-ai auzit ce a zis Soldiar? întrebă Averian, ridicându-se din spatele trunchiului, cu țeava armei îndreptată ca din întâmplare spre picioarele celuiilalt. Trebuie să vedem ce vor de la noi.

— Ce-ar putea să vrea niște nonumani? răcni Vasili, înfuriat la culme. De când am ajuns să servim niște ciudățenii și scârnăvii despre care nici măcar nu știam că există înainte de Război?

— De când avem nevoie de slujbe ca să ne câștigăm existențele. Averian își ridică buza de sus. Poate creierul tău de moluscă să priceapă o afirmație ca asta?

— Și tu ai ajuns filosof? Vasili se uită urât la el. Toți șmecherii învârt cuvinte și-i lasă pe oamenii cinstiți să muncească din greu, ca proștii.

Se așază turcește, vârandu-și picioarele sub șezut, și își prinse bărbia între palme, semn că nu mai voia să scoată niciun sunet. Vasili se înfură rar, dar și când o făcea, era greu să-l determini să revină la sentimente mai bune. Așa că nici măcar n-am mai încercat. Era de ajuns că nu ne mai încurca socotelile și că ne lăsa să aranjăm afacerea.

Era atât de cald încât simțeam broboanele de transpirație cum coborau de pe frunte pe obraji și, de acolo, pe gât, în jos, dispărând sub gulerul cămășii kaki, pe care nu mai apucasem să o spăl de vreo trei săptămâni. Am coborât palmele către sol, m-am apropiat de marginea apei, cu pași mărunți, și m-am lăsat în genunchi. Capetele Ondinelor pluteau asemenea unor mici sfere luminoase pe suprafața din ce în ce mai liniștită a apei. Senzația de lumină era dată mai ales de părul lor bălai, care oglindea aproape orbitor razele soarelui, ca și cum ar fi fost alcătuit din fire lungi de aur.

— E din fire de aur, spuse cea mai apropiată și toate se uitară fix la mine. Creatorii noștri au hotărât să ne luăm energia din lumină și au aurit fire supersubțiri de cupru, pentru ca acestea să o reflecte către ochi, în interiorul cărora au făcut să crească mici captatoare de fotoni.

— Citești gânduri?

Gherli își vârâse pumnalul în teaca de la șold și se lăsase în jos, alături de mine.

— Suntem telepate, da, răspunse o altă Ondină, ridicându-se puțin deasupra apei. Dar când este nevoie, folosim limbajul articulat.

Gherli se uită la mine și eu la el. Uneori, eram și noi telepați, dar nu reprezenta o stare, ca la ele, ci doar o situație de moment.

— Ne-ați chemat, am spus, încercând să le zâmbesc. Undeva, în rucsaci, avem folia de aluminiu, semnată Ondine, prin care suntem solicitați să venim la miazăzi de Munții Sălbatici, pe malul Lacului de Jad. Acesta trebuie să fie Lacul de Jad, nu? Ne-am interesat, nu mai există vreo altă baltă pe o rază de multe zeci de kilometri de jur-împrejur.

— Acesta e Lacul de Jad, răspunse prima Ondină. Noi v-am chemat. Suntem gata pentru o înțelegere cu voi. Și ar fi bine să facem asta cât mai repede, mai înainte ca luna-de-jad să răsară dincolo de piscul Tomawack și să pornească automatele stăvilarelor.

— Ce vrea să însemne asta? se strâmbă Gherli și se uită din nou spre mine.

Ondina își scutură părul de aur și stropi mărunți de apă săriră în toate părțile. Celelalte o priviră întrebătoare, apoi făcură același gest.

— Înseamnă că apa din lac se va scurge prin sitele de drenaj și palatul se va ridica din nou spre cer. Ca atunci când noi nu apăruserăm pe lume, iar inginerii și designerii-de-bios conduceau partea asta de lume

fără să iasă dintre zidurile sale. Iar vârful aurit al palatului va străluci la o sută de metri deasupra pământului, dând de veste tuturor că *lucrurile-ascunse* se arată din nou în lumina soarelui. Dându-i de veste Sygmarion-ului că poate să vină și să prade, pentru că suntem fără apărare.

— Suntem fără apărare, unduiră, la unison, vocile celorlalte Ondine.

Vasili se ridică încet în picioare și se apropie de noi. Undeva, în crâng, o salcie bătrână trozni și se frânse. Am tresărit, dar am așteptat să văd mai întâi ce anume dorește să afle camaradul meu.

— Aveți puterile ascunse ale minții, rânji el, scuturându-și palmele de țărână. De ce nu-i frângeți spina-re, așa cum ați făcut cu walkyria?

Părul strălucitor, întins peste ape, undui ca bătut de vânt.

— Nu știi ce-i acela un Sygmarion, nu?

— Ce altceva decât una dintre spurcăciunile alea apărute cu miile după *Război*?

— E o mașină de luptă din ultima generație, ce a precedat cu doar câteva luni începerea *Războiului*. Ondina cea mai apropiată se ridică pentru o clipă deasupra apei, lăsând picurii să șiroiască pe bustul alb ca ceara. E luptătorul perfect: ucide tot ce e viu, dar nu se atinge de obiectele materiale.

— Nimeni nu e luptătorul perfect, căscă Vasili, plictisit. Nu există soldat care să se poată opune unor

gloanțe abrazive de 14 mm. Sau unor grenade bri-zante cu penetrare termică. Sygmarion-ul ăla nu a în-tâlnit încă un soldat profesionist care să i se opună.

— Să înțeleg că tu ești de acord să semnăm con-tractul – l-am privit cu interes. Sau, cel puțin, nu te opui, așa cum ai făcut în cazul Cetății Derwall.

— Aia a fost o altă poveste. Trebuia să înfruntăm o sută zece umani și mașini-auxiliare-de-ucis. Înzestrați cu tehnică de vârf. Aici e vorba doar de un lup singu-ratic. Îmi place să mă înfrunt cu lupi din ăștia. Și vreau să cred că nu am bătut atâta drum degeaba.

— Tu ce crezi? l-am întrebat pe Gherli.

Acesta tuși.

— Facem cum hotărăști tu, Soldiar. Ai ales mereu ceea ce trebuia.

— Averian?

Bărbatul cu chipul vrâstat curmeziș de cicatricea vișinie sprijini patul armei de pământ. Își trecu mâna liberă prin păr. Aruncă o privire scurtă în direcția apei, apoi ridică din umeri.

— Economiiile noastre sunt pe terminate, așa că nu ne-ar strica un nou contract. Singura problemă...

— Semnăm și gata! ridică din umeri Vasili. Pro-bleme există dintotdeauna, așa că nu o să ne împiedi-căm de una singură.

— Singura problemă, reluă netulburat celălalt, ar fi modalitatea de plată. Contractele de până acum le-am

semnat cu umani. Niciodată cu nonumani. S-ar putea să nu avem elemente comune de valorizare.

— E o prostie, se sumeți Vasili. Le cerem pepite și cu asta basta.

Ondinele se agitară și apa văluri, izbindu-se ușor de maluri. Un vaiet ascuțit umplu aerul și am simțit din nou cum urechile mă ard pe dinăuntru. Gherli se rostogoli într-o parte, ghemuindu-se cu palmele la urechi. Averian se holbă la el, apoi începu să-și clatine capul, cu putere. Brusc, durerea de sub ochi încetă și apa se liniști. Capetele Ondinelor începură să se scufunde pe rând sub luciul verzui.

— Hei, unde plecați?! strigă Vasili, alergând de-a lungul malului. Nu am semnat contractul.

Așteptarăm o vreme, privind unii la alții și fumând. Întotdeauna existase riscul de a nu primi un contract. Iar în Val de la Luna, sătenii ne fugăriseră cu topoarele lor de piatră, hotărâți să ne ucidă, pentru că Vasili îndrăznise să glumească porcos pe seama uneia dintre nevestele lor. Și cum noi jurasem să nu folosim armamentul împotriva ființelor umane, trebuise s-o ștergem cu coada între picioare, cu toată viteza pe care putea să o atingă Lwana.

Un cap se ridică din nou, mai aproape de mal. Ondina își mișcă părul pe suprafața netedă, făcând să strălucească aerul în jur.

— În energie, spuse atât de încet, încât aproape că nu o auzii. Vă vom plăti în jouli de energie. Avem se-

turi de compresii energetice, cu milioane de acumulări pe centimetru pătrat. Un singur set poate să pună în funcțiune o mie de automate fixe sau mobile, timp de un an astronomic.

— Interesant, făcu Averian. Cred că știu pe cineva, în Altoville, care ar putea să ne dea praf de aur pentru o chestie ca asta.

Am ridicat din umeri.

— Dacă toți suntem de acord, atunci hai să perfectăm contractul.

M-am răsucit și am scos din torba atârnată la spate un pergament foarte subțire, răzuit deja de patru ori, un stil de aluminiu și un recipient din plastic, aproape plin cu amestecul clasic de două părți apă și o parte funingine. Am fixat pergamentul pe pământ, cu două pietre, și m-am apucat de scris. Când am făcut o pauză ca să înmoi tocul în cerneală, am văzut că Ondina se ridicase mai mult de jumătate din apă și se uita extrem de curioasă la ceea ce făceam.

— Întocmesc contractul în scris, am explicat, dar mă simțeam ciudat, ca și cum aș fi vorbit unui perete. Ce are de făcut fiecare parte: noi va trebui să ucidem Sygmarion-ul, înainte ca acesta să apuce să omoare pe careva dintre voi, iar voi vă obligați să plătiți un set de compresii atmosferice, plin cu energie electrică.

— Ce-i acela scris?

La chestia asta nu mă gândisem. Până atunci lucrasem aproape exclusiv cu ființe umane și, chiar dacă

majoritatea absolută a lor nu știa să scrie și să citească, tot avea habar de ceea ce reprezenta scrisul și ce funcție avea în societate. Cum să-i explici însă asta unei ființe nonumane, chiar dacă era făcută de oameni? Pentru că nimeni nu se gândise să le învețe alfabetul și să le spună la ce anume folosește acesta.

Am încercat să îi îndrept atenția puțin în altă direcție. În timp ce Vasili se tot strâmba, ca să nu izbucnească în râs, i-am spus că acela era modul prin care oamenii fixau înțelegerile stabilite pentru a nu fi uitate.

— Noi nu uităm niciodată, spuse Ondina și dispăru sub apă.

— S-a supărat, constată Gherli, de alături. Dacă nu se mai întoarce?

— Cred că încep să mă supăr și eu, vorbi încet, printre dinți, Averian. După ce că am ajuns să facem afaceri cu nonumani, trebuie să le suportăm și hachițele. Până la urmă, cel mai cuminte ar fi să ne cărăm. În linie dreaptă, până la Mexicale nu...

M-am uitat la ei și m-am scărpinat în creștetul capului. Aveam acolo o eczemă veche, care recidiva când mă așteptam mai puțin.

— Pemmican-ul a ajuns pe fundul sacului. Iar apă în burdurfuri nu mai e decât pentru o zi. Asta, în condițiile în care trebuie să cărăm în spate toate bagajele. Lwana și-a încetat toate funcțiile.

Toți își îndreptară privirile către cyberhon-ul răsturnat pe o parte. Nici măcar ledul alimentării de avarie nu mai clipea.

— Să vă reamintesc că ne-au promis un set de compresii cu care l-am putea alimenta din nou?

— În fine... Gherli ridică un deget. De acord cu tine. Cu cine vrei, însă, să închei afacerea? Constat că soliciatorul a spălat putina.

Vasili încercă să intervină, dar nu mai apucă. Lacul prinse să bolborosească, apoi o mulțime de bășici îi împânzi suprafața, împrăștiind un gaz gălbui, care se prelinse uleios pe oglinda apei, îndreptându-se spre maluri.

— Au pornit pompele automate ale stăvilarelor! urlă el, ca să se facă auzit. Ce naiba e fumul ăsta afurisit?

Gherli îndreptă un analizor molecular spre apă și trimise un fascicul de radiație.

— Hidrogen sulfurat, bombăni. Încercați să nu trageți nici măcar un vânt într-acolo, dacă nu vreți să ardeți ca niște torțe.

Ne ridicarăm grăbiți și nu ne oprirăm decât dincolo de linia crângului. Copacii foșneau încet, în răsuflarea caldă a arealului. Deși părea ciudat, am dat ordin să se instaleze prima linie de apărare, cu afetul pentru „Bremme”-ul îndreptat către lac și aruncătorul de flăcări în direcție inversă. Conform gradientului

de măsură de pe locatorul mitralierei, apa începuse deja să scadă, iar asta se putea vedea și cu ochiul liber: malurile se conturau mai ferm și păreau mai înalte.

Un jet de apă se înalță spre cer, apoi căzu spectaculos, împrăștiind o mulțime de stropi și stârnind curcubeie. Averian icni și trimise o rafală care se pierdu în înălțimile albastre ale cerului. Vasili se ghemui la picioarele mele, strângând la piept snoor-ul cu partajare diferențiată a proiectilelor. Pentru că era o armă cu muniție extrem de rară, cu toții căzuserăm de acord ca Vasili să nu o pună în funcțiune decât dacă se încrucișau cei doi vectori esențiali ai vânătorii de succes: apropierea optimă și un număr maxim de victime potențiale. Așa încât, în majoritatea bătăliilor, Vasili nu făcea altceva decât să se rostogolească de colo-colo, ferindu-se de loviturile întâmplătoare ale inamicului.

— Ce facem, ripostăm? șuieră, străduindu-se să se ascundă în spatele unui bolovan cât palma.

Ceilalți doi se uitară și ei, interogativ, către mine. Averian stătea pe jumătate răsucit, dar degetul nu părăsise postul de tragere. Am privit neajutorat către lac: apa continua să scadă, iar hidrogenul sulfurat să se îngroașe. Deja o strălucire aurie începuse să tremure, apropiindu-se de suprafață.

Momentul hotărârii, îmi spusei, înghițind în sec, pentru a acoperi ghiorăielile burții care protesta din cauza emoției și a foamei: rămânem sau plecăm? Și

dacă rămânem, luptăm pentru noi sau pentru Ondine? Ele nu semnaseră contractul, dar nici noi nu apucaserăm să o facem. Tehnic vorbind, nu depindeam decât de noi înșine. Din altă perspectivă, independența aceasta ne condamna la foamete și, pe plan mai îndepărtat, dacă scăpam cu bine din situația asta de rahat, la sărăcie. Deveneam asemenea majorității populației care reușise să supraviețuiască *Războiului* – niște sărăntoci care de-abia de-și târau zilele de azi pe mâine. Sărăcia însemna pentru noi lipsa aprovizionării cu mijloace de luptă: muniție, arme noi, dispozitive de interceptare, scuturi radiante, scanere medicale și medicamente. Însemna că ne transformam rapid în simpli lucrători cu ziua, din aceia care străbăteau cu sutele drumurile tot mai nesigure ale Miciei Americi.

— Rămânem, am spus. Avem un contract de dus la îndeplinire. Pe care și noi și Ondinele îl vom respecta. Intrăm în schema de luptă numărul trei.

Ne-am împrăștiat, în formă de stea, cu Gherli în vârful îndepărtat îndreptat spre munți. La picioarele bazei am rămas eu și Vasili, iar Averian s-a deplasat mult spre dreapta, dispărând în spatele sălciilor uscate. În dreapta noastră, lacul continua să clocotească și să bolborosească, în timp ce se retrăgea tot mai spre adânc.

Perforatoarele săpaseră adăposturile individuale doar cu un lat de palmă mai late decât grosimea cor-

purilor noastre. Orice mișcare mai bruscă făcea armamentul și auxiliarele fixate pe costum să zgârie pereții netezi, scoțând sunete ascuțite. Nici măcar nu ne puteam așeza în fund, așa că, atunci când oboseam să ne tot mutăm de pe un picior pe celălalt, ne săltam peste marginea lor și ne întindeam pe spate. Fumam și ne uitam la nori, cu urechea ațintită la alarmele senzorilor de mișcare. Dacă una singură ar fi început să țiuie, în mai puțin de două secunde trebuia să fim în groapă, la adăpost de mitraliile fregașinelor. Pauza dintre declanșarea alarmei și punerea în funcțiune a Thomas-urilor cu acoperire de 180 de grade fusese calculată pentru a ne asigura acest minim de timp, în vederea intrării în adăpost. Calculul îl făcuse Gherli, care era un fumător înrăit. Nici cea mai crâncenă încleștare nu reușise să-l determine să scuipe chiștocul ce-i atârna în colțul buzelor, chiar și în somn.

Când soarele începuse să coboare dincolo de co-roanele lipsite de frunze și o răsuflare rece, uscată, dinspre munți, împrăstie hidrogenul sulfurat de pe concavitatea pe jumătate secată a pâlniei lacului, Avarian mă apelă pe canalul de urgență.

— În dreapta lui Tomawak, gradient 12, releveu 18.12, se zărește o licărire de magnitudine 8. Hărțile nu indică nicio așezare pe aliniamentul acela. Un minut, cât a durat măsurătoarea, nu s-a amplificat și nici n-a scăzut în intensitate, deci pot să presupun că nu s-a mișcat din loc. Să înalț un spion?

Spionii erau baloane meteo de mici dimensiuni, ținute captive printr-un fir de nanocarbon extrem de rezistent, care-i permitea să se ridice până la 10.000 de metri. Partea proastă era că nu dispuneam de informații meteo de altitudine și orice fel de abur, de ceață sau de densitate atmosferică diferită, din cauza poluării, afecta în mod substanțial observațiile optice pe care acesta le efectua în mod automat. Și nici nu mai aveam prea multe în stoc.

— Mai așteptăm, am răspuns și am aruncat țigara. M-am rostogolit în adăpost și am pornit modulul de luptă. Mă ții la curent cu orice fel de noutate în privința lui.

— Ai vreo bănuială? a râs el nervos.

Nu i-am răspuns. Am închis și l-am apelat pe Vasili.

— Ce faci? l-am întrebat, dar de fapt știam răspunsul.

— Încerc să fac o Ondină din asta să intre în modul de startare sexuală, râse el gros și eram sigur că exact asta se și străduia să facă.

Fiecare costum dispunea de o interfață neurală care ne permitea să proiectăm pe partea interioară a retinei orice imagine captată de globul ocular și stocată în memoria lui auxiliară. Programul dispunea de câteva facilități de restructurare a design-ului și chiar a dinamicii mișcării, pentru secvențe care nu depășeau 10-12 megabiți de înregistrare.

— Închide auxiliarul și ieși din adăpost. Vreau să te deplasezi spre marginea lacului și să execuți câteva măsurători. Trebuie să știm cât timp va mai dura golirea apei. Faci înregistrări la rezoluție medie și mi le trimiți în timp real.

— Atâta oboseală pentru un rahat, bombăni el nervos. De ce naiba nu te duci tu însuși să faci înregistrările alea, dacă tot simți nevoia?

— Să-mi semnalezi, înainte să pornești transmisia, i-am spus și am închis, mai înainte să-l aud înjurând.

Lumina unui foc, în câmp deschis, poate fi vizibilă chiar și la o distanță de 10-12 kilometri. Pe timp de noapte. Ziua, însă, e cu totul altă poveste. Și mai ales într-o zi cu soare, care de-abia intrase în perioada de apunere. Munții Sălbatici erau de nestrăbătut și nici nu era suficient de nebun încât să încerce s-o facă. Dar dealurile înalte și împădurite de la poalele lor erau locuite de mai multe hoarde de oameni semi-sălbaticiți, dar și de bande de tâlhari organizați în sistem cvasimilitar, care prădau și ucideau totul, în timp ce se deplasau lent, de la est la vest. Dacă observația lui Averian ar fi fost făcută pe timp de noapte, nu aș fi avut nicio îndoială că era lumina unui foc. Pe timpul zilei, însă, o sclipire care să fie mai puternică decât lumina solară nu putea să vină decât dintr-o sursă electrică, cu sistem de amplificare fonică sau...

Averian mă apelă din nou. Tot pe canalul de urgență.

— Dacă ai avut o bănuială, cred că începe să se confirme. S-a modificat gradientul. Asta înseamnă că se deplasează. Nu îmi închipui, însă, ce ar putea să emită atâția lucși și să poată fi deplasabil. Adică să aibă și o dimensiune suficient de redusă încât să poată fi încărcat pe o platformă motorizată.

I-am cerut să continue monitorizarea și l-am chemat pe Gherli. În partea lui de lume, toate lucrurile erau în ordine. Exact când închideam, m-am trezit deodată cu o jerbă de picături reci pe țeastă. Am ridicat fruntea și o a doua jerbă m-a lovit în față. Capul lui Vasili apăru deasupra și îmi făcu semn cu ochiul.

— Măsurătoarea s-a încheiat, șefu', anunță pe un ton misterios. Apoi chicoti. Am capturat spionul și l-am adus cu mine.

N-am apucat să dechid gura și lângă capul lui apăru încă unul, mai mic. Părul lung, auriu, mustea de apă și, când se înclină spre mine, un alt val de stropi se abătu asupra mea.

— Ce naiba ai făcut, nebunule?! am strigat, ștergându-mi fața cu dosul palmei.

— Era eșuată la mal, explică el. Cred că e leșinată sau moartă. Nu mișca, așa că am adus-o la tine, să iei măsuri în privința asta.

M-am săltat în mușchi peste marginea ranforsată a adăpostului. Ondina era moartă. Părul de aur, la propriu, îi acoperea vag umerii și sânii minusculi.

Avea pielea catifelată, dar paloarea îi dădea un aer bolnăvicios. Avea trup uman până la mijloc și coadă de pește în partea inferioară. Coada îi era așezată pe orizontală, ca la cetacee, probabil în ideea obținerii unui spor de viteză la înot. Am răsucit-o încet cu fața în sus.

— Ia privește aici, Soldiar, îmi atrase atenția Vasili și-i ridică brațul stâng.

Chiar sub umăr, se vedeau, mai puțin distinct, deoarece erau așezate pe poziția închis, lamelele branhiilor care-i permiteau să respire sub apă.

— Nu e nicio nonumană ori o decăzută, spuse cu dispreț. E o corcitură între ele. O „făcătură” de-a blestemăților de geneticieni. Cu astea ai vrut tu să încheiem un contract?

Era atâta ură în vocea lui încât, fără să vreau, mi-am ferit ochii. Nu era bine deloc, dar nici nu mai puteam să dăm înapoi. Nu acum, când amenințarea se deplasa cu viteză în direcția noastră. Probabil că aveam să luptăm doar pentru supraviețuire.

— Cred că e mai important să aflăm de ce a murit, i-am zis, încercând să ocolesc un răspuns direct.

Dar Vasili nu era chiar atât de subtil pe cât mă străduiam eu să cred.

— Dă-o-n mă-sa de treabă! se răsti, trântind corpul inert de pământ. Cui îi pasă de ce a murit o corcitură? Din cauza ta, o să ne caftim pe veresie...

— Ceea ce a ucis-o pe această Ondină e posibil să le fi făcut același lucru și celorlalte, i-am explicat cu răbdare, străduindu-mă să ignor apelul lui Gherli. Atunci, palatul subacvatic ar rămâne fără stăpân și i-ar aparține, de drept, celui dintâi care l-ar descoperi. Ori noi...

— ...ne găsim deja aici, râse gros celălalt, în semn că pricepuse, în sfârșit, direcția spre care se îndreptau gândurile mele.

— Exact. Așa că întoarce-te la baltă și studiază fenomenul. Nu încerca să intri de unul singur, ai răbdare să ne asigurăm că telepatele astea, dacă vor mai fi fiind vii, nu ne vor transforma creierul într-o tochitură cenușie. Nu vreau decât informații pe care le poți obține de pe mal. De pe mal, Vasili, ne-am înțeles? Și nu folosi apelatorul, vino să raportezi personal, e vorba doar de o sută de metri.

Dădu din cap, în semn că a priceput, se răsuci pe călcâie și plecă din nou spre lac, târând Ondina după el ca pe-o bucată de cârpă. Am respirat adânc, străduindu-mă să mă calmez. Urma să aibă loc o mulțime de lucruri, aproape simultan, și cineva trebuia să aibă capul limpede. Am coborât în adăpost și am pornit apelatorul. Gherli a răspuns imediat.

— Ce naiba faci, ai ieșit la fumat? strigă el atât de puternic încât mi-am trântit un pumn în pavilionul urechii pentru a reduce rezonanța cu sistemul teleme-

tric. În fine, las-o moartă! reveni și decibelii ajunseră din nou la normal. Avem ținte aeriene în cvadrantele 8-9-10. Conform măsurătorilor, au depășit plafonul de 15.000 de metri și se îndreaptă spre noi cu viteză de croazieră. Dacă nu intervenim, vor ajunge deasupra noastră în cel mult cinci minute. Asta dacă nu accelerează.

— Poți să le atingi?

— Cu praștia asta?! Cred că glumești! Nu reușesc să duc tirul nici până la 5.000 de metri, iar precizia scade la jumătate dincolo de 3.500.

Situație de rahat, cum ar fi spus Vasili. Noroc că nu era de față, ca s-o și facă. Ceva-ul sau cineva-ul care punea toate chestiile alea în mișcare știa despre prezența noastră și se străduia să ne facă viața amară. Amenințarea din cer putea să fie o flotilă de jaspuri de atac, fără dublă comandă, stratoboți cu inteligență tactică la nivelul unui colonel uman din cel de-*Al Doilea Război Mondial*, capabili să ia decizii de moment, în funcție de situația din teren. Luptătorii și tehnica IA de la sol nu aveau șanse de supraviețuire decât dacă dispuneau de lansatoare de mine stratosferice și, mai ales, dacă reușeau să se îngroape suficient de adânc, în timp scurt, pentru a-și pierde semnăturile magnetice de pe șabloanele de identificare.

Sau putea să fie doar o cacealma. O jucărie imagistică, cu un front de lucru foarte mare. Suficient de mare

încât să ne dea nouă dureri de cap, pentru că habar n-aveam în ce categorie am fi putut s-o încadrăm.

— Ai vreo propunere? l-am întrebat, mai mult ca să-l aud vorbind.

— Dacă Lwana ar fi fost activă, ne-am fi cățarat în nacelele ei și am fi șters-o spre sud. Așa, însă...

— Urcă două baloane, unul la 8.500 și celălalt la 10.000 de metri.

— Stocul nu mai dispune decât de trei bucăți.

— Dacă nu reușim să anihilăm amenințarea, stocul va rămâne de capul lui, pe malul Lacului de Jad. Poți să le faci să explodeze simultan?

— Au detonatoare, îmi reaminti el. Dar drăciile alea vor fi cu încă 5.000 de metri mai sus. Nu vor avea nicio treabă.

— Înălță-le, confirmă și așteaptă semnalul meu. Apoi să fii pregătit să-ți pui praștia în funcțiune.

Practic, nu era un plan valid, ci numai o idee de a nu sta cu mâinile în sân și de a aștepta implacabilul. Orice ar fi fost luminița care acum se îndrepta spre noi, dispunea de un manual de strategie militară de ultimă generație. Și avea de gând să ne facă praf.

— Averian?

— Se mișcă, sosi imediat răspunsul. Viteză constantă, aliniament de înaintare aproape liniar. Estimez 35 de minute timp de impact. Gherli are probleme?

— Nu mai mari decât ale tale. Plasează câteva capcane false și rămâi în așteptare.

Pe Vasili l-am apelat de două ori, dar nu a răspuns. Dacă ar fi fost în pericol, ar fi dat de veste, se găsea numai la o aruncătură de băț. M-am întors la Gherli. Linia era liberă, dar semnalul nu ajungea până la el.

— Averian, poți să vezi dacă e ceva la adăpostul lui Gherli?

Nu putea, tocmai lansa direcționalele falselor capcane. Mă pregăteam să ies din adăpost, când canalul s-a activat brusc și vocea găfâită a lui Gherli mi-a sugerat că ceva era în neregulă.

— Le-ai înălțat?

— Simultan. Tăcu o clipă. Au avut probleme la lansare, iar viteza de ridicare a scăzut la jumătate.

— La dracu'! am înjurat și am lovit cu pumnul în peretele adăpostului. Vor ajunge prea târziu, nu-i așa?

— Cam așa ceva. De fapt, ce voiai să faci?

Mai avea rost să-i povestesc un plan ratat?

— Hmm... detonarea celui de la 10.000 de metri ar fi creat o undă de șoc masivă, care ar fi obligat pilotul automat fie să urce, fie...

— ...să coboare, înțelese celălalt și vocea i se auzea ca din fundul unui butoi de tablă. Atunci aș fi detonat al doilea balon și l-am fi silit să urce foarte sus. Ceea ce înseamnă că primul plan de atac ar fi fost ratat. Trebuie să inventezi altceva, Soldian. Și încă repede de tot, altfel o să ne trezim cu un evantai de lovituri tactice care ne vor face una cu pământul.

— Ridică ultimul balon la 6.000 de metri și ține-l la punct fix. Pe ăsta nu îl detonezi, îl pleznești cu lansatorul de particule, atunci când „chestia-aia-orice-o-fiea” va încerca să evite exploziile celor două baloane. Nu va fi o diferență de nivel importantă între ele.

— Nu va fi, se arată de acord celălalt. Vrei să-l ating în direcția lui de coborâre, iar jetul de hidrogen să-l devieze suficient încât să ajungă în perimetrul compresorului tău.

— Poți să faci asta?

Am auzit o respirație grea, apoi am distins zgomoatele unui corp care se freca de perete. Gherli începuse deja să lucreze. Mi-am aprins o țigară și am apucat să trag un fum. Averian a apelat și m-am înecat.

— Al naibii! exclamă admirativ. Se apropie mult mai repede decât am estimat.

— Care e noul timp?

— Zece minute. Asta dacă nu schimbă din nou.

Planul trebuie că fusese gândit încă de la început în felul acesta: atacul aerian urma să ne țină concentrați asupra lui, în vreme ce asaltul terestru urma să ne prindă descoperiți, din cauza schimbării vectorului viteză de deplasare. La un interval de numai cinci minute între ele, ca să nu avem timp să ne dezmeticim.

— Unde ai plasat capcanele?

— La zece, la paisprezece și la șaisprezece kilometri, în zig-zag. Dar nu cred că îl vor încetini prea mult.

Sper să mai ai vreo surpriză pregătită prin sacul tău cu minuni, altfel...

Ei bine, nu mai aveam. Am tras încă un fum și am poziționat țeava foarte lungă a compresorului de atmosferă în direcția zenitului. Era cea mai afurisită armă pe care o găsisem în depozitul acela al armatei federale, pe care-l prădasem în apropiere de Wisconsin. Reușea, cu ajutorul unei unde de rezonanță magnetică, să concentreze două „felii” de atmosferă suprapuse, transformând aerul într-un fel de jeleu gros, irespirabil și imposibil de utilizat de către orice fel de motor care funcționa în mediu de oxigen gazos. Efectul dura aproximativ zece minute, perioadă în care jeleul se întindea în zonele apropiate asemenea unei pecingini. Singurele condiții pe care trebuia să le îndeplinești înainte de utilizare era să te găsești la o distanță sigură de locul de impact și să ai asupra ta o mască de oxigen.

Am aruncat țigara și mi-am vârât în nări filtrele nanometrice ale măștii. Dar cu distanța față de punctul de lovire era o altă poveste. Cine nu riscă, însă, nu câștigă, parcă așa suna o vorbă din bătrâni, nu?

Mi-am tras pe ochi lamelele antidistorsionare imagistică și mi-am refăcut focalizarea pentru distanță lungă. Imediat, am zărit coloana groasă de praf care alerga în urma jucătorului. În mod evident era ceva cu roți sau cu șenile. Deplasarea pe pernă de aer era

mai facilă, dar și mai nesigură: orice pană la pompa-suflantă te bloca locului și deveneai o țintă perfectă pentru orice fel de armă cu căutător. Așa că prădătorii singuratici preferau roțile. De orice tip, numai roți să fie.

Am fixat un punct de proximitate, la mijlocul distanței care ne separa în acel moment, am lăsat arma să efectueze calculele și am comandat o lovitură de compresie maximă, când inamicul avea să ajungă în dreptul semnalului declanșator. Știam că numai cu 50 de metri înainte va întâlni una dintre capcanele false ale lui Averian și, până să realizeze că era vorba numai de o perdea de fum, speram ca analizorul său să comande o mișcare deviantă, măcar într-un unghi de 15 grade. Suficient ca să ajungă sub umbrela mea.

Și chiar așa a părut că se întâmplă. Brusc, deplasatorul pe roți s-a cabrat, apoi a țâșnit într-o laterală. Semnalul a dat alarma și arma și-a trimis pulsul deasupra zonei. Ceva a fost comprimat acolo suficient de puternic încât să ajungă de grosimea foiței de țigară. Mi s-a părut că totul fusese prea simplu, dar compul armei nu putea fi înșelat: cifrele statistice rula cu viteză pe display, confirmând observația vizuală. L-am apelat pe Averian.

— L-am turtit? De la tine cum se observă fenomenul?

Nu a apucat să răspundă. O explozie aeriană înfundată declanșă un formidabil pumn de aer care mă-

tură suprafața pământului asemenea unui uragan de gradul IV. Apoi arma lui Gherli icni înfundat de două ori. Apelatorul mă atenționează că sunt căutat.

— L-am ratat, a oftat Gherli sau așa mi se păru mie, din cauza șocului suferit de timpane. Bine că ai făcut tu treabă bună. Fără comandantul de la sol, armele aeriene sunt oarbe și surde. Se vor prăbuși în deșert, când li se va termina combustibilul.

Apelul lui Averian se suprapuse peste convorbire, semn că uitasem cuplajul pornit.

— A fost o capcană. A lui. Ceea ce ai turtit acolo, Soldiar... nu este Sygmarion.

Mi-am refocalizat pupilele pentru distanță medie. Și, pentru o clipă, l-am văzut perfect, mai înainte ca norii de praf aduși de vântul din spate să-l învâluiască în totalitate. Un droid care imita conformația umană: piele sintetică ultrarezistentă la agresiuni cutanate, mușchi de Hercule în perioada de apogeu, chip de... unde mai văzusem eu chipul acela, încadrat de un păr lung până la umeri, legat cu o bentiță metalică pe frunte? Un droid călare pe o bivalvă cu patru roți și elice de dronă, suspendată deasupra capului.

— Gherli! am urlat cât m-au ținut plămânii, ca să acopăr vaierul înspăimântător al vântului. Gherli, flota sosește în câteva secunde, iar Sygmarion e nevătămat. Pregătiți-vă pentru atac aerian complet!

Am apucat să aud cum se trântesc capacele peste adăposturi, mai înainte ca propriul capac să inițieze

procedurile de etanșeizare. Și atunci mi-am amintit că Vasili nu luase legătura cu niciunul dintre noi. Nu era el un soldat al etichetei, dar știa ce norme trebuie respectate, cu obligativitate, în cursul unei acțiuni. Și le respecta. Or acum, încălcase complet procedura. Ce anume se putuse întâmpla, la nici o sută de metri de linia defensivă, de nu reușise să comunice nici măcar o singură informație? Până la încheierea atacului, îmi era, practic, imposibil să aflu ceva. Singura speranță era gândul că Sygmarion nu va lovi Lacul de Jad, dorind să cucerească palatul intact. Dacă apucase să intre deja în interior, era ca și scăpat.

Atacul propriu-zis a durat fix 45 de secunde. Trei sferturi de minut în care s-a tras în noi cu tot armamentul cunoscut, mai puțin cu arme nucleare. În jur, pământul atinsese stadiul de fierbere, senzorii de temperatură externi ai adăpostului indicând vârfuri cuprinse între 960 și 1200 de grade Celsius. Probabil că scoarța, alcătuită în principal din roci din feldspat, cuarț și oxizi metalici, începea să se vaporizeze, șuierând asemenea unor mici gheizere. În interiorul adăpostului, temperatura depășea deja 50 de grade Celsius și amenința să urce în continuare.

I-am cerut costumului apă desalinizată și mi-a oferit un lichid sălcu, aproape fierbinte. Cu mare greutate mi-am convins gâtul să-i dea drumul către stomac, dar odată ajunsă acolo m-am simțit ceva mai bine.

Atacul aerian nu avea forța necesară să distrugă un adăpost construit de o foreză Alma, dar te putea ține blocat în interior până la sosirea cavaleriei. Adică a lui Sygmarion. Odată ajuns în teatrul de operații, devenea stăpânul lui absolut, întrucât operațiile de dezetanșizare durau o perioadă ce varia între două și cinci minute, timp în care opreau, pe rând, sistemele de protecție. Practic, în clipa în care adăpostul se deschidea, te găseai, câteva secunde bune, la cheremul inamicului. Care, evident, te aștepta cu toate armele în poziție de tragere. Și nu ezita să le folosească. Pentru că nimeni nu își permitea luxul să ia prizonieri.

Un senzor extern care scăpase de topire, fiind probabil la adăpostul vreunei pietre, a anunțat încetarea atacului. În mod automat, capsula și-a început procedurile de reintrare în normalitate. Dar eu știam deja că sus nu ne aștepta nimeni. Că totul fusese un truc imagistic extraordinar de bine pus la cale. Și care ne indusese în eroare, cu toată experiența noastră de mercenari învechiți în lupte. Când oxigenul de afară a început să pătrundă în interior, nasul mi-a dat de știre că aerul era perfect curat. Adică nu exista, amestecat printre atomii de oxigen, bioxid de carbon, azot și celelalte gaze rare care compun atmosfera, niciuna dintre noxele generate de un atac letal. Am întins mâna și am atins pământul. Era cald, dar nu clocotit. M-am săltat peste marginea de metal și m-am târât pe

burtă în direcția lacului. Nu reușeam să văd celelalte adăposturi, din cauza sălciilor, dar eram sigur că situația de acolo se prezenta exact la fel cu cea din jurul meu.

Am continuat să mă apropii de lac, străduindu-mă să mă mișc fără zgomot. Soarele aproape că apusese și câteva stele sclipeau stins pe albastrul decolorat al bolții. Seara era caldă și calmă. Până și orearul încetase să sufle, lăsând greierii să se cheme pe întinderea pustie. Malul era umed și noroiOS, așa că a trebuit să mă ridic în picioare ca să nu alunec. Lacul secase complet, dezvăluind în mijlocul lui, la peste două sute de metri adâncime, cupola înconjurată de minarete subțiri și strălucitoare a unei construcții bizare, dominată de clădiri dreptunghiulare, scunde, cu acoperișuri plate. Pe două dintre ele am distins lighenele unor antene parabolice, care se roteau foarte încet, căutând anumite poziții de recepție sau de emisie. Patru rânduri de scări din piatră, cu trepte înguste și lungi, coborau din cele patru puncte cardinale către lumea tăcută de jos. Vasili nu se zărea nicăieri.

Nu mă mai găseam în adăpostul individual, nu mai aveam deci acces la sistemul de comunicații cu celelalte adăposturi. Așa că am decis să nu-i mai aștept pe ceilalți și să cobor. Dacă Vasili avea nevoie de ajutor, orice întârziere i-ar fi putut fi fatală. Oricum, era posibil ca Gherli și Averian să nu fi realizat că atacul

fusesse doar unul imagistic și să aștepte să le dau un semnal.

Treptele erau pline de mâl și coborârea s-a dovedit un adevărat chin. Când am ajuns pe platforma de beton de pe fundul lacului, mă dureau toți mușchii de parcă fusesem bătut peste ei cu un ciomag.

De jos, toate clădirile mi se păreau impunătoare. Și erau destul de multe, numărasem șapte, de dimensiuni mari, și printre ele se ridicau mai multe, circulare, cu diametrul de patru-cinci metri, un fel de silozuri fără ferestre, cu uși semisferice, dintr-un metal alb. În care dintre ele să fi intrat Vasili?

— Să vin după tine?

Strigătul lui Gherli răsunase stins, dar tot mă teamă că, în liniștea adâncă de aici, fusese receptat de cineva. Sau de ceva. M-am răsucit și i-am făcut semn să tacă și să rămână pe loc, în poziție de luptă. A ridicat degetul mare, în semn că a înțeles și s-a lăsat pe burtă, dispărând din raza mea vizuală. Trebuia să recunosc că aveam tovarăși de arme buni, foarte buni chiar, de vreme ce reușeau să intuiască realitatea în același timp cu mine. Am renunțat să mă gândesc la ce făcea Averian și am considerat că se va ocupa de el Gherli, atunci când va ajunge, la rândul său, pe malul de deasupra capului meu.

Un ansamblu de clădiri cu forme și dimensiuni variabile. Poziționate pe fundul unui lac. Care se golea,

cu regularitate, la un anumit interval de timp, spusese Ondinele. Evident că într-un scop anume. Pe care nu-l aflasem. Și pe care era posibil să nu-l aflu nicio dată. Ondinele acelea erau păzitoarele clădirilor, dacă înțelesesem eu bine. Asta însemna că foloseau una sau chiar mai multe dintre clădirile din fața mea pentru a se adăposti atunci când nu se ridicau la suprafața apei. Construcția cu cupolă era cea mai mare dintre toate. Era posibil ca ea să le servească drept sediu. Era posibil ca acolo să-l fi dus pe Vasili, prin forța mentală a telepatiei.

Mi-am privit arma individuală, un lansator de fascicule energetice cu impedanță scăzută și m-am întrebat cât de eficientă era în cazul unor entități concepute în mod special să-și ducă existența la granița dintre biologic și nonbiologic. Nimeni nu o testase în acest mod. Am ridicat din umeri: urma să văd în minutele următoare.

Până la clădirea cu acoperiș semisferic nu am întâmpinat nicio problemă. M-aș fi mirat, totuși, ca totul să se desfășoare atât de ușor. Și, brusc, construcția a dispărut din fața ochilor mei. M-am răsucit către depozitul circular din dreapta, hotărât să-l iau drept punct de reper. Am făcut doi pași, apoi depozitul a dispărut și el. M-am îndreptat către clădirea pătrătoasă din stânga, dar până să apuc să fac primul pas, a dispărut în același mod. Rând pe rând, toate s-au făcut nevă-

zute, lăsând în urmă o podea de beton complet goală. Și scările care urcau spre lumea de la suprafață.

Am ridicat brațul în direcția lui Gherli și el a scos capul din adăpost și s-a aplecat peste mal. I-am făcut semn să execute o tragere în dreapta mea. Deși nu a înțeles scopul, s-a executat. Trasorul a plesnit în ceva invizibil și și-a modificat direcția, înfigându-se într-unul din pereții de pământ. Totul se găsea, în continuare, la locul său, dar eu nu mai vedeam ceea ce ar fi trebuit să văd. Puterea telepată a Ondinelor, am oftat, clătînând din cap. Pur și simplu, mă obligau să nu mai văd ceea ce ar fi fost normal să văd în planul realității. Așa vor fi procedat și cu Vasili, până ce îl făcuseră să intre într-una din clădiri?

Iluzia de sus era completată de iluzia de jos. Nu cumva ambele iluzii aveau același programator? Și dacă da, cum să fac să ies din sfera lor? Cum să mă întorc la realitate?

Brusc, a dispărut și Gherli. Apoi cerul de deasupra și pereții de pământ din jur. Apoi podeaua cenușie de sub picioare. Cum faci să scapi dintr-un coșmar care te domină asemenea unei caracatițe înfășurată în jurul trupului tău? Te zbați până ce mâna sau piciorul se lovesc de marginea patului, iar durerea te smulge din apa cleioasă a visului.

Durerea.

Mi-am smuls stiletul din teaca de pe mânecă și mi-am crestat palma. Sângele a țâșnit ca o arteziană. Usturi-

mea m-a făcut să-mi ridic fruntea spre cer și să urlu. Când am coborât bărbia, clădirile se aflau din nou în jurul meu. Mi-am înfășurat mâna însângerată cu un pansament, smuls în grabă din rezerva costumului și am ridicat țeava armei. De acum, bătălia urma să se desfășoare numai în mediul real.

Când am ajuns în dreptul ei, ușa cupolei s-a retras în perete. Un coridor labirintic și câteva zeci de uși, pe ambele părți. Am ales una și m-am oprit în fața ei. S-a deschis cu un oftat ușor. Înăuntru, întins pe platforma unui bloc chirurgical robotizat, bustul gol al lui Vasili era prelucrat cu diferite scalpele și bisturie-laser. Sângele și celelalte lichide rezultate erau colectate tot prin tuburi și îndreptate către cuve din interior. M-am apropiat, cu inima bătând atât de puternic încât mă miram că ropotul ei nu dărmă pereții din jur. Degetele mi se încheștaseră pe trăgaciul armei și simțeam imboldul să descarc întregul acumulator în cineva. M-am apropiat, mergând aproape pe vârfuri. Trupul musculos de pe banc suferea tot felul de operații de reconstituire și abia când am realizat că Vasili nu avea cap, am înțeles că trupul acela era o reconstituire în plin proces de desfășurare, după originalul care se afla în altă încăpere.

Am ieșit grăbit și am intrat în următoarea cameră. Alt bloc operator și doar capul amicului meu se găsea acolo, cu panopia de obiecte tăioase prelucrându-l de

zor. În următoarea se refăcea brațul stâng, în alta, o gleznă... Practic, fiecare bucată din corpul lui era prelucrată într-o sală de operație și după ce tiparul era realizat, se trecea la producția de serie.

Am ieșit din nou pe coridor și m-am sprijinit de pereți. Îmi venea să vomit, dar stomacul refuza să efectueze mișcarea de rejectare a conținutului și îmi trimitea în gură numai zeama acră a acidului gastric. Am scuipat pe ceea ce mi se părea a fi un fel de linoleum buretos și imediat scuipatul a fost absorbit într-o fantă apărută sub el și trimis în cine știe ce punct, spre analiză.

Mă aflu într-un laborator de reproducere dirijată a corpului uman. Introduceai un individ pe la unul dintre capete, iar la celălalt scoteai zece. Sau o sută. Sau o mie. Auzisem că înaintea *Războiului de 87 de minute* existaseră mai multe astfel de „fabrici de sosii”, aflate sub patronajul armatei, dar le socotisem un fel de legende generate de dorul după o lume dispărută. Laboratorul ăsta îl capturase pe colegul nostru și se pregătea să trimită împotriva supraviețuitorilor din teren o mică armată de Vasili, soldați cu experiența de luptă a originalului, dar lipsiți de sentimentele și trăirile acestuia.

Trebuia să ies imediat din locul ăsta și să găsesc o metodă de a-l sigila, pentru ca oroarea asta, imaginată într-o lume ce nu mai exista demult, să nu poată fi pusă în funcțiune. Și, mai presus de orice, trebuia să-l

scot pe Vasili de-aici. Viu sau mort. Era datoria mea față de un membru al echipei, de a nu-l abandona în tabăra dușmanului.

Am ieșit pentru ultima oară pe coridor și am încercat să mă orientez prin labirintul de încăperi, în căutarea ieșirii. Vedeam o mulțime de lumini, oriîncotro priveam, însă eram aproape sigur că niciuna dintre ele nu provenea de la ușa prin care pătrunsesem aici. Am încercat să mă concentrez, ca să identific o cale de salvare, dar pur și simplu nu era ziua mea norocoasă. M-am hotărât să trag în fiecare ușă pe lângă care treceam o salvă energetică de valoare minimă, care să prăjească cipul comenzii broaștei și să o lase întredeschisă, astfel încât să știu pe unde am mai trecut și să nu repet drumul. Speram ca tot deschizând ușă după ușă, să dau în cele din urmă și peste trupul adevăratului Vasili.

N-am reușit, însă, să-mi desprind picioarele de pe linoleum. Ca și cum tălpile încălțărilor mi s-ar fi lipit de el cu un adeziv extrem de puternic. M-am aplecat și am început să desfac clemele magnetice, ca să ies din bocanci. Am auzit un zgomot slab, un fel de fâșâit, în dreptul capului, și m-am grăbit să apuc patul armei. Sau asta a fost intenția, pentru că mâna a refuzat să se îndrepte într-acolo. Am gândit din nou comanda mișcării, dar rezultatul a fost același. Am ridicat fruntea și, spre surprinderea mea, mișcarea s-a efectuat. Mă aflu față în față cu una dintre Ondine. Plutea

prin aer așa cum, în urmă cu ceva timp, plutise pe apele Lacului de Jad. La fel ca atunci, părul de aur era risipit pretutindeni în jurul său, poleind o lumină aurie pe chipul de fetiță.

— N-are niciun rost, spuse și arătă cu mâna către încălțările mele. Energie risipită în zadar. Așa cum tot ce s-a întâmplat până acum în jurul vostru a fost tot energie risipită.

Am privit-o năuc. Chipul ei, de o frumusețe virgină, aproape angelică, afișa un surâs strâmb care nu se potrivea deloc cu restul imaginii. Îi vedeam coada mișcându-se ușor, ca și cum ar fi încercat să stabilizeze restul corpului, împotrivindu-se unui curent invizibil. Ondina aceea plutea în aer, am realizat, fără să mă mir. Chiar, de ce m-aș fi mirat?

— Exact, de ce să te miri? întrebă ea, apropiindu-se puțin.

Mi s-a părut că era puțin nesigură, dar părerea se risipi mai înainte de a se transforma în certitudine. Dădu din nou din coadă, cu putere, și se apropie încă puțin.

— Plutești prin aer. Nu cred că ești o Ondină. Poveștile vechi spun că ele pluteau prin apă. Ce ești, atunci, cu adevărat?

— O spumă de protoni, de electroni și o matrice variabilă. O inteligență de siliciu, mai puternică decât orice altceva ți-ai putea imagina. Ați străbătut teritoriul dintre munți și Lacul de Jad. Ce ați văzut?

M-am gândit puțin. Asta o puteam face fără ca, aparent, să fiu supus vreunei presiuni. Deși, până la un punct, îmi citea gândurile. Am răspuns cu grijă, alegându-mi cuvintele:

— Pustiu. Piatră și nisip. Ici și colo, câte un ochi de apă sau un puț. Nicio ființă vie, cu excepția noastră.

— Deșert, nu pustiu, corectă Ondina. Atacama. Înainte de *Război* era cunoscut drept „deșertul morții”. În termeni științifici, siliciu. O cantitate enormă de siliciu în stare pură. Ai idee din ce material au fost construite IA-urile care au condus desfășurarea conflagrației? Din siliciu. Un fizician de la MIT, o universitate de cercetare tehnologică devenită demult praf și pulbere, pe numele său Daniel Breit Kotska, a reușit să descopere o modalitate de a canaliza energia fiecărui fir de nisip într-o matrice IA, care a așezat conștiința artificială pe o treaptă nouă. Nu trebuie să înțelegi ceea ce spun, trebuie numai să crezi ceea ce auzi: nu există Ondine, nu există Lacul de Jad, nu există palatul cu acoperiș de aur. Nu există decât deșertul inteligent Atacama și patru adăposturi de luptă, în interiorul cărora stați închiși voi în clipa aceasta și visați. Fiecare trăiește o poveste ușor diferită de cea pe care o trăiești tu acum.

M-am fixat mai bine pe picioare. Nu îmi puteam dezdoi spatele, așa că îmi venea din ce în ce mai greu să țin capul cu bărbia ridicată, ca să o pot vedea. On-

dina continua să zâmbească strâmb. Ca și cum ar fi fost un om care suferise un atac cerebral.

— Pentru asta v-am adus aici, spuse ea, dând din cap și făcând să i se unduiască pletele. **Tatăl** nostru, Daniel, nu a reușit să încheie proiectul. Avem nevoie de umani pentru construcția prototipului de soldat Sygmarion. Căutăm matrice cerebrale care s-ar putea potrivi mai bine schemei inițiate de el. Iar pentru asta avem nevoie de creiere umane. Trimitem tot timpul chemări telepatice dincolo de limitele Atacamei. Uneori, bărbați care se consideră viteji, așa, ca voi, sau doar vicleni, bat drumul până aici sperând să obțină un contract sau să pună mâna pe palatul cu acoperiș de aur. Cursa se încheie și noi avem parte de ceea ce ne-am dorit: creiere cu matrice noi, tocmai bune pentru a fi explorate și utilizate ulterior, trupuri ale căror structuri să fie reproduse. Îți pasă dacă o să ajungi așa ceva?

Nu am răspuns. Pentru că mercenarul Soldiar își impusese să nu mai gândească în structuri de coerență verbală și imagistică, pentru a nu oferi materialul de studiu pe care Ondinele Atacama îl doreau de la el. De la ei. Spinarea mă durea ascuțit, dar mușchii nu reacționau la ordinele mele, așa că își mențineau poziția în continuare. M-am concentrat asupra lor și a durerii, în ipoteza că mintea straniei entități IA din fața mea nu va reuși să treacă de acest zid invizibil.

— Din păcate, oftă Ondina și strâmbătura gurii se accentuă și mai mult, din păcate nu rezistă la operați-

unea de copiere a relațiilor neuronale. Altfel, n-ar fi nevoie de atâția oameni. Voi... ați demonstrat că sunteți o celulă de luptă antrenată. Ați implantat adăposturile individuale de cum ați sosit și v-ați retras în ele. Nu avem acces în interiorul lor, iar ele nu se desfac decât la comandă vocală.

— De ce nu vă folosiți puterea telepatică pentru a ordona deschiderea lor?

— Știam eu că va urma și această întrebare, clătină din cap Ondina, mișcând firele de aur din jurul ei.

Și dispăru la fel de brusc precum apăruse. Ceva a încetat să-mi mai susțină corpul încordat și m-am trezit pe burtă, cu falca izbindu-se dureros de pământ.

Noaptea dură doar o clipă, apoi am deschis pleoapele. Mă aflu pe buza ceramică a adăpostului individual, cu fața în jos și cu nările pline de nisip. Am strănutat și o mulțime de alice microscopice, strălucitoare, au dansat în aer, în jurul capului meu. M-am sprijinit în palme și m-am ridicat în picioare. Lumea se învârtea ușor cu mine, ca o barcă pe o apă bătută de vânt. Am făcut câțiva pași, m-am aplecat și am vomitat. Cu fiecare spasm al stomacului, mintea mi se limpezea tot mai mult, de parcă un burete invizibil îmi ștergea valurile de ceață din creier.

Când am terminat, lumea a încetat și ea să se miște. La câțiva pași, Averian stătea în genunchi și plângea.

— Ce... mama dracului... s-a... întâmplat aici?

Averian continua însă să privească în pământ și să dea apă la șoareci. M-am îndepărtat de el, clătinându-mă. Dincolo de pâlcul de sălcii uscate, Gherli își aduna lucrurile în rucsac și strângea armamentul. Mi-a aruncat o privire scurtă și și-a continuat treaba. La nici doi metri de el, adăpostul începuse să se dizolve în substanțele de bază care se adunau în cuva de sub podea, pentru a fi reutilizate la următoarea misiune.

— Ai habar... de ceea ce... s-a întâmplat aici?

A clătinat din cap și a continuat să împacheteze. Am insistat.

— Am fost atacați de... ceva?

A ridicat din umeri, fără să se oprească din treabă.

— Memoria armei îmi arată că a expediat peste trei sute de perforante, brizante și explozive. Ceva trebuie să fi apărut în orizontul de tragere, dar eu nu-mi amintesc nimic. Pricepi, Soldiar? Absolut nimic. Nici măcar de ne aflăm în acest colț uitat al deșertului Atacama. Tu-ți amintești?

— Mergeam să onorăm un contract. Dar, de vreme ce niciunul dintre noi nu are amintiri despre asta, e de presupus că nu am ajuns încă acolo. Ne-am oprit pe drum, pentru camparea de noapte. Și am fost atacați. Probabil că de aceea am inițiat adăposturile. Unde este Vasili?

Gherli se opri, în sfârșit, din treabă și îmi arată cu bărbia către o dună de nisip din stânga sa.

— Acolo este adăpostul. Dar el încă nu a ieșit.

— Când termini de împachetat, mergi și ajută-l puțin pe Averian. Nu pare deloc în regulă.

M-am îndreptat către colină. Pe nisipul cald nu se zărea nicio urmă de pași. Doar dârele ondulate lăsate de șerpil-coral, în goana lor după pradă, și cele făcute de ghebele de scaieți purtate de vânt în toate părțile. La poalele dealului de nisip, capacul rotund al adăpostului lui Gherli lucea stins în bătaia soarelui. M-am apropiat și am lovit cu pumnul în el. A răsunat înfundat și atât. Am strigat de două ori, dar era clar că nu avea să răspundă nimeni. Pentru că adăpostul se închisese singur, așa cum fusese programat, fără ca în interior să se fi aflat cineva.

Și atunci, ca și cum mi-ar fi șoptit cineva în ureche comanda, am răsucit capul spre stânga și l-am zărit pe vârful dunei. Stătea în picioare, pieziș față de mine, scrutând orizontul. Am dat să-l strig, dar ceva din atitudinea lui, din felul în care stătea, m-a făcut să renunț. Am inițializat focalizarea automată și noua privire l-a adus la doi pași de mine. Persoana care privea concentrată în zare era și nu era Vasili. Atitudinea corpului, felul în care-și ținea umerii și mâna dreaptă la spate mă făceau să mă gândesc la camaradul meu. Dar chipul acela tăiat în granit, mușchii împlețiți din fibre de oțel și părul strâns de o cordeluță metalică petrecută peste frunte... Unde mai văzusem toate astea?

Sygmarion, mi-am amintit răspunsul, dar n-am apucat să deschid gura și să îi rostesc numele, pentru că bărbatul s-a răsucit puțin, pentru a examina o altă secvență a orizontului circular și atunci am văzut chiștocul atârnat în colțul buzelor.

— Ce ți-au făcut, Vasili? am murmurat și un fior rece mi-a străbătut șira spinării.

L-am mai privit câteva clipe, fără să știu ce am de făcut. Apoi străinul mi-a întors spatele și a început să coboare colina, cu pași mari și rari, determinând straturile de nisip să alunece unele peste altele cu un fâșait aspru, care acoperea foșnetul vântului.

— Unde se duce? întrebă Averian, luându-mă prin surprindere. Și de ce naiba arată așa?

Am privit în urma lui: pletele negre fâlfâiră încă o dată deasupra nisipului, apoi capul îi dispăru și el, iar duna rămase asemeni unui soclu de pe care monumentul a înviat și l-a părăsit, într-o noapte fără stele. Și am știut de ce silueta aceea, Sygmarion, mi se păruse cunoscută de undeva: când fusesem puștan, văzusem la cinematograful un film foarte căutat de cei de vârsta mea, nu-i mai țin minte numele, dar personajul principal era un tip, Rambo, un fost soldat plin de mușchi, de arme și sete de răzbunare împotriva tuturor.

— E soldat, merge unde a fost trimis, i-am răspuns și i-am făcut semn către adăpostul pe trei sferturi îngropat. Dezactivează-l și împachetează-l. Plecăm în câteva minute.

Dincolo de crângul de sălcii, Gherli se învârtea în jurul Lwanei, îngrămădind materialele în compartimentele de transport.

— Ce crezi că faci acolo? l-am întrebat, înarmându-mă cu răbdare. Are bateriile terminate, nici măcar memoria internă nu mai poate să ți-o susțină, parcă așa am discutat mai devreme.

Gherli bătu cu palma peste portul bateriei.

— L-am reinițializat. Am descoperit setul ăsta de compresie energetică pe fundul rucsacului. Avem autonomie o mie de kilometri. Până la Val de Palma sunt numai 566, dar poate că tu nu vrei să mergem acolo...

La Val de Palma luasem mardeală de la un miner. O mardeală pe cinste. Nu-i purtam pică. Dacă aș fi fost mai bun, l-aș fi bătut eu de ar fi stat o lună la pat. A fost mai bun el, așa că nu păstram o amintire prea plăcută. Dar asta nu însemna că nu am fi putut să căutăm pe acolo un alt angajament. Unul care să ne trimită cât mai departe de Lacul de Jad.

— Și Vasili? întreabă Gherli.

— A plecat. Cred că vrea să devină un Solitar. Nu aș fi foarte surprins să ne întâlnim undeva, pe câmpul de luptă.

Gherli a ridicat din umeri și a închis ușa metalică a portului.

— Am visat Ondine, cât am stat în adăpost. Nu știu câte parale ar fi făcut la pat, pentru că o coadă de pește e o chestie cam rece și cam jilavă pentru gustul meu,

dar zău că mi-ar fi făcut plăcere să mă tăvălesc cu una prin nisipul ăsta.

Ăsta era Gherli al meu, băiatul bun la toate, cu gândirea porcoasă și imaginația bolnavă. Dar care nu te-ar fi lăsat niciodată la greu.

I-am făcut semn să pornească cyberhonul și m-am îndepărtat încet, lăsându-mă mângâiat de răsuflarea fierbinte a orealului. În față, în spate, în stânga și în dreapta, lumea sălbatică aștepta să se ia la trântă cu noi. Dar pentru asta trebuia, mai întâi, să ne găsim un angajator. Unul care să plătească în bani sau în pepite de aur. Eram hotărât să nu mai acceptăm altă plată, orice altă variantă ni s-ar fi oferit.

Ondinele din deșertul Atacama. O inteligență supraumană, căutându-și soldații cu care să cucerească tot ceea ce mai rămăsese din lumea asta. Cine ar fi crezut? Cine s-ar fi gândit la nenumărații Vasili care bântuiau pământurile pârjolate, asigurându-ne nouă contracte ca să supraviețuim? Iar dacă aveau să ne frângă spinarea, se chema că asta ne va fi fost soarta și că trebuia să ne împăcăm cu ea. Pentru că, oricât de mult am fi căutat, eram sigur, nemaipomenit de sigur, că nu aveam să mai descoperim vreodată Lacul de Jad și să aruncăm în el câteva detona- toare brizante.

Am scuiat pe o piatră gălbuie de calcar și am pornit către bagajele care așteptau să fie făcute. În spatele meu, Lwana revenise la viață și torcea mulțumită, ca o pisică sălbatică.

Vremea întoarcerii

Valea Coimbra era lungă și largă, aproape ca un podiș. Și poate că asta și era, într-un fel. La nord se înălțau munții sălbatici Cabillan, acoperiți de păduri umbroase de pini și zade, în adâncurile cărora legendele spuneau că s-au ascuns ființele mitice ale acestor locuri, după ce oamenii albi, cu păr și barbă roșcată, au venit și s-au așezat aici, prin forța săbiilor și a crucii. La sud, munții Gaspar, tociți de vânturi sălbătice și de ploi, păreau mai degrabă niște cușme, pe care natura uitase să mai ningă.

Fra Calinario își aducea încă aminte de râul Vianno. Acesta curgea odinioară, sinuos, prin mijlocul văii și își vărsa apele măloase în golful Fresco, formând o mică deltă care reușea cu greu să supraviețuiască secetelor de peste an. Aici își găseau adăpost caimanii cu spate negru, bătlanul portocaliu și râsul cu pete galbene, cel mai feroce prădător al zonei. Dar Vianno secase demult, într-un an când, din cauza unui cutre-

mur violent, pe fundul nisipos al văii apăruseră crevase fără număr, extrem de adânci. În acel an, mănăstirea Pro Ecclesiastica își pierduse unul dintre turnuri, iar apa din puțurile de adâncime secase definitiv.

Dintr-o parte și din cealaltă a văii, mici pâraie, cu apă puțină și bogată în fier, se străduiau să ajungă în fosta albie, dar se pierdeau pe parcurs, înghițite de pământul însetat. Fra Calinario nu gustase niciodată din ea, dar știa de la ceilalți frați că avea gust amar și că făcea să te lovească pântecăraia. Așa că el avea două burdufuri mari, pline cu apă bună, scoasă de la mare adâncime de pompa mecanică fixată în beciurile mănăstirii. Le ținea legate de o parte și de alta a samarului și le drămuia conținutul cu înțelepciunea călătorului plecat la drum lung: din unul bea el, din celălalt Horațio, asinul cu pată albă în frunte, care-l însoțea întotdeauna în peregrinările sale.

Fundul văii Coimbra, întins în partea de nord a teritoriului, între vârfurile Mulhacen și Zorilla, era plat și nisipos precum barba unui beduin. Însemnările lui fra Alexandros, mai vechi de două veacuri, susțineau că acolo se aflase, demult, fundul unui golf uriaș, pe ale cărui ape navigaseră caravelele celor care descoperiseră aceste pământuri uitate de Dumnezeu. În partea unde gura văii se lărgea, acoperită în cea mai mare parte cu ierburi de un verde-cenușiu, cu firul aspru și rezistent, pământul devenea gras și roditor. Era de

ajuns ca iarna să fie mai umedă și imaginea devenea parcă desprinsă de sub pensula unui pictor peisagist: milioane de maci, de iriși-de-baltă, de floarea-cucului, de brebenei și de stânjenei colorau întregul cuprins, luându-se la întrecere cu frumusețea apusului și cu nuanțele delicate ale albastrului cerului.

Erau apoi cele două mari lacuri din sud, Elinas și Soveja, pe malurile cărora ființaseră câteva așezări măricele, în vremea când încă mai erau alimentate de apele lui Vianno și ale afluentului său, Stampa. Apoi, marile secete din urmă cu aproape un secol le făcuse să scadă la jumătate, iar apa lor devenise extrem de sărată. Peștii, crustaceele, moluștele și animalele cu blană care trăiau acolo (în special vidrele și castorii) fie muriseră, fie se mutaseră în alte părți, iar viața oamenilor devenise imposibilă.

Fra Calinario își amintea că, demult de tot, pe când abia ieșea pentru a doua oară din adăpostul mănăstirii, Fratele Superior îl trimisese cu piese de schimb pentru motorul pompei din San Lorenzo, care alimenta cu apă grădinile și livezile din regiunea Elinas.

Rostul existenței unui frate era acela de a se ruga la Dumnezeu și de a servi binelui comun al mănăstirii care îl adăpostea. Unii se dovedeau buni agricultori,

alții stupari fără pereche; unii primiseră darul învățării cititului și al rotunjirii literelor pe hrisoave, alții aveau mâna de aur a tămăduitorului, știind să prepare poțiuni, ceaiurile și leacurile somnifere. Foarte puțini, așa ca el, erau chemați să-și înnegrească mâinile cu unsoare și să repare mecanisme. Fra Augustin Benedicto, mai marele tehnicienilor, îi spusese cândva că, dacă avea să mai descopere unul asemenea lui, atunci mecanisme rămase din Era Veche aveau să mai supraviețuiască o generație. Adevărul era că se pricepea la repararea lor. Le simțea ca pe niște ființe vii, îi erau dragi și auzea chemarea mută de a face totul pentru a le menține în funcțiune.

Uneori, însă, nimic nu era de ajuns pentru a opri *degradarea*. Așa se întâmplase și acolo, la San Lorenzo. Când ajunsese, mult prea târziu, cu piesele de schimb, nu mai găsisese pe nimeni. Casele erau părăsite de mai mult timp, iar unele acoperișuri se prăbușiseră sub suflarea vânturilor și sub zgâlțâiala cutremurelor. Străzile erau încă ușor de străbătut, dar praful depus avea mai multe degete grosime și, din loc în loc, câte un zid prăbușit te obliga să ocolești sau să te întorci. Descoperise în cele din urmă construcția de piatră cubică, asamblată cu mortar, care adăpostea corpul pompei și reușise să desfacă din ea câteva componente importante, pe care căruțul său cu două roți și hamuri de piele le cărase înapoi la mănăstire. Imagi-

nea orașelului mort îi rămăsese însă în suflet asemenea celei a unui mormânt deschis și jefuit de hoți.

Era după-amiază târziu când vântul începuse să suiere prin perdelele de eucalipti care mărgineau drumul și fixau solul nisipos, ca să nu fie luat de marile mișcări ale atmosferei. Altădată, pe drumul acela puteai să întâlnești atelaje trase de boi mari, cu coarne răsucite în jos, și chiar câte un camion vechi și ruginit, din a cărui țevă de eșapament ieșeau valuri de fum negru. O dată, fra Calinario întâlnise chiar și o caravană, formată din câteva cămile și mai mulți măgari domesticiți, care cărau saci cu mirodenii și cu fructe uscate. Șeful caravanei, un metis scund și bine legat, îi dăruise un blid cu roșcove și îi spusese să se roage să ajungă cu bine pe malul oceanului, dincolo de vârfurile ascuțite ca niște ace ale lanțului Cabillan. Acum, însă, nu văzuse nici țiipenie de om de când părăsise incinta mănăstirii. Doar ici și acolo câte o cruce simplă, întocmită din două bețe legate cu șnur de piele, sau o simplă piatră mai mare marcând căpătâiele unor morminte acoperite cu iarbă.

— Hei, Horațio, vrei să bei o gură de apă?

Calinario trase de funie și asinul se opri, apoi întoarse capul spre el și îl privi cu un fel de reproș mut.

— Ei și ce dacă nu vrei? Vreau eu și asta e de ajuns, hotărî el, trecându-și vârful limbii peste buzele crăpate. Mie îmi e sete, așa să știi. Și am obosit al naibii

de tare, drumul acesta afurisit s-a umplut de bolovani, iar sandalele au talpă de lemn. Ție ce-ți pasă, ți-a dat Domnul copite și o piele de toval care te apără foarte bine de căldura soarelui, în vreme ce a mea mă ustură de nu mai pot. Oare de ce să țină Domnul Dumnezeu mai mult la asini decât la oameni?

Și, pe buze cu această întrebare plină de înțelepciune, desfăcu burduful din dreapta, îl duse la gură și sorbi prelung din el. Când se sătură, ridică țeava făcută dintr-un os găurit și lăsă să îi curgă câțiva stropi pe frunte și pe păr.

— Doamne, ce bună este apa! se bucură el, scuturând capul și împrăștiind cu stropi în jur. Păcat că pe pământurile astea se găsește tot mai puțină în ultima vreme.

Nu se mai spălase pe corp de aproape o jumătate de an, dar asta nu însemna mare lucru. Frăția benedictinilor abelarzi, care construisese mănăstirea în urmă cu aproape două veacuri, predica un trai cât mai apropiat de cel al sălbăticiunilor, primele făcute de mâinile Celui de Sus, în ziua a șasea, înainte de Adam și Eva. Dacă Domnul nu le-a cerut viețuitoarelor să se spele, spuneau ei, asta înseamnă că nici oamenilor nu le-a spus nimic în acest sens. Aceștia ar trebui să se păstreze ca în zilele Creației. Adevărul era că nici nu resimțea prea mult nevoia de a îndepărta crusta tare de murdărie care se formase la suprafața pielii. Ea îl

apăra noaptea de frig, iar ziua de înțepăturile supărătoare ale insectelor. Așa că se mulțumi să se scarpine pe la subsuori și la ceafă, apoi puse burduful la loc, îl plesni ușurel pe Horațio cu palma peste crupă și porni mai departe, alături de el.

Mergeau așa de mult timp, aproape ca niște somnambuli, ținând firul drumului și visând amândoi cu ochii deschiși. Când dădură peste Irena, care plângea, alături de cotiga ei căzută într-o parte, picioarele li se mișcau singure și deveniseră una cu praful drumului.

— Hei! spuse surprins Calinario, gata să se împiedice de ea.

Apoi își aminti că tot așa i se adresase și măgarului, așa că își trecu mâna peste față, alungându-și toropeala, și continuă:

— Tu, fată, ce cauți în mijlocul drumului, de una singură? Și cine ești, la urma-urmei? Până azi, de când tot fac drumuri de la mănăstire către așezările din Vale, încă nu am întâlnit vreo femeie singură atât de departe de ai ei.

— Nu sunt departe, suspină Irene și își șterse ochii cu mâneca rochiei peticite. Dacă nu s-ar fi rupt osia, aș fi ajuns demult acasă. Afurisita a plesnit și îi spusese lui Cotizo că așa o să se întâmple, da' el și-a văzut de rachiul lui, fără să-i arunce măcar o privire.

Fra Calinario legă frâul de piciorul asinului și se apropie de cotiga încărcată cu pământ văros. Se aplecă

și se uită sub ea. Apoi se ridică și bătu cu palma în lemnul peretelui.

— Ai pus prea mult pământ, constată el. Iar inima osiei nu a ținut și a plesnit.

— Păi nici măcar nu am pus cât am vrut, se scuza femeia, ridicându-se, la rândul ei. Ne-ar trebui de trei ori pe-atât ca să putem să facem atâta var cât să ne ajungă să trăim de pe o zi pe alta. Da' Cotizo nu știe decât să bea și să joace zaruri cu prietenii lui afurisiți, iar eu treb'e să mă zbat ca să cresc copiii. Dacă nu aveam droaga asta de la taica, nu știu cum ne-am fi descurcat.

Nu era frumoasă, constată Calinario, în timp ce scoțea prin desagă după teslă și după niște sârmă. Era însă tânără și vânjoasă și avea pielea arsă de soare. Ar fi putut să-i facă față la skandenbergh, hotărî el, după ce mai aruncă o privire critică brațelor musculoase, cu mânecile subțiri suflecate deasupra coatelor.

— O s-o punem pe roți, spuse el, aplecându-se din nou și intrând sub platforma de lemn care mirosea puternic a mîl și a apă stătută. Tu pune-i doi bolovani, unul în față și altul în spatele roții, ca să nu se miște.

Meșteri o vreme, izbind cu tăișul teslei în lemn și aruncând așchii subțiri împrejur. Apoi se lăsă cu totul pe spate și legă strâns, de mai multe ori, cu firul ruginit al sârmei. Când ieși de sub cotigă, avea părul transpirat și fața îi era plină de praf, dar în ochi îi lucea un licăr de mulțumire.

— E gata, râse și își șterse fruntea cu dosul palmei. Se vede că azi ai noroc, femeie. Cum spuneai că-ți zice?

— Nu spuneam. Dar dacă tot ai întrebat... Irena îmi zice lumea, în oraș. Îți mulțumesc, padre, pentru tot ajutorul. Nu am bani să te plătesc, pentru că nu am vândut încă varul, dar dacă nu pleci degrabă mai departe, aş putea să...

— Ar fi bun și un pahar cu apă rece, râse iar Calinario, în timp ce își scutura hainele. Și nu, nu plec mai departe, am treabă chiar în San Sebastian. Abatelui mănăstirii i s-a solicitat un mecanic care să repare ceva aici. Așa că, iată-mă, am venit să ajut. Domnul a vrut să încep cu tine, Irena. Și îi mulțumesc că a făcut asta. Pentru că mi-a fost dat să te ajut. Și să te cruț de oste-neală pe mai departe. O să înham asinul la căruța ta, ca să nu mai fie nevoie să tragi tu.

Eucaliptii nu erau foarte înalți și creșteau atât de rar, încât nu aruncau niciun strop de umbră pe drum. În depărtări, se zăreau coamele aproape negre ale unor codri de stejar și de fag, dar în stânga și în dreapta erau numai smocuri de maci și de iriși, semn că pământul de acolo mai ținea ceva umezeală, amintind de fostele bălți sărate și văroase, care odinioară umpleau ținutul. Câțiva stârci și vreo două berze negre erau singurele ființe care se mișcau sub soarele arzător. Fra Calinario se gândi că nu i-ar fi plăcut să locuiască la San Sebastian și în niciuna din așezările cu

nume de sfinți care se întindeau până dincolo de munții Gaspar. În general, nu i-ar fi plăcut nicăieri unde vara făcea ca mercurul din termometre să dea în clocot.

Horatio iăhăise odată, nemulțumit că primea o însărcinare nouă, dar nu se împotrivise și nu-și înțepe-nise picioarele în pământ. Dimpotrivă, pornise la primul îndemn și mersese apoi singur, ca și cum toată viața nu ar fi făcut nimic altceva decât să tragă la droage încărcate cu pământ. Fra Calinario mergea în urmă, ținându-se cu o mână de peretele de lemn. Femeia tropăia mărunț pe lângă el, străduindu-se să țină pasul.

— N-am fost niciodată în San Sebastian, zise el după o vreme și o privi dintr-o parte.

Femeia avea părul nisipiu, strâns într-o coadă groasă, lăsată pe spate. Rochia în care era îmbrăcată era din stambă veche, peticită în multe locuri, iar în picioare purta sandale cu talpă de lemn, legate cu nojițe până sub genunchi.

— Iar eu am trăit toată viața numai acolo și nu aș putea să-ți spun cât de bine sau de rău e, pentru că nu am cu ce să compar. E un orașel cât să-l cuprinzi în căușul palmelor: o stradă principală de-a lungul căreia se înșiruie case de lemn înconjurată de grădini. La un capăt e școala, la celălalt clădirea Consiliului. Pe dealul Content se află biserica și cimitirul, iar lângă iaz e gara. N-ai putea să te rătăcești nici dacă ai vrea cu tot dinadinsul.

— Nu am bătut atâta cale ca să mă rătăcesc, spuse într-un târziu, simțind cum sângele îi bătea în venele de pe tâmpile.

— Ziceam și eu așa, dădu din cap femeia.

Avea o voce ascutită și Calinario știu că nu i-ar fi plăcut să țipe la el. O întrebă cine conducea orașul.

— Consiliul. Irena țuguie buzele: Durand, Edwards, Wilkinson, Gomez și Fores. Samuel nu este decât secretar, dar de fapt nimic nu se face fără ca el să fie de acord.

— Samuel?

— Samuel Abraham Guinon. Este un evreu a cărui familie a venit în oraș în urmă cu aproape un veac. Se ocupă cu negustoria. Cele două magazine sunt ale lui. Dacă ai fost chemat să te ocupi de reparații, cu el ar trebui să vorbești mai întâi.

— Așa o să fac, promise el, apoi merse în tăcere o bună bucată de drum, meditând la cele auzite.

Drumul cotea ușor către dreapta. Trecură prin albia unui torent secat demult, apoi roata din stânga se înțepeni între doi bolovani și asinul întoarse spre ei doi ochi întrebători.

— E încărcată prea mult, iar pământul se lasă sub ea, repetă Calimario și vârî umărul sub loitră. Când încep eu să împing, tu să-l tragi pe Horațio de funie, dar nu prea tare. Știe el când trebuie să pornească.

Căruța se desprinse din capcană și porniră din nou la drum.

— Și varul? Cui îl vinzi? Construiește cineva vreo casă nouă?

— Case noi? Femeia râse și călugărul constată că lumina pe care i-o aducea acesta pe chip o făcea tulburătoare. N-a mai construit nimeni ceva nou în San Sebastian, de când îmi aduc eu aminte. Nici măcar un coteț de găini ori vreun coșar pentru paie. În schimb, toată lumea peticește. Așa că nu mă plâng, am cui să vând varul, chiar dacă aș reuși să pregătesc și de două ori pe-atât.

Mai meraseră un timp în tăcere. Pe deasupra zburau lăstuni cât degetul mic, turturele și sticleți. Prin iarba rară țârâiau cosași, iar lăcustele le săreau printre picioare. Fra Calimario își aminti că, în urmă cu mulți ani, valea Coimbra fusese invadată de un nor uriaș de lăcuste, care devoraseră toată vegetația pe unde trecuseră, lăsând pământul neted ca-n palmă. Fusese o foamete mare și câteva orașele din sud nu mai trimisese cereri pentru asistență la mănăstire. Atunci plecase, într-o noapte ploioasă, părintele-superior Alva Brandon și, vreme de doi ani, conducerea mănăstirii fusese asigurată de părintele egumen Gregorias, până ce Papa Alonso al III-lea trimisese alt Părinte-Superior.

Fuseseră vremuri grele, dar de la **Marea Întunecare** toate vremurile fuseseră așa și supraviețuitorii nu găsiseră niciun moment de liniște și fericire în brațele căruia să poată plânge în voie, punându-și marile în-

trebări despre viață și moarte. Adevărul era că el se întrebase adesea de ce oare unii oameni se simțeau mai puțin loviți și măcinați de vârtejurile vieții și morții decât ceilalți. Dar nu descoperise vreun răspuns nici în realitatea înconjurătoare și nici în vechile tomuri ale bibliotecii mănăstirii. Se gândea uneori mult cu privire la moarte, dar nu credea cu adevărat în ea. Moartea nu făcea parte din universul său. El și toți cei ce-l înconjurau păreau nemuritori. Își închi-puia Raiul ca pe un loc unde hainele nu se rupeau și nu trebuia să fie cârpite, unde nu era nevoie să gătești, pentru că te simțeai tot timpul sătul și unde nu existau vase de spălat, ca în cuhnia mănăstirii. Preoții mai bătrâni spuneau că în Rai te trezeai înconjurat de muzică divină, iar sufletele ajunse acolo nu făceau altceva decât să o asculte și să miroasă florile care creșteau pretutindeni. Dar asta însemna, în același timp, multă plictiseală, iar lui nu-i plăcea să se plictisească. Prefera întotdeauna să facă ceva cu mâinile și să găsească soluții la probleme ce păreau irezolvabile. Îi era limpede că dacă va ajunge în Rai, va găsi el ceva de meșterit și pe acolo. La urma-urmei, Raiul era și el un loc unde se întâmplau lucruri neașteptate și, deci, se găsea cu ce să-ți ocupi timpul – niște mecanisme de reparat, niște roți dințate de gresat, niște decoruri de mucava de înlocuit.

Se uită la chipul Irenei, pe furiș, prefăcându-se că strânge funia ce îi servea drept căpăstru lui Horațio.

Nu i se părea frumoasă, dar ce se pricepea el la femeii? Între zidurile mănăstirii, singura femeie admisă era Fecioara, iar frumusețea ei era divină. Adică nu putea fi apreciată de ochii muritorilor, fie ei chiar preoți și călugări. Cu cât o examina însă mai cu atenție, cu atât devenea mai sigur că îi cunoștea de undeva trăsăturile feței. Ca și cum ar mai fi întâlnit-o undeva, cândva. Poate într-o altă viață, își spuse, suspinând. Când el nu era călugăr, iar ea nu era măritată. Poate că vor fi fost două suflete ce s-au întâlnit după moartea trupurilor și s-au promis unul altuia. Sau poate că aiura, pur și simplu, din cauza soarelui.

San Sebastian apăru brusc, dincolo de un pâlc de frasini ale căror frunze crestate tremurau ușor în vânt. Mai multe vrăbii gureșe, care se scăldau în praful drumului, se ridicară speriate la apariția lor și zburară către primele case, umplând văzduhul cu ciripituri. Fra Calimario trase de frâu și asinul se opri, ascultător. Desfăcu frânghia din ochiurile de metal ale oiștii și îi făcu semn femeii să se apropie.

— Cred că am ajuns. De aici încolo te poți descurca și singură. Mă bucur că te-am putut ajuta.

— Mulțumesc tare mult, părinte. Uite, acolo, spre apus, se află clădirea Consiliului. La ora asta s-ar putea ca Samuel să se găsească încă la birou. Când termini cu treburile, poate treci pe la noi să mănânci. Cotizo oricum nu se întoarce de la crâșmă mai înainte

să apună soarele, iar copiilor le este tot timpul foame. Așa că ești binevenit. Uite, vezi casa aia mare, cu acoperiș de șindrilă vopsit în verde? Cocioaba mea se află în spatele grădinii ei. Există o alee scurtă, care se termină la poarta noastră.

I-ar fi plăcut să ajungă la masa promisă, dar, cumva, știa că acest lucru nu avea să se întâmple. Îi plăcea atât de mult ideea, încât simțea că aici trebuia să existe ceva foarte aproape de păcat. Într-un fel pe care nu și-l putea explica, se simțea atras de ochii aceia mari, de un albastru decolorat și de obraji arși de soare și acoperiți de pistrui. Așa încât considera că cel mai bun lucru era să nu se mai gândească niciodată la oferta făcută.

— Întotdeauna te obișnuiești mult prea ușor cu lucrul bun. Îi zâmbi, în timp ce așeza la locul lor, în jurul botului asinului, legăturile funiei. De aceea, nu cred că am să vin. Nu te supăra pe mine, Irena, dar la mănăstire am învățat mai multe lucruri înțelepte. Unul dintre ele este acela că pentru a nu cădea în ispită trebuie să o ocolești cât poți de departe. Am venit în San Sebastian ca să repar ceva, nu ca să mănânc bine. Mâncatul nu e un păcat, dar postul este o binecuvântare. Așa că am să postesc și mai departe, până ce trece sărbătoarea Rusaliilor. Mulțumesc pentru invitație. Poate când plec, am să trec să-i văd pe cei mici.

Ridică mâna dreaptă, cu cele trei degete unite, și făcu semnul crucii în aer.

— Domnul fie cu tine și cu ai tăi! Ai grijă de tine.

— Și tu ai grijă de tine, părinte, răspunse femeia, uitându-se la el dintr-o parte.

Era așa, ca și cum ar mai fi trăit toată scena asta cândva, își spuse Calimario, în timp ce încăleca pe asin. Ca și cum ar fi visat-o. O altă realitate, hotărî în cele din urmă, dând piteni lui Horațio, care porni în pas domol către zidurile de chirpici ars la soare ale orașului.

Asinul se opri, întoarse capul și se uită la el cu mirare. Calimario mai rămase o clipă pe spina lui, privind către munții Cabillan, ale căror creste se asemanau cu dinții ascuțiți ai unui ferăstrău. Aerul era curat și strălucitor, așa cum e uneori înainte de ploaie, dar el știa că până la primele ploi ale toamnei mai era mult, iar dogoarea soarelui avea să usuce curând iarba, florile și tufișurile mai plăpânde de pe întreg cuprinsul Văii.

Coborî în cele din urmă de pe asin, strânse pătura aspră care-i servea drept șa și o fixă între samar și burta lui Horațio, apoi îl legă pe acesta de stănoaga din fața intrării. Clădirea consiliului, cu cele două caturi ale sale, era înaltă, în raport cu celelalte din jur, dar lui nu i se părea mare. Poate că această impresie

se datora și ferestrelor foarte largi de la parter, care semănau mai degrabă cu vitrinele primitoare ale unui magazin general. Deasupra ușii de la intrare se legăna un schelet de pește, făcut din lemn sculptat cu migală. La cea mai slabă pală de vânt, bucățelele de lemn se loveau între ele, scoțând sunete slabe, dar melodioase. Calinario știa că era un totem menit să atragă spiritele apei deasupra locurilor și să cheme ploile. Un obicei păgân, moștenit de la pieile roșii care stăpâniseră cândva acest colț de lume, înaintea căruia biserica închisese ochii, neacceptându-l în mod oficial, dar nerespingându-l, așa cum făcuse cu multe altele, după instaurarea dominației creștine în regiune.

Îi aruncă o ultimă privire lui Horațio, ca să se asigure că totul era în ordine, apoi urcă treptele de lemn, deschise ușile batante și pătrunse în cerdacul care dădea ocol construcției din lemn și sticlă. Două scaune-balansoar se legăneau în vântul cald, dând impresia că de-abia se ridicase cineva de pe ele. Intră într-un hol înalt și luminos. Două uși din lemn de fag lustruit, situate în stânga și în dreapta sa, îl îmbiau să intre. Bătu în cea din stânga.

— E deschis, se auzi o voce înăbușită.

Apăsă pe clanță și o deschise. Pătrunse într-o încăpere ticsită cu dulapuri. La un birou minuscul, stătea aplecat deasupra unui dosar un bărbat cu părul sur și fața bărbierită cu îngrijire. O mustață căruntă îi aco-

perea buza de sus. Își scoase ochelarii cu ramă de lemn și îl privi cu atenție.

— Cu cine ai treabă?

Avea o voce plăcută, baritonală, constată Calinario, scuturându-și stingherit două fire de iarbă de pe rasă.

— Cu domnul Samuel Abraham Guinon.

Bărbatul din fața sa își puse din nou ochelarii pe nas. Aducea puțin cu fra Salvatore, un egumen bătrân care plecase la aproape două luni de la intrarea lui în mănăstire. Dar numai puțin, își luă el seama. Salvatore avea fața mai prelungă și mai ascuțită, iar asemănarea venea mai mult de la ochelari.

— Eu sunt cel pe care-l cauți. Iar tu vei fi fiind...

— Fra Calinario, mecanic reparator al mașinărilor de dinainte de **Marea Întunecare**.

În ochii secretarului pâlpâi o luminiță, stinsă repede de mișcarea pleoapelor.

— Părintele Calinario, da, da... Ia loc, te rog, pe scaunul acesta. Aproape că nici nu te mai așteptam. Am făcut solicitare la mănăstire pentru un specialist cu peste un an în urmă și mi-am închipuit că Fratele Superior a uitat.

— Fratele Superior nu uită niciodată. Calimario își aranjă rasa și se așeză pe scaunul indicat. I-ar fi și greu, are doi ucenici a căror menire e tocmai aceasta – să îi aducă aminte de angajamentele pe care sfântul locaș și le-a luat în raport cu mirenii din regiune. Oftă

ușor și își petrecu vârful limbii peste buzele uscate. Dar mecanici suntem prea puțini, iar cererile de ajutor prea multe. Abia acum a venit și rândul lui San Sebastian. Așa că, iată-mă! Care este problema tehnică?

Samuel Abraham Guinon clătină ușor din cap, cu palmele ridicate spre el, ca pentru a tempera torentul de vorbe.

— Trebuie să fii ostenit după atâta drum, flămând și însetat. Și cred că nu ți-ar strica și o baie bună. Nu vreau să-ți părem niște oameni necivilizați și neprimitori. Desigur, trăim vremuri mai... mai grele, dar asta nu înseamnă că ai intrat într-o localitate pustie.

— Nu am nevoie de nimic, clătină el din cap. Suntem obișnuiți să trăim cu puțin, în condiții aspre. Mulțumesc pentru ospitalitate, dar nu e nevoie. Vreau să închei cât mai repede treaba aici și să plec mai departe. Sunt așteptat în Murinho, în Valle Lampedosa, în Ish-tar și în Soledad. Ultimele două se găsesc pe podișul Galeon, la două sute douăzeci de mile de aici. Și trebuie să închei acest tur până în octombrie, când alizeul cară cu el torente de deasupra oceanului. Horațio nu ar putea să se ducă nici măcar pe el, prin glod, necum să mă mai care și pe mine.

— Horațio? Ți-ai adus un tovarăș?

— Un tovarăș cu patru picioare, da, zâmbi Calimario. E asinul care duce sculele, hrana și, din când în când, pe cel pe care-l vezi în fața ochilor, domnule

Guinon. Ei, da, ar avea nevoie de puțină atenție: niște apă, o mână de lucernă, niște ovăz...

— O să se ocupe Stanley. Guinon înclină din cap. E omul de serviciu al Consiliului.

Întinse mâna, apucă de un șnur care atârna de tavan, în dreapta sa, și trase cu putere de două ori. Un clopoțel clincheți nevăzut și sunetul argintiu se împrăștie prin toată clădirea.

— Eu... cum să-ți spun, fra Calimario? Eu am făcut solicitarea pentru mecanismul vechiului orologiu de la Turnul Lampagiilor. S-a înțepenit, în urmă cu vreo trei ani, și întreaga nebunie de acolo, de sus, din balconul turnului a încetat să se miște. Erau cavaleri, domnițe, cai, sulite, săbii, muzică, duruit de tobe, glas de trâmbițe... În fine, tot ceea ce era nevoie pentru ca să adune lumea la spectacol. Singura distracție care ne-a mai rămas după **Întunecare**. Nu spun că nu se poate trăi și fără ea, dar știi și dumneata că hrana trupului fără aceea a sufletului aduce numai alienare, până la urmă. Nu suntem o așezare prea mare, iar spectacolul care se derula în piață, la chindie, aduna aproape toată suflarea, prilej de a mai sta la o bârfă, de a mai pune la cale muncile agricole, de a reface cunoștința cu nepoți sau veri pe care, altminteri, nu i-ai revedea decât arareori, în alte condiții.

Prilej ca el, Samuel Guinon, să deschidă larg ușile magazinelor și să vândă toate nimicurile acelea de

care, altfel, acei oameni nu ar fi știut că aveau neapărată nevoie, se gândi Calimario, netezindu-și rasa deasupra genunchilor. Dar, pe de altă parte, știa și că distinsul secretar de consiliu municipal avea totuși dreptate: fără acele întâlniri de dinaintea serii, oamenii aveau tendința de a se îndepărta unii de alții și de a se adânci în singurătatea gospodăriei lor. Pentru că nu mai exista cu adevărat nimic altceva care să-i adune și să-i facă să se manifeste ca o colectivitate, nu ca o sumă de indivizi. Spectacolele de teatru dispăruseră, cinematografele se păraginiseră de când curentul electric se făcuse nevăzut din rețele, puținele televizoare și aparate de radio deveniseră inutile obiecte de lux, pe care se așterneau pânze tot mai groase de praf. Și atunci, spectacole de genul celor asigurate de mecanisme provenind din vremuri mult mai îndepărtate mențineau o anumită coeziune socială, făcând aparențele mai ușor de îndurat.

— Un mecanism de orologiu, spuse el, gânditor. Nu cred că o să fie un capăt de țară, ca să spun așa. Dacă nu se va fi distrus iremediabil roata dințată principală, caz în care nu avem ce face nimic altceva decât să sigilăm mecanismul cu sigiliul bisericii și să aruncăm o afurisenie puternică asupra acelor care ar îndrăzni acum și pe viitor să profaneze acele locuri, atunci domnia-ta poți să consideri incidentul mecanic ca și rezolvat. Cel mai probabil mâine, înainte de prânz,

orologiul vostru va fi din nou în funcțiune. Dar asta înseamnă că va trebui să mă apuc chiar de pe acum de treabă. Cine poate să mă conducă la turn?

— Păi, Stanley, cine altcineva? Secretarul își răsuci vârfurile mustății în sus, privindu-l pe deasupra ochelarilor. După ce se va ocupa de Horațio, te va însoți la Turnul Lampagiilor și va rămâne la dispoziția ta până ce îți vei fi terminat treaba. Are ordin să-ți pună la dispoziție orice vei avea nevoie. Sigur nu vrei, mai întâi, să mănânci ceva?

— Sigur, dădu el din cap cu convingere. După ce voi termina treaba, probabil că voi simți nevoia să mă așez la masă. Și voi avea nevoie de o saltea pe care să mă întind peste noapte.

— Consideră toate cererile astea ca și rezolvate, îl asigură Samuel Abraham Guinon, întorcându-se spre ușa în cadrul căreia își făcuse apariția un bătrân slab, cu părul lung și alb, strâns într-o coadă subțire la spate. Stanley, ocupă-te de părintele Calimario și condu-l la orologiu.

Ceva i se păru ciudat la felul în care îl privise bătrânul, dar nu reuși să-și dea seama ce anume. La ieșirea din clădire, valul de căldură îl izbi asemenea unei palme date de prea aproape. Fra Calimario se clătină și se sprijini de mâna de lemn a cerdacului. Stanley îl rugă să aibă răbdare câteva clipe, ca să ducă asinul la grajduri, iar el dădu din cap, dus pe gânduri.

În Vale, iarna fusese ca pe timpuri, umedă și destul de caldă. Ploile, atâtea câte căzuseră, fuseseră absorbite încet de pământ, dând putere ierburilor, tufișurilor și copacilor să crească mai departe. Era luna martie când cele câteva vaci, turma de mufloni și de capre a mănăstirii Pro Ecclesiastica, precum și păsăretul închis în aria specială din spatele grajdurilor, se îngrășaseră aproape exagerat, iar blana și penele le luceau de parcă ar fi fost unse cu ulei sfințit. În aprilie nu mai dăduseră decât vreo două ploi slabe, apoi căldurile verii cuprinseseră valea și pământul se uscuse, crăpase și murise. Grânele se ofiliseră și călugării de-abia reușiseră să adune câteva căruțe de boabe, găurite toate de gânganii. Dacă în hambare nu ar fi existat rezerve din anii trecuți și dacă ei, frații peregrini, nu ar fi fost plătiți, pentru reparațiile făcute, cu saci cu făină și mălai, atunci iarna care avea să se coboare nu peste multe luni ar fi fost una a foamei, a șobolanilor și a molimei.

Nu toți fuseseră, însă, atât de norocoși ca ei, își aduse aminte Calimario, ștergându-și ochii de praf cu dosul palmelor. Oamenii din așezările mai mici, situate în apropierea munților Gaspar, își părăsiseră casele și bruma de lucruri primite moștenire de la părinți și se băjeniseră spre Marele Ocean, în speranța că viața de acolo o să fie mai puțin grea decât cea pe care o duseseră până atunci. Fra Orevocchio și fra Hostes trecu-

seră prin trei astfel de localități părăsite și îi raporta-seră Fratelui Superior că în toată regiunea aceea nu întâlniseră nici țiipenie de om. Alte orașele, precum San Sebastian, Soledad, Ichtiar și Mexicale, rezistau încă, deoarece aveau norocul ca vreun fir mai răsărit de apă să treacă prin apropiere, iar locuitorii cărau lichidul mâlos cu gălețile ca să ude lanurile, livezile și grădinile. Dar dacă seceta avea să se prelungească încă un an, atunci chiar și acele pâraie aveau să sece, deșertul urmând să-și trimită dunele peste culturi. Iar ei aveau să pornească, la rându-le, pe lungul drum al pribegiei, către sudul munților Cabillan, unde altădată se aflau minele de cupru, argint și aur ale provinciei.

— Mergem? îl întrebă bătrânul cu părul alb, apărând ca din senin în spatele lui.

Calimario tresări, apoi dădu din cap și coborî treptele, urmat îndeaproape de celălalt. Nu înțelegea cum de ajunsese în spatele său fără să-l simtă, dar mai ales fără să aibă, aparent, pe unde, dar nu bătuse atâta drum doar ca să pună întrebări stupide. În stradă, îi făcu semn să îl aștepte, apoi se duse la locul unde îl legase pe Horațio, căută într-un samar și luă cutia de lemn cu scule.

Pe cerul după-amiezii târzii, norii care se zăreau deasupra dealurilor Nahomet aveau culoarea pielii ude de șobolan, dar Calimario știa că ploaia era un

vis la fel de îndepărtat ca și zilele frumoase de dinainte de **Marea Întunecare**. Pereții caselor care abia își ridicau fruntea în spatele gardurilor din lănteți erau din scânduri groase, de pe care albul varului dispăruse demult. Unele porți atârnavă doar într-o balama, iar la câteva dintre ferestre, o mână neîndemânatică înlocuise ochiurile de geam sparte, cu bucăți lungi de șifă, bătute în cuie. În două dintre curți se vedeau fântâni săpate, dar de bună-seamă sleite, deoarece pe roțile de metal nu se zăreau lanțuri sau curele, iar ciuturile lipseau.

— Se anunță secetă mare, spuse el, în timp ce grăbea pașii ca să-l prindă din urmă pe Stanley. De cât timp nu a mai plouat în San Sebastian?

Bătrânul își dădu o șuviță de pe frunte, dar nu spuse nimic. Firma unui magazin scârțâi în vântul fierbinte și două fete ieșiră din spatele perdelei împotriva insectelor, se uitară curioase la ei, apoi trecură strada sporovăind încet. Putea să pună pariu că vorbeau despre el, răsă cu amărăciune fra Calimario. Oriunde apărea un călugăr-peregrin, femeile căpătau material de tăinuială pentru mai multe zile și chiar săptămâni.

— De trei luni și unsprezece zile, răspunse bărbatul de lângă el, luându-l prin surprindere. A fost o ploaie cu vârtoare, care a luat jumătate din acoperișurile de pe stradă. Atunci a dispărut băiatul cel mic al familiei Antonio. L-au căutat două săptămâni, iar la sfârșit au

fost nevoiți să îngroape un sicriu gol, ca să-i poată face slujbele religioase. Dumnezeuul vostru creștin nu este unul foarte drăguț, nu, părinte?

— Dumnezeuul *vostru*?! repetă el, incredul. De ce religie ești, omule?

Stanley își dădu din nou șuvița de pe ochi și îi răs-punse fără să se uite la el:

— Sunt un adept al religiei Zen, părinte.

Calimario tresări.

— Zen?!

— Mama a fost chinezoaică. Iar tata portughez. Nu l-am cunoscut niciodată, așa că m-a crescut mama singură. De la ea am învățat că religia nu are nevoie de falși zei, ci numai de pace și de meditație pentru a ajunge la iluminare. Deși am fost botezat catolic, nu am încetat niciodată să fiu un zenist.

— Bine, dar... nu semeni deloc cu un chinez.

— Cred că statura, culoarea pielii și trăsăturile feței le-am luat de la tata. Bătrânul hârâi din gât și scuipă o flegmă galbenă pe pământ. Mama mi-a lăsat doar ochii ei codați.

Abia atunci realizează Calimario ce i se păruse nelalocul lui în privința chipului său. Stanley avea ochi de chinez. Ochi de pește mort.

— În fine, dădu din mână, de parcă ar fi alungat o insectă sâcâitoare. La urma-urmei, grădina Domnului este atât de mare, încât orice religie din lume își gă-

sește loc acolo și încă mai rămâne suficient spațiu și pentru sufletele tuturor morților. Mai avem mult de mers?

— Turnul Lampagiilor este acolo, răspunse Stanley și arată cu mâna drept în față.

Deasupra acoperișurilor caselor se ridica silueta suplă a unui turn de cărămidă, cu o încăpere pătrată așezată la partea superioară. Spre deosebire de restul clădirilor, turnul se menținuse foarte bine, iar suprafața glazurată a cărămizilor păstra încă luciul culorilor originale – verde, ocru și portocaliu ca flacăra. Impresionat, Calimario își puse palma streășină la ochi și îl scrută cu atenție.

— E o construcție foarte interesantă, spuse, reluându-și trapul grăbit în spatele lui Stanley. Nu am mai văzut niciuna de felul ei, într-o stare atât de bună ca aceasta.

— Este meritul lu' domnu' Guinon. În fiecare an insistă pe lângă Consiliu să aloce fonduri pentru a-l spăla și repara, acolo unde colții iernii s-au apucat să-l foarfece. Domnu' Guinon este adeptul spectacolelor mecanice oferite de păpușile din turn.

— M-a convins de asta, mormăi călugărul, dar nu mai adăugă nimic.

— Domnu' Guinon spune că mereu trebuie să îi dai plebei ceva de făcut, atunci când nu mai este nimic de făcut, pentru că altfel o apucă un fel de nebunie. La fel spunea și mama.

— Cum? făcu el, aiurit.

— Lee, îmi zicea ea, oamenii sunt proști. Poate că prostia e un rău necesar, ca și lupta împotriva drago-
nilor, habar n-am. Asta nu înseamnă că aceia care își
dau seama de lucrul acesta trebuie să se chinuie să-i
facă pe ceilalți mai deștepți, ci doar să le ofere ceva în
schimb, o iluzie, pentru a nu realiza în ce condiție mi-
zerabilă le-a fost dat să-și trăiască viața și a nu se re-
volta împotriva ei.

— Ai avut o mamă foarte deșteaptă, domnule Stan-
ley.

— Cred că toate mamele sunt foarte inteligente, în
ochii copiilor lor. Și nu mai îmi spune domn, eu sunt
doar bătrânul cu mătura.

— Cum vrei dumneata, domnule... în fine, cum vrei
dumneata, Lee.

Brusc, Stanley o luă la stânga, printre două șiruri
de case foarte apropiate, ocoli o fântână cu cumpănă
și ajunse într-o piață circulară, peste care cădea per-
pendicular umbra turnului. Fra Calimario se opri și
își duse mâna la ochi. De aproape, turnul părea încă
și mai înalt, dar el știa că era numai o iluzie optică, o
problemă de unghi a perspectivei și de apropiere de
obiectiv. Legile fizicii erau clare în această privință,
iar ele nu puteau fi puse în discuție. Stanley scoase o
cheie mare din buzunar, se apropie de ușa întărită cu
ținte mari din aramă, o descuie și îl pofti să-l urmeze.

Până în vârf, scara care se răsucea în jurul turnului i se păru aproape ca un drum spre iad. Nu îi plăcuse niciodată să urce abrupt, avea mereu o senzație de amețală și trebui să-și înghită saliva de nenumărate ori ca să nu îi permită stomacului să-și reverse sucurile acre și înțepătoare în gură. Când ajunse, în sfârșit, constată că era mai obosit decât dacă ar fi urcat pe unul din vârfurile munților Cabillan. Se sprijini cu mâna liberă de bară și așteptă câteva clipe să i se limpezească gândurile. Golul de dedesubt era negru și neliniștitor, așa că își întoarse capul către Stanley. Acesta îl fixa cu privirea aceea de pește mort, care părea că i se potrivea ca o mănușă.

— Aici este mașinăria spuse el, arătând vag către încăperea din spatele său.

Un *lexomobil*, zâmbi Calimario, abia întinzând buzele. O armată de roți dințate, de șuruburi hidraulice, de servomecanisme, de sisteme automate de ungere și de pârgarii semiinteligente, care se supuneau cu toate șurubului lui Arhimede. În principiu, era mecanismul cel mai ușor de reparat dintre toate câte supraviețuiseră distrugerilor de după **Marea Întunecare**, pentru că fusese gândit ca un sistem mecanic cu autoîntreținere. Unul dintre ultimele proiectate de inginerii iluminați de dinainte de *era mașinilor inteligente*.

Lăsă lada cu scule pe podeaua de lemn și se aplecă deasupra cutiei cu pereți de sticlă care proteja meca-

nismul. Șurubul fără sfârșit aducea în vârful turnului, de la bază, pietricele aproape rotunde, de aceeași dimensiune, care cădeau în mod uniform peste niște palete. Acestea se puneau în mișcare și activau un mecanism cu arc. Apoi, pietricelele se rostogoleau pe un plan înclinat, revenind în magazia de la bază. Când arcul se strângea la maximum, energia înmagazinată în el punea în mișcare tot felul de roți dințate care activau procesiunea păpușilor de lemn de dimensiunea unui om. Acestea ieșeau pe balconul încăperii și își începeau spectacolul de balet, care-i încânta seară de seară pe cetățenii din San Sebastian. Sau cel puțin îi încântase, până la momentul apariției defectiunii.

Calimario mai rămase o vreme sprijinit cu palmele de peretele de sticlă, nu pentru a depista defectiunea, ci pentru a admira ingeniozitatea proiectului mecanic. Problema tehnică o văzuse încă din prima clipă: un șurub de siguranță forfecat din cauza uzurii, care făcuse să sară din lăcașul său un angrenaj secundar de transmisie a mișcării. Era o treabă de câteva minute, dar nu voia ca altcineva să observe dificultatea redusă a activității sale. La urma-urmei, chiar și numai efortul de a străbate drumul de aproape o sută de mile dintre mănăstire și San Sebatian, merita cei cinci saci de făină care fuseseră tocmiți între egumen și Consiliu. Așa că se răsuci spre bătrân și îi ceru să aducă de la un atelier de fierărie un clește cu brațe lungi. Apoi,

în vreme ce acesta cobora scara, desfăcu peretele de sticlă din clemele metalice care-l fixau de ceilalți, se vârî în interior și înlocui șurubul defect.

Până ce Stanley reveni gâfâind cu unealta cerută, avu suficient timp să greseze piesele și să strângă câteva lagăre, pentru a micșora zgâlțâiala mecanismului pe arcurile curbe care-l susțineau deasupra podelei. Cu cleștele adus de chinez desfăcu o roată dințată, o curăță îndelung cu peria de sârmă, apoi o fixă la loc și lăasă în jos maneta care punea mecanismul în funcțiune. Se auzi un oftat prelung, șurubul fără sfârșit scârțâi și își începu mișcarea de urcare, aducând spre ei ultimele pietricele din magazia de la bază. Acestea căzură cu un țăcănit sec pe palete și un cavalier cu sabia ridicată ieși din spatele unei uși false și se deplasă câteva lungimi în direcția balconului. Șurubul continuă să funcționeze și după ce rezerva minusculă de pietre se epuiză, dar mișcarea păpușilor de lemn încetă. Fra Calimario trase de manetă și întregul mecanism se opri.

— S-a întâmplat ceva, părinte? Stanley îl privea cu o față foarte serioasă și concentrată. S-a stricat din nou?

Calimario râse subțire și strânse sculele în ladă. La urmă îi întinse cleștele.

— S-a întâmplat că funcționează, domn... Lee. Așa cum m-am angajat în fața domnului Guinon. Acum,

că am terminat aici, mă poți conduce undeva să mă-nânc și cred că aş putea să părăsesc San Sebastian înainte să cadă noaptea. Până la Murinho sunt peste 50 de leghe. Dacă Horațio va avea chef de mers, s-ar putea ca până mâine seară să ajungem acolo și să fim de ajutor celor ce au nevoie de serviciile noastre.

Coborâra, cu Lee Stanley în frunte, clătinând din capul său mare, încadrat de păr alb. Nici nu apucară să iasă din piață, că vestea despre reparație făcuse deja înconjurul localității și mai mulți cetățeni care nu aveau ce face la acele ore înaintate ale zilei începuseră să apară pe după colțul caselor și să se îndrepte spre turn, comentând cu aprindere.

De parcă însăși viața lor ar fi depins de mecanismul din turn, își spuse Calimario, ascunzându-și fața în spatele glugii și grăbindu-se să ajungă cât mai departe de Turnul Lampagiilor. O viață cât se putea de sterilă, de repetitivă, și un mecanism care se învârtea pentru ea. Oameni care peste zi mergeau la muncă sau la crâșmă, așa cum fuseseră programați s-o facă, fără să aibă habar, asemenea păpușilor de lemn de pe balconul turnului, iar seara se adunau în piață ca să admire mișcările sacadate ale acestora, declanșate de un alt program, care fusese conceput de o minte umană, cu mult timp mai înainte ca ei să deschidă ochii în această lume.

O poveste de viață, în cadrul unei alte povești de viață, clătină el cu amărăciune din cap, în timp ce oco-

lea o femeie care mergea în sens invers, cu doi copii de mână. Ne naștem, creștem și îmbătrânim. Iar între aceste momente nu facem altceva decât să repetăm gesturi pe care le-au făcut de atâtea mii de ani toți cei care se numesc oameni pe acest pământ uitat sub scripșirile stelelor. Asemenea acelor păpuși de lemn, în vârful turnului. Asemenea norilor care se frământă pe cer și apelor care curg pe pământ. Pentru fiecare picătură de lichid, vadul prin care curge este nou și încă nestrăbătut, neluând în seamă că, de fapt, el este la fel de bătrân ca și râul din care face parte.

Crâșma „Cocoșul de aur” se găsea spre răsărit, în capătul celălalt al străzii principale, chiar peste drum de școală. Bine că nu o puseseră lângă biserică, realizează, oprindu-se o clipă în spatele tovarășului său, când acesta dădu perdeaua de muște într-o parte. Coborâra două trepte de cărămidă și ajunseră într-o sală lungă și îngustă, iluminată pe peretele din dreapta de o fereastră înaltă și îngustă, iar în stânga de o lampă cu ulei, atârnată de una din grinzile afumate ale tavanului. Lee merse drept la masa așezată sub fereastră, trase un scaun și îl pofti, fără cuvinte, să ia loc.

— Părinte? Cu ce să te servim?

Din spatele unei alte perdele, aproape invizibilă din cauza murdăriei, își făcuse apariția un bărbat rotofei, cu un șorț lung până la genunchi, ținând în mână o cană mare de metal. O așeză în fața lui și așteptă.

— Eu... nu știu ce aveți pregătit, dar nu aș vrea să aștept prea mult.

— Să fie meniul zilei, Mihalîs, spuse Stanley, așezându-se pe scaunul din fața lui. Pentru amândoi. O să deconteze Consiliul.

— Mi-a trimis vorbă domnu' Guinon. Crâșmarul șterse cu șorțul colțul mesei. Și de băut?

— Păi ce ai tu mai de soi în beciul acela, în afară de bere? Vinul e o acritură bună pentru ciorbe.

— De-aia fac atât de multă ciorbă, ca să scap odată de el, rânji celălalt. Meniul zilei și bere. Gustă, părinte, și vezi dacă rămâne asta sau îți aduc din cea fermentată anul trecut.

Fra Calimario duse cana de metal la buze și sorbi puțin. În jurul buzelor sclipi, preț de câteva clipe, un inel de spumă.

— Rămâne asta. La meniul zilei adaugă câțiva morcovi cruzi, tăiați rondele. Și o pâine coaptă-n vatră.

— O pâine coaptă-n vatră să fie, zise celălalt și se retrase către perdeaua plină de murdărie.

Ochii verzi ai lui Lee Stanley străluciră în lumina mierie a apusului.

— De unde știai de pâinea de la „Cocoșul de aur”? întrebă, în timp ce se apleca peste masă în direcția lui.

— Toate orășelele prin care am trecut au o pâine grozavă, pe care o coc în cuptor de cărămidă. Nu se putea ca ea să lipsească din San Sebastian.

— Nici nu lipsește, se auzi o voce baritonală venind dinspre treptele de cărămidă. Și, deocamdată, vei avea parte numai de ea. Pentru că, pesemne, nu-ți este dat azi să mănânci altceva. Mihalis Stavropoles, ieși din vizuina aia cu două pâini calde pentru oaspetele nostru!

Întoarseră amândoi capetele. Samuel Abraham Guinon stătea lângă ușă și își răsucea ușor vârfurile mustății. În ochi îi apăruse o lucire șireată, ca și când ar fi fost gata să facă o glumă bună. Le făcu semn să se ridice, exact în clipa în care crâșmarul dădu perdeaua într-o parte și apăru cu două lipii cu coajă maronie, pline de cenușă. Secretarul Consiliului le luă, suflă peste ele ca să îndepărteze spuza fierbinte, apoi le puse într-o sacoșă de rafie, pe care o scoase din buzunar.

— Vin de la Turn, anunță cu voce seacă. Cavalerii se învârtesc în jurul domnițelor, ca altădată, fierarii bat săbii pentru turnir, iar prințesa scapă din mână batista albă, care cade peste public. Ai făcut o treabă minunată, părinte Calimario. Minunată! Dar ea nu a fost decât începutul. Proba care să ne dovedească faptul că, într-adevăr, te pricepi la mecanică și nu numai.

Călugărul simți cum i se usucă gâtul. Un singur cuvânt din cele spuse de celălalt îi rămăsese în urechi, foșnind ca elitrele unui cărăbuș prins într-o plasă de păianjen – proba... proba... Ridică stacana de metal și

sorbi o gură din lichidul amarui și cam călduț. Înghiți, străduindu-se să nu lase tremurul să-i ia în stăpânire mâna beteagă.

— Mă tem că nu înțeleg, spuse după câteva clipe, respirând rar. San Sebastian are un contract cu Pro Ecclezzistica. Fratele Superior mi l-a arătat când mi-a încredințat ordinul de deplasare. În el nu era vorba despre nicio probă, sunt sigur de asta.

Samuel Guinon desfăcu jiletca și scoase din buzunarul de la piept două foi împăturite.

— O copie după acesta, părinte. Dar, așa cum ne-a fost înțelegerea, nu ți-a arătat decât prima pagină. În care era vorba despre repararea unui aparat mecanic. În anexă se specifică faptul că mai există o reparație, care este considerată cea principală și care merită, cu adevărat, cei 20 de saci cu făină, de mălai și de grăunțe combinate pentru furaje, pe care îi vom trimite la mănăstire imediat ce va începe toamna.

Douăzeci de saci? Fra Calimario lăasă cana pe masă și se ridică încet. Ce anume fusese chemat să repare, de valora de patru ori mai mult decât plata pe care o primea în mod obișnuit?

— Până ce ajungem noi la gară, Stanely, grăbește-te să îi anunți pe consilieri să se prezinte imediat la Consiliu. Iar dumneata, părinte, urmează-mă, te rog. Te asigur că lucrurile pe care le vei vedea în următoarele minute vor valora infinit mai mult decât tocana aia de iepure cu care voia să te îndoape Stavropoles.

Ieșiră în stradă chiar la momentul în care mulțimea se întorcea de la spectacol.

Femei îmbrăcate în rochii până la călcâie, cu coșuri agățate de cot, discutau cu voce scăzută, supraveghind în mers băieții în pantaloni scurți și în maiouri sau fetițe cu părul legat în cozi și împletit cu o mulțime de panglici colorate. Bărbați cu pălării mici și tari, așezate pe creștet, în pantaloni până la glezne, cu bretele pe care le plezneau peste piept, cu gesturi pline de importanță, comentau cele văzute la Turn cu voce puternică, râzând gros și strigând obscenități unii la alții, peste capetele mulțimii. Un polițist cu cască neagră, baston și fluier atârnat de gât, supraveghea puhoiul de pe treptele unei case. Pe un balcon de lemn își făcu apariția un bătrân într-un cărucior cu roți mari, îmbrăcate în cauciuc, scrută valul de oameni care se îmbulzea pe sub el, apoi se retrase după câteva clipe, la adăpostul camerei sale întunecate.

— Așa se întâmplă în fiecare zi, de la **Marea Întunecare** încoace, comentă Guinon, împingându-l într-o parte, ca să-l ferească de grosul mulțimii. Este semnul care ne spune că noi încă trăim, așa modest cum putem, în vreme ce alții, mai puternici și mai inteligenți, au pierit în flăcările revărsate din cer. Aveam nevoie de el, înțelegi, părinte? – aveam nevoie de el ca să putem continua. Câtă vreme a lipsit, m-am temut că lumea o va lua razna și va fugi în pustietatea plajelor de dincolo de munții Cabillan.

Nu fugise, iar acum se scurgea pe lângă ei chicotind, comentând și strigând, răspândind un miros puternic de sudoare acră, de praf și de haine nespălate de multă vreme. Puțurile dădeau apă puțină, folosită mai degrabă pentru consum decât pentru orice altceva, își aminti Calimario. Dacă Vianno ar mai fi curs prin vechea sa albie, atunci o mulțime de probleme și-ar fi găsit altfel rezolvarea, iar el ar fi fost chemat să instaleze pompe de aducțiune de suprafață și nu să repare străvechile utilaje de ridicare a apei de la mari adâncimi. Ar fi putut să facă o baie fierbinte ori de câte ori ar fi ajuns la destinație și ar fi avut parte de o rasă curată mai înainte de a porni mai departe. Până și Horațio ar fi putut fi spălat și țeșălat cum se cuvine.

Gândul la Horațio îl făcu să-l întrebe pe secretar ce se întâmplase cu asinul lui.

— Stai liniștit, îi răspunse acesta, împingându-l pe o străduță scurtă care se desprindea din Strada Principală, spre dreapta. Asinul o duce mai bine decât tine, a mâncat, a băut și i-au fost frecați genunchii cu lut galben, pentru ca să moară paraziții pe care îi ia când îngenunchează. Gândește-te mai bine la ce ne așteaptă dincolo de zidurile depoului pe care le vezi în față.

Gara era una mică, așa cum întâlnise de mai multe ori în călătoriile întreprinse de-a lungul și de-a latul

Văii Coimbra. O clădire cu un singur cat și acoperiș de olane, cu trei încăperi, o fântână în partea dreaptă și o magazie în stânga. Depoul se găsea la aproape o sută de metri spre răsărit și era înconjurat de un gard înalt din scânduri de plop, unse cu catran. Samuel Abraham Guinon îi făcu semn să se îndrepte spre el. Un cireș bătrân, pe jumătate uscat, se înălța în fața ușilor mari, din metal, iar fra Calimario se întrebă de ce nu fusese tăiat, pentru că nu dădea nici umbră și nici fructe. Știa însă că nu avea să găsească niciun răspuns. De multe ori, oamenii făceau gesturi pe care rațiunea nu le putea explica, iar Dumnezeu nu-i dădea niciun ajutor în această privință.

Secretarul Consiliului scoase o cheie din buzunar și deschise lacătul mare care atârna, ruginit, în cele două belciuge. Apoi împinse una din cele două uși într-o parte, aruncă o privire dincolo de ea și îl pofti să intre.

Înăuntru era răcoare și aproape întuneric, în comparație cu după-amiaza luminoasă de afară. Își șterse fruntea de transpirație, cu mâneca anteriorului, și oftă abia simțit. Doamne, dacă Edenul avea temperatura din interiorul depoului, atunci moartea însăși i s-ar fi părut o simplă excursie spre Paradis! Guinon îl atinse pe umăr, cerându-i să-l urmeze. Păși cu băgare de seamă peste șine și, treptat, ochii începură să se obișnuiască cu semiîntunericul.

Drept în fața sa se găsea un vagon de lemn cu geamurile lăsate în jos. Dincolo de el staționa o locomotivă cu aburi, Dumnezeule! – una adevărată, al cărei coș aproape că atingea acoperișul de tablă al depoului.

O locomotivă cu aburi! găfâi Calimario, ștergându-și din nou fruntea. Fra Mojahes, care fusese mecanic-șef la Pro Eclezziastica vreme de aproape o jumătate de secol, le arătase cândva, lui și lui Pedro, două imagini în culori șterse, în care se vedea un astfel de mecanism, care tracta un șir de douăzeci și două de vagoane (Pedro luase o lupă și le număraseră pe toate, cu răbdare), mergând pe o linie lungă și dreaptă, prin mijlocul unei câmpii nesfârșite. Un convoi feroviar, le explicase Mojahes. Un mijloc economic de a transporta mărfurile de-a lungul și de-a latul unui continent. Nimeni nu văzuse vreodată, însă, nici locomotive și nici vagoane. Doar șinele de metal, care rugineau tăcute, sub smocurile lungi de iarbă grasă, semafoarele prăbușite peste ele și, din loc în loc, ruinele căsuțelor acarilor și barierele de metal care marcau încrucișarea cu fostele drumuri de altădată.

Se apropie de vagon, cu inima abia zvâcnind în coșul pieptului. Părea aproape nou, chiar și vopsea strălucea, necojită, în lumina slabă care pătrundea prin ușa rămasă întredeschisă. Întinse mâna și pipăi lemnul neted, mirosind încă a lac. Trase cu degetul

prin praful care acoperea geamul cel mai apropiat și își mușcă buza de jos, ca să nu geamă de emoție. Un artefact de dinainte de **Marea Întunecare!** Unul întreg, nu o rămășiță forfecată de colții tăioși ai lui Cronos. Poate chiar unul funcțional! Iar el fusese cel chemat să îl vadă, să îl pipăie, să îl miroasă și, poate, să îl pună în mișcare.

Doamne, dacă pentru asta m-ai ținut în viață până în clipa asta, înseamnă că ai făcut-o ca să trăiesc o minune. Și că sunt unul dintre cei *Aleși*, își spuse, în timp ce se apleca să examineze roțile de metal. Ciocăni în ele cu o piatră. Sunau bine, deci nu existau elemente de coroziune. Întregul ansamblu părea ca scos dintr-o cutie care îl protejase de intemperii, de vânt și de căldura soarelui.

Se ridică încet și îi aruncă o privire cercetătoare lui Samuel Abraham Guinon. Secretarul Consiliului stătea rezemat cu palma de vagon și se uita la el ușor amuzat.

— Bănuiesc că ai vrea să pui câteva întrebări, nu?

Fra Calimario dădu din cap și își linse buzele uscate. Pur și simplu, rămăsese fără glas.

— Am să încerc să-ți răspund fără să aștept să le rostești. Pentru că există un răspuns unic, pentru orice fel de întrebare. Un răspuns care seamănă cu acele chei universale pe care spărgătorii le numesc șperacle. Și acesta este: nu știu nimic altceva decât că locomo-

tiva și vagonul acesta au venit în urmă cu trei luni, pe linia care ne leagă de ocean, și s-au oprit definitiv în gară. În locomotivă nu se afla niciun mecanic și mă gândesc că este posibil să pornești undeva mașinăria, să îi bagi suficient de mulți cărbuni în focar pentru ca ea să străbată fără supraveghere 100-150 de kilometri și să se oprească undeva cât mai aproape de o fostă gară. În cazul acesta, chiar în gara San Sebastian. Când unul dintre zilieri a descoperit-o, într-o dimineață cețoasă, se oprise la aproape o milă de aici și încă mai scotea jeturi de abur prin supape. Noi nu am făcut altceva decât să punem un braț de lemne peste jăratul aproape stins, să o manevrăm și să o introducem în acest depou.

— Asta înseamnă că...

— Ei, da, făcu Guinon. Înseamnă că e perfect funcțională și că nu îi lipsesc decât cărbunii sau lemnele pentru a fi trimisă din nou la drum.

— Și atunci de ce m-ați mai chemat?

Bărbatul din fața sa își mângâie mustața și râse.

— Pentru a repara orologiul din Turnul Lampagiilor, nu-ți este clar?

— L-am reparat. Inima lui Calimario bătea rar și atât de puternic, că se și mira cum de nu o auzea celălalt. De ce m-ai adus până aici, domnule Guinon? Pentru că, în acest caz, bănuiesc că dumneata personal ai făcut-o, iar Consiliul nu a avut nicio intenție în privința asta.

Secretarul își scutură un fir de praf imaginar de pe mânecă, apoi îl pofti să urce, cu un gest teatral.

— Răspunsul, părinte, oricare ar fi el în ochii unui om al Domnului, se găsește în vagonul acela. Urcă, te rog. M-am interesat, continuă el ironic. Nu trebuie să plătim bilet. Sau, cel puțin, nu deocamdată.

Se prinse cu mâna de bara cromată și păși încet pe cele trei trepte găurite de metal. Se gândea că, la urma-urmei, totul putea să fie un simplu vis, că adormise undeva, la umbra vreunui tufiș de soc, în drum spre San Sebastian, istovit din cauza soarelui și a prafului. Știa de multă vreme, încă de când își făcea stagiul de ucenic într-ale religiei, îngrijind bolnavii din lazaret, că visele pot să pară atât de reale, încât să-ți scrântească mintea. Duhul câtorva dintre părinții bolnavi de acolo nu se mai întorsese niciodată în corpul ros de boală, iar ei rămăseseră să rățăcească într-un vis nesfârșit.

Aerul de pe culoarul îngust era mai răcoros și mirosea a praf. Se întoarse și așteptă ca Guinon să îl ajungă din urmă.

— Și acum?

— Mergi până la mijlocul vagonului. Acolo se găsește răspunsul la toate întrebările tale. Șperaclul. Dacă vei fi știind să-l folosești, evident. Mărturisesc că noi nu ne-am priceput.

Merse încet înainte, punând picioarele, ușor, unul în spatele celuilalt, ca și când s-ar fi temut să ajungă

acolo unde i se propusese. O singură dată în viața sa anterioară mai trăise un început de spaimă viscerală atât de puternică – atunci când, la sfârșitul perioadei de noviciat, i se ceruse să coboare în cripta mănăstirii, pentru a depune jurământul. Nu coridorul strâmt de cărămidă umedă, roasă pe alocuri, nu aerul stătut, vag ventilat de palele unui mecanism la care pedaleau doi novici de la tăbăcărie, și nici postura gravă a preoților și călugărilor care purtau cu toți *masca lui Lucifer*, îl făcuseră să se chircească în interior, atât de puternic încât simțea că plămânii aproape refuzau să execute contracția și dilatația necesară actului respirator. Gândul înnebunitor fusese acela al rostirii efective a jurământului, când trebuise să repete, după Preotul Mărturisitor, cele șase *adevăruri ale credinței*:

Există numai un singur Dumnezeu.

Dumnezeu este drept: El răsplătește binele și pedepsește răul.

În Dumnezeu sunt trei Persoane:

Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

A doua Persoană dumnezeiască s-a făcut om, pentru ca prin moartea sa pe Cruce să răscumpere pe oameni și în veci să-i mântuiască.

Sufletul omului este nemuritor.

Harul lui Dumnezeu este trebuincios pentru mântuirea omului.

Nimic nu i se păruse mai greu decât să repete primul *adevăr*. Deși până atunci o făcuse de nenumărate ori, în biserică, în chilie, în grădina de zarzavat, în atelierul mecanic sau pe câmpul cu grâne, singur sau repetând după vreun călugăr căruia îi fusese dat în seamă, niciodată până atunci nu i se pusese nodul acela în gât, iar vocea sa, de regulă clară și puternică, nu devenise atât de pițigăiată încât abia de se auzea în cripta înaltă. Ceva asemănător unui abur roșiatic i se pusese pe ochi, iar *măștile* din jur păreau chiar cele o mie de chipuri ale lui Belzebut. Oare era adevărat faptul că existase numai un singur Dumnezeu, în toate timpurile? Doar acel Dumnezeu care-l făcuse pe om după chipul și asemănarea Sa? Să fi însemnat asta că acel Dumnezeu fusese unul biologic, din carne și oase, și că avusese parte, la rândul Lui, de toate tarele, greșelile și neajunsurile cu care își înzestraseră creația? Era adevărat faptul că perfecțiunea nu exista, pentru că Dumnezeu însuși nu o avea, fiind asemănător întru totul lui Adam? Dar dacă existase numai un Dumnezeu, cum de acest adevăr nu fusese evident în ochii muritorilor pentru care El fusese Tată și Mamă? Și de ce era nevoie să se repete de atâtea ori acest lucru, ca și cum Dumnezeu însuși s-ar fi temut că el va fi contestat cândva? Cum ar fi fost o lume cu mai mulți Dumnezei, fiecare aducând în prim-planul existenței propria sa creație și zbatându-se să o impună celorlalți?

Da, chiar așa, cum ar fi fost o astfel de lume?

Se opri o clipă, amețit, sprijinindu-se cu mâna dreaptă de ușa unui compartiment. Atunci, în urmă cu atâta timp, reușise în cele din urmă să rostească sacramentele în totalitatea lor, dar ceața blestemată nu-l mai părăsise niciodată, revenind ori de câte ori ceva îi încerca puterea credinței. Clipi de câteva ori, dar aceasta refuză să se împrăștie. Undeva, foarte aproape, îl aștepta un nou sacrament, iar el era nevoit să-l treacă.

În compartimentul în dreptul căruia se oprise, un domn cu cioc, favoriți, monoclu și gambetă stătea rezemat de spătar, cu ochii închiși. Era îmbrăcat în costum de tweed, la două rânduri, și își ținea mâna dreaptă pe mânerul bastonului de trestie. O statuie din carne și oase, își spuse fra Calimario, holbându-se în interior prin geamul pătat de muște. Se răsuci către Samuel Abraham Guinon, cu o întrebare mută în priviri.

— Uită-te atent la urechea dreaptă, îi răspunse acesta, oprindu-se în spatele său.

Calimario îi apropie fruntea de geam. Urechea dinspre el era împodobită cu un cercel de aur, răsucit asemenea unei frunzulițe de iederă. Mai jos puțin, ieșind direct prin piele, se vedea un fir colorat, alb și albastru, care cobora spre gulerul înalt și tare, pierzându-se apoi dincolo de el.

— E mort?

— Tot ce pot să spun este că nu e viu, zise încet Guinon. În urmă cu trei luni, când l-am descoperit, arăta exact la fel. Dacă ar fi fost un om adevărat, ar fi trebuit să fie mâncat de viermi până acum, să putrezească și să pută. În schimb, el arată ca și când ar dormi. Trage de ușa și intră. De aici nu o să poți înțelege altceva.

Împinse ușa pe șina metalică și făcu un pas înăuntru. Aerul era fierbinte, stătut și mirosea vag a urină de șoarece. Se aplecă, șterse bancheta îmbrăcată în piele cu mâneca rasei și se așeză alături de straniul călător. Secretarul se opri în prag, uitându-se la el cu o curiozitate nedisimulată.

— Ce părere ai?

— Niciuna, răspunse Calimario, străduindu-se să-și calmeze bătăile inimii. Niciuna. Dacă Dumnezeu a hotărât să ne încerce credința, atunci pesemne că i-a încredințat această ingrată misiune lui Belzebut.

— Este o ecuație prea complicată pentru ca Belzebut să-și poată găsi locul în ea, ridică din umeri celălalt. De altfel, când Fratele Superior ne-a răspuns la solicitare, nu a pomenit nimic despre vreo lucrare a Diavolului. Altminteri, presupun că ar fi trimis mai degrabă doi-trei preoți dezlegători decât un călugăr mecanic, nu crezi?

— Cum arată pe dedesubtul hainelor?

Celălalt își dresе vocea.

— Am încercat să îl dezbrăcăm de redingotă, dar pare pur și simplu lipită de piele. Ca și cum ar crește din el.

Se foi pe banchetă, prefăcându-se că se așează mai comod. Avea nevoie de timp de examinare și de timp de gândire. Din câte își dădea seama, nu avea să aibă parte nici de unul, nici de celălalt. Oftă, așeză lădița de scule alături și o deschise. Scoase din ea un cuțit ascuțit și se răsuci spre domnul neclintit de lângă el.

Guinon îl prinse de braț.

— Ce vrei să faci?

— Cred că vreau să-l examinez în amănunt înainte de a trage vreo concluzie. Iar pentru asta trebuie să-l dezbrac. Un om care nu putrezește, deși nu se mișcă de trei luni, nu mănâncă, nu bea și nu respiră, trebuie că este un fel de mecanism, nu, domnule secretar? Altminteri, nu m-ar fi trimis Părintele Superior tocmai pe mine. Iar pentru asta e nevoie să îi scot hainele.

— Nu cred că este o măsură tocmai înțeleaptă. Guinon suflă praful de pe bancheta din față și se așează, la rândul său. Dacă nu este lucrarea Diavolului, iar eu, alături de Părintele Superior pe care tocmai l-ai pomenit, nu cred acest lucru, atunci musai că este lucrarea Domnului. Și nu cred că Dumnezeu o să fie tocmai încântat de faptul că oamenii vor să-și bage nasul în proiectele sale secrete.

Călugărul rămase cu mâna în aer. O rază de soare sclipi scurt pe lama cuțitului.

— Dacă acesta ar fi un proiect dumnezeiesc secret, cum îți explici, domnule Guinon, că a ajuns în gara din San Sebastian? Lui Dumnezeu i-ar trebui mai puțin de o clipită ca să facă să dispară orice urmă a acestui tren, cu tot ceea ce se află în el. Iar pe noi toți să ne facă să uităm ce s-a petrecut. Dar nu o face, după cum vezi. Ce să însemne asta altceva decât faptul că, dacă este o lucrare a Sa, atunci El chiar își dorește ca noi să o examinăm, să ne minunăm și să ne întrebăm cu ce scop a trimis-o aici, pe pământ. Dar eu nu cred că Dumnezeu a...

— Poate să însemne și faptul că Dumnezeu a uitat de noi, spuse foarte încet celălalt. Poate că **Marea Întunecare** a fost trimisă chiar de El, sătul de toate prostiile cu care am umplut pământul.

— Domnul nu-și uită niciodată creațiile, rosti cu credință fra Calimario, apoi apropie cuțitul de bărbatul nemișcat de lângă el și începu să-i taie hainele în jurul gâtului.

Se auzi un pârâit surd și gulerul se smulse cu o fâșie prelungă de piele. Calimario dădu din mâini surprins, azvârlind-o cu cuțit cu tot pe bancheta din față. Secretarul se ghemui, ferindu-se de atingerea ei.

— Parcă ar fi... fost crescut direct din trup, grăi călugărul, după câteva clipe, reușind să-și învingă greața și teama și să se apropie de guler. Nu văd nicio picătură de sânge. Iar locul de unde a fost smulsă pielea...

Se aplecă puțin în direcția corpului rigid și se uită cu atenție.

— Nu e o rană propriu-zisă. E ca și cum ai fi răzuit o bucată de pământ uscat cu o unealtă ascuțită. Un fel de ruptură neuniformă. De fapt, ceea ce văd aici nu pare să fie piele adevărată. E ceva ce seamănă, mai degrabă, cu un... burete.

Întinse mâna și apăsă cu buricul degetului arătător pe locul de unde se smulsese pielea. Se uită la el într-o rază de soare, apoi înapoi, la locul de pe gât de unde fusese smulsă.

— Noi nu am avut curajul nici măcar să ne atingem de... de acest corp, mârâi Guinon, reținându-și o tresărire de scârbă. Iar tu, cum ai urcat în tren, ai și produs această... această...

— Catastrofă? Calimario se răsuci spre el. Spune-i cum crezi, domnule secretar, pentru că oricum nu vei reuși să îi definești adevărata dimensiune. Nu știu dacă realizezi că exact pentru acest lucru m-ai chemat aici. Trei luni v-ați învârtit cu spaimă pe lângă problemă, fără să reușiți să treceți măcar dincolo de coaja ei. Nu înțelegi că nu este vorba despre o ființă umană? Indiferent ce voi descoperi că va fi fiind, în mod sigur nu a fost niciodată un om, ca dumneata, Lee Stanley sau femeia aceea pe care am întâlnit-o pe drum, Irena, nevasta lui Cotizo. Deși pare asemenea nouă, realitatea e alta: pielea lui e ca o bucată de pergament, care

se sfâșie la atingere, carnea – dacă poate fi numită astfel – e spongioasă ca un burete, nu e irigată de sânge, nu putrezește și nu atrage muștele și viermii. Văd aici un capăt de sârmuliță colorată care-i iese pe lângă ureche și sunt convins că dacă voi săpa cu vârful cuțitului după urma ei voi găsi altele asemănătoare, precum și multe alte lucruri ciudate, pe care nu le vom putea înțelege, dar care ne vor spune, cu toatele, că domnul acesta nemișcat nu este un om, ci un fel de mașinărie care ne imită aproape la perfecție. Uneori, în nopțile de toamnă fără lună, când ploaia picură pe acoperișuri, iar somnul uită să vină, stau și mă întreb câte alte minuni întunecate nu vor mai fi zămislit, în perioada de dinaintea **Marii Întunecări**, oamenii aceia ciudați cărora noi le spunem *savanți blestemați*. Și mă rog la Dumnezeu să-mi aducă alinarea neștiinței. Și îi mulțumesc pentru faptul că **Marea Întunecare** a prefăcut în nisip aproape tot ceea ce mintea lor a ivodit pentru a perverti omul și pământul.

Se opri din perorație și se întinse după cuțit. Îl apucă de vârf și îl trase către el.

— Pot să încep operația? întrebă, cu privirile ațintite pe chipul împietrit al necunoscutului neom din stânga sa. Dacă te deranjează, domnule secretar, poți să ieși pe coridor și să fumezi o țigară. Pentru mine, care am lucrat mai bine de un an în morga mănăstirii, deschiderea unui corp omenesc nu este cu nimic mai

impresionantă decât tranșarea unui porc înainte de Crăciun. Ba chiar aceea mai prezintă încă un fior adevărat, pentru că animalul este viu, se zbate și vrea să trăiască, pe când acesta este... este mai mult o păpușă mecanică.

Samuel Abraham Guinon dădu încet din cap, se ridică de pe banchetă și ieși, închizând ușa în spatele lui. Își propti palmele pe bara aflată sub geam, trase de ea și îl lăsă în jos. Apoi scoase din buzunarul de la piept un trabuc, îi reteză capătul, scăpără un chibrit lung și pufăi de câteva ori, slobozind norișori de fum către acoperișul îndepărtat al depoului.

Fra Calimario închise ochii, gândindu-se cu ce să înceapă. Era o lucrare nouă și ar fi fost bine să simtă că Cel de Sus nu se opunea gândurilor sale de cunoaștere aproape eretică. Așa că își făcu o cruce mare și spuse încet rugăciunea de mântuire:

„Nu mă tem de mulțimile de popoare
care mă înconjoară din toate părțile.

Ridică-te, Doamne,
mântuiește-mă, Dumnezeuul meu;
pentru că tu ai lovit peste obraz
pe toți dușmanii mei;
tu ai zdrobit dinții celor nelegiuiți.

A Domnului este mântuirea.

Binecuvântarea ta
este peste poporul tău.”

Apoi clipi mărunț, își făcu curaj și strânse degetele în jurul mânerului de lemn, știind că singura cale bună de urmat era aceea a firului colorat de sârmă. Pe coridor, norișorul de fum vălurea, întinzându-se încet spre capătul coridorului.

Mihalis Stavropoles trase de șorț, își răsuci vârfurile mustății în sus și așteptă. O muscă mare, verde, bâzâia supărător pe deasupra capetelor, deși ar fi trebuit să doarmă la ora aceea, își spuse fra Calimario. Privi cu coada ochiului către Lee Stanley, însă acesta părea deplin cufundat în actul masticăției.

— Ia resturile astea de pe masă, Mihalis, comandă Guinon, lăsându-se pe spătarul scaunului. Întinse mâna după trabucul din scrumiera de alamă și îl scutură de scrum. Poate aduci plăcinta de mere și vinul acela alb, de anul trecut. Cel demidulce. Iar o cafea cred că ar fi foarte bine primită la ora asta, ce spui?

Crâșmarul se înclină fără să răspundă, apoi se retrase dincolo de perdeaua murdară. Stanley aruncă ultimul os de potârniche pe farfurie, își șterse degetele unsuroase de șervetul alb de bumbac, de pe colțul mesei, apoi îi aruncă o privire întrebătoare secretarului Consiliului.

— Ai terminat de mâncat, părinte?

Calimario scoase cu vârful cuțitului un rest de carne dintre dinții cariați și se lăsă pe spătarul scaunului. Lumina de pe peretele din dreapta se alungi, aruncând umbre tremurătoare peste mesele alăturate. Se simțea ghiftuit și nu știa unde să mai bage plăcinta de mere, pentru că nu-i venea să o lase pe tavă, alături de suratele ei. Plăcintă nu mai mâncase de aproape un an, de când merii din livadă dăduseră ultimul rod, mai înainte să fie arși de *ploaia verde*, și îi simțea încă de pe acum gustul dulce-acrișor sub limbă. Puse cuțitul pe masă și așteptă.

Samuel Abraham Guinon trimise un norișor alb spre tavan și se uită la el cu aceeași curiozitate pe care trebuie că o încerca o găină examinând gândacul de lângă gheare mai înainte de a-l înghiți.

— Care ar fi concluzia, părinte? întrebă într-un târziu, lăsându-se încă și mai apăsător pe spătar.

— Nu cred că am alte concluzii în afara celor pe care deja le-am spus, domnule secretar.

Îi stătea pe limbă să-i spună că frații-statisticieni ar fi putut să redacteze mai multe volume cu ceea ce el numise concluzii, dacă ar fi văzut numai jumătate din ceea ce văzuse el în acel compartiment. Dar treaba lui era să ajungă la mecanismele care se defectau mereu și să le repare. Să adune cât mai multe informații despre ele, despre mediul în care se găseau, despre oamenii care locuiau în acele medii și să le aducă la

mănăstire. În Pro Eclezziastica își duceau existențele modeste și cenușii doi frați-statisticieni, a căror singură meserie era aceea de a sorta informațiile găsite prin documente sau aduse de ceilalți frați, de a le pune pe categorii, de a combina în moduri prestabilite categoriile și apoi de a trage cele mai raționale concluzii din ele. Fără îndoială că existau deja categorii prestabilite în care puteau fi încadrate și informațiile despre *omul andreitic*.

— Ești drăguț să le repeți? Acum, cu burta sătulă, gândurile au altă acuitate și poate că anumite elemente din cele pe care mi le-ai spus deja pe drum vor căpăta sensuri noi.

Stanley râgâi, înghiți restul de vin din pahar și se lăsă, la rândul lui, pe spătar, studiindu-și cu atenție vârfurile degetelor. Dinspre bucătăria îndepărtată a cârciumii se auzi un zgomot de vase metalice căzut pe podea.

— Făptura aceea ciudată, oftă el, străduindu-se să-și pună ordine în gânduri, pe care am demontat-o bucată cu bucată, poartă numele de *om andreitic*. Este o entitate construită dintr-o mulțime de mecanisme minuscule, de o perfecțiune dusă dincolo de înțelegerea mea, prinse de un schelet metalic și îmbrăcate în piele artificială.

— În piele artificială! făcu visător Guinon, iar scrumul alb se desprinsese de pe vârful trabucului și căzu pe podea.

— Ei, da, un material care imită pielea naturală și care, înainte de **Marea Întunecare** se găsea în toate magazinele acelea specializate în vindecare, cărora cred că li se zicea Pharmakopeea, și unde se vindea la liber, asemenea căpățânilor de zahăr sau șifonului din băcăniile de acum.

— Păi ce făceau oamenii cu pielea artificială?

— Își înlocuiau propria piele atunci când sufereau accidente sau când aceasta se degrada, pur și simplu, din cauza îmbătrânirii.

Lee Stanley își împreună degetele deasupra mesei și se uită la ei fără niciun fel de luciu în apele neclintite ale ochilor. Fra Calimario se întrebă dacă mai văzuse vreodată un om mai calm decât cel aflat în dreapta sa. Parcă ar fi vorbit cu unul dintre corpurile mumificate aflate în criptele mănăstirii.

— De unde știi asta, Stanley? Ți-ai făcut chiar tu o înlocuire de piele și cunoști procedeul?

— Mi-aș fi dorit. Chinezul își frecă unul dintre ochi cu arătătorul. Mi-aș fi dorit. Mai ales că procedura era simplă de tot și nedureroasă: pur și simplu puneai bucată de piele artificială peste propria ta piele și elimini bulele de aer prin presare. În decurs de câteva ore, corpul tău o accepta și o dizolva pe cea veche. Procedurile nu au fost inventate de cei vechi, ci doar redescoperite. În natură există unele animale care scapă de pielea veche, iar șerpii sunt doar o parte dintre ele.

Toate astea le știu de la bunicul, care avea o carte foarte mare și foarte groasă, pe care o păstra cu grijă pe fundul unui cufăr, în pod. Din când în când, mă urca și pe mine cu el și îmi citea din ea. Spunea că informațiile alea nu trebuia să se piardă.

— O carte mare și groasă, cu coperte din piele verde, având câte o coroană aurie imprimată pe fiecare? tresări Calimario și își mușcă buza de jos când realizează că oferea din informațiile tănuite ale mănăstirii.

— Se numea „Enciclopedia Britanică pentru copii”. Stanley zâmbi vag unei amintiri. Înainte de a pleca, bunicul a ascuns-o și de atunci nu am mai văzut-o. Și nu pot spune că nu am căutat-o. Oho, am răscolit întreaga casă, garajul, ba chiar și grajdul vecinilor, în care se mai ducea, uneori, ca să își ia de acolo lemne pentru dulgherit.

Enciclopedia era una dintre puținele cărți de știință a cărei primă copie manuală după originalul tipărit se găsea la loc de cinste în biblioteca mănăstirii. Pentru a avea acces la ea, aveai nevoie de un permis special, semnat de Părintele Superior, și uneori era necesar să aștepti luni de zile pentru așa ceva. El, personal, nu reușise să o deschidă decât de trei ori până în clipa aceea, cu motivații dintre cele mai serioase. În general, îi trebuia schema diverselor mecanisme pe care pleca să le repare prin ținut. Își aducea aminte cât de dezamăgit fusese când, în locul fie chiar și al unei scheme

simple, dăduse numai peste fotografia unui tractor cu tracțiune pe toate roțile, interesantă, dar complet neofolosoare. Informațiile despre *omul andreitic* erau minime și se refereau mai mult la inventatorul lui, un oarecare Villiers de l'Isle Adam, și la tratatul științific în care acesta îl descrisese pe larg – „Viitoarea Evă”, dar care, evident, se pierduse în dezastrul provocat de **Marea Întunecare**.

— Asta trebuie să însemne că *savanții blestemați* reușiseră să realizeze astfel de... copii umane?

— Am văzut numai ceea ce se găsea în compartiment, răspunse fra Calimario cu prudență și înghiți puțin vin ca să mai câștige timp de gândire. Nimeni nu poate să garanteze că în afara celui al cărui corp l-am disecat pentru a-l studia ar mai fi existat și alte entități asemănătoare. Pe de altă parte, perfecțiunea alcătuirii sale ne poate duce cu gândul la ideea că nu era doar un prototip și că fie și numai pentru a ajunge la acest nivel, constructorii lui au plămădit mai multe exemplare. Am citit într-o cărticică de prezentare a unei fabrici de subansamble pentru automobile că produsele acesteia urmau să fie realizate în producție de serie mare, în următorii ani. Este posibil ca prin asta să fi înțeles crearea unor subansamble identice unul cu celălalt, în număr mare. Dar e posibil, de asemenea, ca semnificația cuvintelor „serie mare” să fi fost cu totul alta.

— Dar dumneata, personal, ce părere ai, părinte?

Calimario se uită o clipă la Stanley. Acesta îl privea fix, părând că așteaptă răspunsul său.

— Vreau să cred că nu greșesc atunci când afirm că au fost făcuți mai mulți astfel de *oameni andreitici*. Realizarea doar a unuia singur, într-o societate al cărei unic scop devenise multiplicarea la nesfârșit a tuturor lucrurilor produse în societate, reprezenta ceva neobișnuit pentru acea vreme. Repet, este însă destul de posibil să mă înșel, pentru că...

Nu apucă însă să-și ducă ideea până la capăt. Un zgomot de pași îl făcu să se uite spre dreapta: Mihalîs Stavropoles urca treptele dinspre bucătărie, cu o tavă mare în mâini și cu o sticlă prăfuită de vin la subraț. Stanley se ridică repede și îl ajută să așeze totul pe masă.

— Mai doriți și altceva? întrebă cârciumarul, punând ceștile de cafea aburindă în fața fiecăruia. Poate vreo dulceață... un pahar cu apă rece...

— Poți să pleci, îl concedie Guinon cu un gest. Dacă va mai fi nevoie de ceva, o să te chemăm.

— Prea bine, domnilor.

Stavropoles se înclină și ieși, închizând ușa fără zgomot. Secretarul ridică ceașca de cafea și o apropie de nas.

— Mmm, miroase chiar a cafea adevărată. Încă nu s-au terminat toți sacii cu boabe din San Sebastian. Ia o

gură, părinte, și ai să înțelegi de ce Dumnezeu a lăsat arborele de cafea să crească în Grădina Edenului.

Sorbi, apoi închise ochii și o savură. Trebuie că era delicioasă de vreme ce o plimba atât de mult prin gură înainte de a o înghiți, își spuse Calimario. Sau poate era doar efectul faptului că nu mai băuse de multă vreme o cafea adevărată, ci numai înlocuitori. În cele din urmă, desfăcu pleoapele, vârî mâna liberă în buzunar și scoase de acolo un pătrățel strălucitor. I-l întinse peste masă.

— Am găsit asta în haina sa. Te ajută cu ceva?

Fra Calimario îl luă, îl răsuci în lumină și citi, mișcând ușor din buze: „Smith Gabledon, șerif, Marshala”.

— Marshala este...

— Un orașel cu vreo 200 de locuitori, aflat la aproape 150 de mile de aici, spre nord-vest. Dincolo de Căpățânile de Zahăr.

Își aminti de harta din încăperea înaltă a Consistoriului. Căpățânile de Zahăr era denumirea unor dealuri înalte, acoperite cu trunchiurile carbonizate ale unei foste păduri. Calea ferată se oprea la poalele lor. Atunci, cum avea să ajungă entitatea-șerif Smith Gabledon dincolo de Căpățâni?

— Și de ce nu ai spus nimic despre asta Fratelui Superior?

Samuel Abraham Guinon sorbi cu delicatețe din ceașcă și oftă.

— Am găsit-o la trei zile după ce expediasem scrisoarea cu cererea. Informația nu merita să trimitem încă un curier, cu atât mai mult cu cât știam că va veni cineva de la mănăstire. Știi la fel de bine ca și mine cât de nesigure sunt drumurile în ziua de azi, ca să merite să sacrificăm un curier bine antrenat. Ai venit dumneata și acum sunt liniștit: Fratele Superior va afla ceea ce trebuie să afle.

Să sperăm, se gândi Calimario, sorbind puțin din cafeaua fierbinte. Era amară și parfumată exact atât cât trebuia. Să sperăm că mecanicul se va întoarce cu bine în atelierul său de sub trapeză și că această informație, alături de multe altele, va ajunge la Fratele Superior, iar de aici la Bibliotecă, adăugându-se vrafului de ciorne din care scribii urmau să le compileze, pe domenii separate, în Enciclopedia de la Pro Ecclezzias-tica, cea mai mare lucrare de acest fel care fusese închipuită vreodată.

— Marshalla este o localitate de graniță, reluă el gânditor, jucându-se cu toarta ceștii. Dincolo de Căpățâni se întinde Valea Sonorei, un deșert cumplit, în care nu ai vrea să pătrunzi vreodată. Nu există niciun strop de apă, iar temperaturile sunt cumplite chiar și pe timpul nopții. Nisipurile zburătoare sunt bântuite de tot felul de făpturi urcate direct din Iad, șopârlele veninoase cu clonț și scorpionii-crab fiind cele mai puțin periculoase dintre ele. Nimic nu poate să treacă

spre Coimbra din acea direcție. Sonora este un scut natural de peste 500 de mile lungime, care se termină la vest în Marele Ocean, iar la est în Mlaștina Superioară de Păcură. Pe hărțile mănăstirii sunt însemnări care atestă faptul că aici viețuiesc dragonii-de-foc și viverinele-cu-creastă, despre care se spune că au ucis și mâncat mai mult de jumătate dintre supraviețuitorii valului de foc care a precedat **Marea Întunecare**.

— De ce ar fi nevoie de un șerif într-un loc atât de bine apărat? întrebă secretarul, după ce scutură scrumul trabucului pe farfurioară. Și, mai ales, de ce nu de unul... uman?

Fra Calimario își aranjă poalele rasei cu un gest, apoi ridică din umeri.

— Poate că dincolo de nisipurile Sonorei s-au trezit primejdii despre care nu am știut niciodată, răspunse. Sau poate că există cu adevărat stele-carnivore și sfere-de-plasmă care coboară din cer și topesc totul în locul unde ating pământul. Poate că zvonurile despre robanți cu trăznete în degete nu sunt doar zvonuri, iar platformele care plutesc pe deasupra pământului vor fi ajuns deja în apropierea Căpățânilor. Lumea Exterioară cuprinde atâtea nesfârșite și neînchipuite primejdii, încât dacă mila Domnului nu ar fi cuprins Valea Coimbrei, pe aici n-ar mai fi existat nicio ființă vie.

— Un *om andreitic* nu e, totuși, decât o entitate cu puteri restrânse. Chiar dacă e mai puternic decât noi.

Chiar dacă deține altfel de informații. Ce ar fi putut să facă de unul singur în Marshalla?

— Nimeni nu poate să răspundă la întrebarea asta, domnule secretar. Cu atât mai mult cu cât acel Smith Gabledon nici măcar nu era activat. Poate că avea în interiorul unde cleștii mei nu au putut pătrunde un instrument minuscule cu ceas, care urma să se declanșeze după un anumit număr de zile și nopți. Am mai văzut mecanisme de felul ăsta. Sau poate că acest lucru urma să îl facă cineva din acel orașel în care avea să ajungă.

— Cineva?

Calimario își ținu o clipă respirația. Iar avea impresia că urma să spună lucruri care făceau parte din secretele bine păzite ale mănăstirii. Pe de altă parte, se gândea și că oamenii aceștia nu știau cum să se folosească de ele și că vor fi uitate repede după plecarea lui. În cel mai rău caz, nu erau decât doi inși care ar fi putut să le repete, după plecarea sa, iar ele erau suficient de incredibile pentru ca alții să le acorde vreo atenție deosebită.

— În mănăstire se vorbește uneori de faptul că se poate ca acei *savanți blestemați* să nu fi pierit cu toții în urgie. La fel cum se crede că și alți oameni, asemenea nouă, ar fi scăpat, prin locuri ferite. Așa că e posibil ca ei să încerce să controleze din nou lumea noastră, reconstruindu-și mașinăriile blestemate. După cum e

posibil să existe prin fiecare localitate din Valea Coimbrei câte un om de-al lor care să le raporteze ceea ce se petrece acolo. Controlul social nu e posibil decât dacă deții un număr stohastic de informații dintr-o anumită regiune, pe baza cărora poți să calculezi care dintre posibilități are cea mai mare șansă de a se transforma în realitate. Asta spunea fratele Algernon, Superiorul Bibliotecii, iar vorbele lui s-au dovedit a fi întotdeauna adevărate.

— Cine deține informații stohastice poate să ghi-cească viitorul, repetă visător Samuel Abraham Guinon.

— Poate să determine apariția posibilității cu cel mai ridicat procent de coerență, îl corectă Calimario. Există chiar o formulă matematică, dar nu despre asta este vorba acum.

— Nu, într-adevăr, nu despre asta, dădu din cap celălalt. Tu ce spui, Stanley? Văd că ești foarte îngândurat.

Chinezul se foi pe scaun, privind într-o parte.

— Cred că Lumea Veche nu a murit de tot și că ne mai trimite, din când în când, semne. Dar cine mai știe cum să le înțeleagă?

— Asta nu e filozofie Zen, pufni Guinon și aproape că vărsă cafeaua din ceașcă. Dacă nu înțelegem ce se întâmplă, s-ar putea să murim toți.

— Asta spuneam și eu, reluă Stanley, tot fără să-i privească. Pentru a înțelege, însă, trebuie să vedem cu ochii noștri.

— Ce să vedem?

— Păi, ce se găsește la stația din Marshalla, ce altceva? Dacă nu știm de unde vine și cine l-a trimis pe acest *om andreitic*, măcar putem afla unde trebuia să ajungă și cine urma să-l aștepte.

Guinon își masă ceafa. De undeva, de afară, se auzi un dangăt îndepărtat.

— Clopotul din Turnul Lampagiilor. Înseamnă că peste câteva clipe va fi miezul nopții. L-ai reparat bine, părinte.

— Sunt lucruri la care mă pricep. Și altele despre care abia acum află.

— Ești pregătit de călătorie?

— De călătorie?

— Consiliul Local îți încredințează, prin mine, misiunea de a afla tot ceea ce se poate afla despre acest... despre acest element numit *om andreitic*, în Marshalla.

Fra Calimario își simți dintr-odată gâtul foarte uscat. Niciodată nu se mai întâlnise până atunci cu vreun artefact atât de complicat și de straniu, provenind direct din miezul acelei blestemate, dar minunate lumi de dinainte de **Marea Întunecare**. Iar acum, dintr-odată, nu avea decât să dea din cap pentru ca unele dintre minunile ei să-i ajungă la îndemână. O lume după ale cărei taine oftau cu toții, mai mult sau mai puțin pe ascuns. Pe de altă parte, lumea aceea fusese abandonată de Cel de Sus și lăsată în seama lui

Belzebut. Orice artefact provenea de acolo, ieșea chiar din labele lui păroase, înzestrate cu gheare ascuțite și otrăvite.

O ispită, își spuse. Dar una frumos împachetată și mirosind irezistibil a păcat. Era, poate, din lumea Diavolului. Cu siguranță, însă, că o astfel de șansă nu s-ar fi ivit de două ori în viața unui om. Iar dacă ispita îl împungea cu degetele ei strălucitoare, nu însemna că ar fi făcut-o pentru sinele său cel păcătos, ci pentru a-i ajuta pe ceilalți să înțeleagă mai bine lumea în care trăiau.

— Sunt pregătit, răspunse și, ca să-și ascundă tremurul involuntar al vocii, bău o gură de cafea și puse ceașca alături, pe masă. Sunt pregătit să pornesc spre Marshalla. Ar mai trebui să știu ceva?

— Un singur lucru, spuse încet, dar ferm, secretarul Consiliului din San Sebastian. Că nu vei pleca singur. Cetățenii din orașul nostru sunt de acord cu ideea că în Marshalla se întâmplă ceva care s-ar putea să aibă legătură cu soarta acestei lumi. Așa că au hotărât să trimită un brav reprezentant al orașului, care să supravegheze felul în care se desfășoară ostilitățile acolo. Iar eu am hotărât ca acest reprezentant să fie prietenul nostru comun, domnul Lee Stanley.

— Eu?! păru că se miră acesta, dar fra Calimario ar fi putut să jure că dincolo de aerul ușor surprins nu se afla nimic care să semene a surprindere adevărată.

Ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva, constată el, jucându-se cu ceașca de cafea. Dar așa ceva era imposibil, viitorul rămânea îndepărtat și mereu imprevizibil, iar oracolele pieriseră demult, în zorii omenirii.

— Ei da, tu, Stanley. Ești un om priceput și înțelept, așa că vei putea să înțelegi multe din cele pe care le vei vedea și ne vei putea aduce un raport minuțios și exact al întâmplărilor prin care veți trece. Misiunea ta va fi să observi și să-l sprijini pe părintele Calimario în tot ce va întreprinde. Nu ai familie și nici legături speciale cu concetățenii din San Sebastian, așa că presupun că poți fi gata de plecare în orice clipă. Presupun bine?

În ochii codați ai chinezului luci un strop de lumină mierie, care se stinse aproape imediat. Înclină ușor din cap și degetele sale lungi bătură darabana pe tăblia mesei.

— Oricând, domnule.

— Foarte bine, atunci te întorci la gară, îl trezești pe cantonier și vă ocupați ca până în zori să umpleți buncărul locomotivei cu lemne și cărbuni. Până atunci, părintele Calimario se va odihni în camera de oaspeți a Consiliului. Când orologiul din Turn va bate orele șapte, îl voi conduce la gară, iar el va face să funcționeze cazanul cu aburi, pentru că se pricepe de minune la lucruri de acest fel.

Lee Stanley păru că șovăiește o clipă, apoi se ridică de la masă, mai ușor ca o felină, se înclină în direcția

lor și ieși din încăpere, călcând aproape fără zgomot. Samuel Abraham Guinon strivi vârful trabucului de fundul scrumierei metalice, apoi puse țigara de foi într-un portțigaret de metal. Lăsă pe masă o hârtie de 10 soli, de culoarea muștarului copt, după care îl invită pe Calimario spre ușa rămasă deschisă.

Afară, noaptea era neașteptat de caldă și de înaltă. Cerul era acoperit de o spuză strălucitoare de stele, iar dinspre Turnul Lampagiilor se răspândea o lumină roșiatică, care le făcea să licărească slab. Stelele acelea păreau mereu altele, în funcție de locurile spre care se deplasa, se gândi călugărul, căscând larg ochii la ele. Nu recunoștea decât trei sau patru constelații, deși învățase despre întreaga boltă în atelierul de astronomie al lui fra Girolamo. Aici, în nord, nu departe de oceanul fără sfârșit, stelele păreau aduse de pe cu totul alt cer, mai dens și mai vechi.

Casele pe lângă care treceau erau cufundate în întuneric și doar ici și colo se legăna limba tremurătoare a vreunui felinar agățat de stâlp. Câțiva câini lătrară în silă din spatele gardurilor, după care tăcură, își plecară capetele pe labe și adormiră la loc. Când ajunseră în dreptul clădirii Consiliului, Guinon o apucă pe o alee de nisip care ocolea fațada, se strecura printre câțiva plopî cu frunze argintii și se oprea înaintea unei căsuțe cu acoperiș de ardezie, în două ape, ale cărei ferestre erau deschise și fixate în scoabe metalice, ca

să nu fie trântite de vânt. Intrară într-un hol strâmt, mărginit de ambele părți de câte o încăpere cu ușile la perete. Intrară în cea din dreapta, în care o lampă cu oglinjoară lumina slab de pe masă. Secretarul ridică fitilul și mută lampa pe un scaun, mai aproape de pat. Îi spuse că va veni în zori să-l trezească, îi ură somn ușor și închise ușa în urma lui, mai înainte să poată răspunde. Se descălță la ușă, se vârî sub pătura subțire de bumbac, lăsând lampa să lumineze. Gazul din ea era curat și în încăpere aproape că nu se simțea miros de fum.

Se trezi cu câteva clipe mai înainte ca greierele să înceapă să cânte. Ornicul său interior funcționase din nou impecabil, ca de obicei. Se săltă în capul oaselor și ascultă câteva clipe țârâiturile puternice care veneau de undeva de sub pat. Probabil că insecta găsisese o crăpătură mai largă între scândurile dușumelei și își făcuse acolo adăpost pentru iarna care se apropia. În cele din urmă, se coborî din pat, aranjă așternutul, suflă în flacăra lămpii, care prinsese să pâlpâie, și ieși afară.

San Sebastian începea să își scuture ciolanele bătrâne, în sclipătul primelor clipe ale dimineții de sfârșit de vară. Colo se auzeau câini lătrând, dincolo se foia un cocoș, pregătindu-se să trâmbițeze. Din loc în loc se trânteau uși sau se închideau cu zgomot ferestre. Voci ascuțite de femei strigau la animale și Calimario

ciuli urechile, străduindu-se să o deosebească din varmac pe cea a Irenei. Dar fie că dimineața vocile femeilor răsunau toate la fel, fie că vocea acesteia nu se distingea prin nimic de cele ale vecinelor ei, nu reuși să-și dea seama dacă o auzise sau nu, așa că se îndreptă spre banca de sub sicomorul bătrân, se așează și începu să învârtă mătănii, așteptând ca orologiul să bată ora șapte.

Chiar în clipa în care primul sunet al clopotului de aramă se risipi în aerul clar, din spatele perdelei de plopî își făcu apariția silueta înaltă a lui Stanley. Se apropie cu pași mari și se înclină în fața lui.

— Domnul Guinon te așteaptă la gară, vorbi el, cu o voce nazală.

Deși era proaspăt bărbierit, fața sa avea o grimasă obosită, iar cutele de sub ochi păreau mai vizibile decât în ziua anterioară. Chiar și hainele pe care le purta atât de ordonat păreau ușor prăfuite și parcă nelalocul lor pe trupul său înalt. Pantofii din piele întoarsă, cu pingele groase de aramă, erau înnegriți în bot, iar părul strâns în coadă, pe care îl ținea legat la spate, stătea într-o parte, atingându-i umărul.

Fra Calimario își atârnă mătăniile la centură și se ridică. Abia dacă îi venea până la umăr, dar asta putea să fie, totuși, o falsă impresie, deoarece Lee Stanley purta încălțăminte cu toc înalt.

— Trebuie să luăm lada cu scule, spuse.

— Va veni cu ea portarul. Stanley se aplecă spre el. Sper că ai dormit bine, părinte, pentru că drumul e lung și trebuie să stau în locomotivă și să fac pe fochistul. Va fi nevoie să existe cineva care să supravegheze, până ajungem... chestia, hmm... chestia aia din vagon.

— M-am odihnit, răspunse. Putem să mergem.

Stanley se înclină din nou și o luă înaintea. Urmară firul aleii, trecură prin șirul de plop, ieșiră în fața clădirii Consiliului, apoi pătrunseră pe strada principală. Două femei mergeau către centru, cu coșuri de răchită în mână, discutând aprins despre un oarecare Domingo, care își bătuse nevasta și copiii, apoi plecase înapoi la cârciumă, cu toți banii câștigați în ziua respectivă. O trăsurică deschisă le ocoli, sunând de zor din clopoțelul atârnat lângă mâna vizitiului. Câteva găini zburară speriate în toate părțile, cotcodăcind supărate, în vreme ce o pisică se ridică de pe pervazul pe care somnolase până atunci, se întinse prelung și apoi dispăru tacticos în spatele unei tufe de lămâiță.

În lumina strălucitoare a dimineții, clădirea gării părea mai scundă și mai veche. Căramizile aparente erau măcinate de trecerea timpului, iar geamurile ferestrelor erau murdare de praf și acoperite cu pânze de păianjen. Singurul lucru care părea să o însuflețească puțin era o țâșnitoare, peste buza ridicată a pâlniei sale apa scurgându-se pe pământ și luând-o veselă la vale, către o băltoacă plină de mătasea-broaștei.

Ușile depoului de alături erau larg deschise, iar botul locomotivei fusese scos pe jumătate printre ele.

Calimario așteaptă ca Stanley să îl ajungă din urmă.

— Ați reușit să porniți instalația cu aburi? întrebă, arătând cu mâna către depou.

Chinezul ridică din umeri și își scutură haina de praf.

— Trebuia să-i facem o probă, să vedem dacă mai funcționează după atâta timp de când stă garată acolo. Abia apoi am început să încărcăm lemnele și cărbunii. Este un mecanism minunat, nu a făcut nicio problemă, de parcă abia aștepta să fie pus iar în mișcare.

— Poate chiar asta aștepta, se arată de acord Calimario. Și acum?

— Cred că domnul Guinon se află în biroul impiegatului de mișcare.

— În acest caz, să nu-l lăsăm să se plictisească prea mult.

Secretarul Consiliului stătea cu coatele pe pervaz și fuma. Sufla fumul albicios dincolo de fereastră și îl privea cum se împrăștie treptat, împins către apus de o adiere ușoară de vânt.

— Ați ajuns deja, tresări el, când zgomotul ușii îl anunță că intraseră. Chiar mă întrebam dacă nu cumva am exagerat, chemându-te atât de dimineată, părinte. Poate că era mai bine să te las să iei micul dejun. Urmează un drum de mai multe ore, iar la capătul

lui... poate că în Marshalla nu mai există nimeni și, deci, nici posibilitatea să mănânci ceva acolo.

Calimario ridică din umeri.

— Puțin post nu a omorât niciodată pe cineva. Călătoresc pe tot felul de drumuri și, uneori, sunt nevoit să postesc. Consider asta drept o ofrandă adusă Divinității.

— Fie și așa. Guinon stinse trabucul de tocul feres-trei și îl băgă în port-țigaret. Oricum, am dat comandă pentru un coș cu mâncare care vă așteaptă în vagon. Înainte de plecare, vrei să verifici cum funcționează instalația de aburi?

— Aș arunca o privire.

Adevărul era că tremura de curiozitate. O locomotivă era un agregat complex, iar una întreagă, în stare de funcțiune, nu auzise vreodată să fi fost descoperită pe undeva. De-a lungul și de-a latul văii Coimbra, șinele, altădată strălucitoare, rugineau și se îngropau încet în solul prăfos și în multe locuri tufe uriașe de *ferocactus pilotus* crescuseră deasupra lor, acoperindu-le pe multe zeci de metri. Singurul mecanism de deplasare pe șine pe care-l văzuse el vreodată era drezina de la mănăstirea Congregatione, în nordul îndepărtat al văii, cu care se deplasau călugării-mesageri cale de 40 de mile, cât ținea calea ferată care făcea legătura cu Satele Eoliene, situate pe spinarea muntelui Condiatus. Dar o locomotivă adevărată, în stare funcțională...

Îți mulțumesc, Doamne, că îmi faci acest cadou minunat, se gândi el, în timp ce părăsea clădirea, însoțit îndeaproape de Stanley și de Guinon. Pe peron era cald și mirosea a praf și a vaselină. Calimario simți cum îi lăsa gura apă, ca înaintea unei mese încărcate pentru festin. Vase lină adevărată, nu înlocuitorul din grăsime animală și praf fin de cărbune preparat de fra Dominte în creuzetul din sala de alchimie! De unde vor fi făcut rost de ea locuitorii din San Sebastian? Oricum, nu mai conta, hotărî, în timp ce urca treptele de fier și intra în marchiza metalică a mașinii.

În afara unui strat subțire de praf, totul era nou și sclipia în lumina crudă a dimineții. Ușa tenderului era înțepenită de perete cu o scoabă. Vârî capul înapoi și văzu că era plin cu lemne și cărbuni. În partea opusă, ușița focarului, pe unde urma să fie alimentată cu cărbuni mașinăria, era și ea deschisă, iar manometrul de presiune situat în dreapta, la nivelul pieptului, indica o atmosferă și jumătate, probabil presiunea exercitată de volumul de apă asupra instalației. Două sticle de nivel, cu indicatori verzi și roșii, arătau că nivelul apei era la parametrii normali. În stânga și în dreapta postului mecanicului, atârnav două lămpi mari cu acetilenă, folosite pentru drumul de noapte. Sub fiecare se găsea câte un clopot de aramă cu o limbă foarte lungă, ce trebuia să servească la avertizarea sonoră a oamenilor sau animalelor care traversau linia,

în fața locomotivei. Un șir de patru cadrane rotunde, aplicat pe peretele focarului, indicau parametrii de presiune a uleiului de ungere, ai condensării aburului și ai temperaturii apei din cazanul sub presiune.

Fra Calimario se închină înaintea lor ca în fața icoanei. Nu mai avea nicio îndoială că Domnul îl alesese pe el, dintre toți frații monastici, ca să-i dăruiască această viziune a minunii mecanicii. O clipă se gândi la Horațio și îi revăzu ochii triști uitându-se la el cu reproș.

— Nu te-am părăsit, prostule, șopti, cu voce emoționată. Ai răbdare doar să mă întorc din călătorie și vom porni amândoi spre mănăstire, ca pe vremuri.

Ieși în ușa marchizei și le făcu semn celor doi.

— Aici totul pare în regulă. Combustibilul există, iar instalația este plină cu apă. Putem pleca oricând.

— Atunci, poștește în vagon, părinte. Și ai grijă să nu te întorci fără răspunsuri.

Coborî și îl lăsă pe Stanley să se cațere în locul lui. Pe peron, Samuel Abraham Guinon îl bătu pe spate și îl strânse de umăr.

— Dacă reușești în misiunea asta, părinte, i-am promis Fratelui Superior că îi trimit, prin tine, planurile tehnice ale locomotivei, pe care le-am găsit în vagon, alături de acel... *om andreitic*.

Planurile tehnice? Lui Calimario aproape că îi veni să țipe de bucurie. Pentru că una era să deții artefactul

în sine, pe care cel mult puteai să îl întreții în stare de funcționare, și altceva să ai planurile lui tehnice, lucru care îți permitea să încerci să-l reproduci. Uimirea care-l copleși se dovedi atât de puternică, încât uită să-l întrebe pe secretar ce căutau acele planuri în compartiment.

Se îndreptară împreună spre scara din capătul vagonului chiar în clipa în care soarele se ridica deasupra acoperișului gării. Firele de praf dansau în razele lui asemenea unor ființe minuscule care se serveau de ele ca să călătorească prin spațiu. Pentru că soarele, nu? – este un cuptor de foc în care nu contează decât flacăra, spunea fra Augusto, cel care se ocupa de instrumentele optice pe care frații le adunaseră de-a lungul timpului, plătind cu munca lor pentru ele. Un cuptor de foc ce avea să ardă încă o zi plantele și vietățile din vale, clătină din cap Calimario și urcă încet treptele, parcă șovăind la fiecare pas. Apoi se răsuci în ușa deschisă și așteptă ultimele instrucțiuni de la Guinon. Acesta își ridică degetul arătător de la mâna dreaptă și atinse ușor calota pălăriei.

— Să aveți drum bun! La viteza pe care o poate prinde locomotiva, ar trebui ca după prânz să intrați în gara din Marshalla. Presupun că ar fi bine să porniți înapoi înainte de lăsarea întinericului. Asta în cazul fericit în care veți lămuri repede problema entității... chestiei aceleia din vagon. Și dacă veți găsi în

depoul lor cărbuni și lemne. Și dacă nu veți avea de înfruntat vreun pericol necunoscut. Pentru un astfel de caz, l-am înzestrat pe Stanley cu un revolver Smith & Wesson, singura armă care a rămas în San Sebastian după atacul mexicanilor. Vă doresc să vă întoarceți cu bine. Și să aduceți răspunsuri la toate întrebările.

Se răsuci pe călcâie și porni cu pași apăsați spre colțul clădirii. Când ajunse acolo, mai întoarse capul o dată, se uită lung la tren, ridică din umeri și dispăru în spatele zidurilor. Calimario mai așteptă câteva clipe, după care se îndreptă spre compartimentul din mijlocul vagonului.

Omul andreitic aștepta exact în aceeași poziție în care îl lăsase în noaptea anterioară, după ce terminase de reasamblat componentele pe care le desfăcuse pentru a-i înțelege sistemul de funcționare. Cea mai complicată operațiune i se păruse că ar fi trebuit să fie reatașarea fâșiilor de piele pe carnea sintetică, dar spre surprinderea sa acestea aderaseră pur și simplu la ea, după care se suturaseră între ele, lăsând în urmă doar câteva semne albicioase, aproape invizibile în lumina puternică a lămpii cu acetilenă. Acum se uita la el cu detașarea chirurgului care tocmai a prins la loc un picior retezat. Era o minune tehnică acest... acest element nonuman, dar cu aparență umană, iar lui îi revenise, pentru prima oară în istoria Văii Coimbra, misiunea sacră de a-i descifra secretele. Poate că nu-

mele său va sta alături de cei ai marilor părinți, în analele mănăstirii Pro Eclezziastica, iar pe vreunul din pereții turnurilor, cineva îi va picta chipul și îi va înlocui umila particulă „fra” cu cea de „cuvios”.

Se așază pe bancheta din față, alături de lada cu scule care dormita liniștită, visând probabil la clipa marii plecări. În viața lui nu se gândise că ar fi putut să călătorească cu un tren, asemenea personajelor celebrului filozof religios Stan Lee – Spiderman, Iron Man și Hulk, ale căror imagini în două dimensiuni le văzuse în nu mai puțin celebrul magazin de misticism „Marvel Comics”. Se lăsă pe spate și privi visător înaintea sa.

Smith Gabledon, șerif în Marshala. Ținea în continuare ochii închiși și, dacă nu ar fi știut ceea ce se petrecuse cu o seară înainte în vagon, ar fi crezut că este un pasager adormit. Niciun flux de energie, nicio *anima* nu făcea însă să tresară involuntar mușchii obrazilor, pleoapele sau globii oculari. *Omul andreitic* era un mecanism al cărui rol nu reușea să-l înțeleagă. Unul minunat, uluitor, dar doar un mecanism, la urma urmelor, făcut de mâna unui om, chiar dacă acela murise de peste un secol.

De afară, pătrunse prin fereastra întredeschisă un curent de aer mirosind a iarbă uscată. Se lăsă pe spate și închise ochii, chiar în clipa în care se auzi șuierul aburului care elibera saboții frânelor de pe roți, iar

trenul se punea în mișcare cu o zvâcnitură scurtă. Abia atunci îi trecu prin minte că uitase să-l întrebe pe Guinon de unde știa Lee Stanley să conducă un mecanism atât de complicat cum era o locomotivă. Lui însuși i-ar fi luat câteva zile bune, poate chiar o săptămână întreagă, până să se lămurească în privința funcționării diferitelor sisteme, iar el avea o îndelungată experiență de mecanic. Apoi, legănatul ușor al vagonului și țăcănitul roților pe șine îl făcură să picotească și sfârși prin a ațipi.

Visă că *omul andreitic* de alături se ridică de pe banchetă și se apleacă ușor asupra lui, examinându-l cu atenție prin monoclu. Apoi îi ridică mâna stângă să îi ia pulsul, cu ochii fixați pe cadranul ceasului de buzunar. În fine, îi deschide pe rând pleoapele și îi examinează globii oculari cu un aparat asemănător unui binoclu.

Se mișcă, simțind cum îl gâdilă catarama de metal a acestuia, dar atingerea nu încetă. Își trase capul într-o parte și holbă ochii. Un păianjen mare, negru, se legăna în dreptul nasului său, atârnat de un fir aproape invizibil. Îl izbi cu dosul palmei și arahnida zbură prin aer, se izbi de peretele de lemn și căzu în spatele banchetei.

Omul andreitic stătea nemișcat, în aceeași poziție. Poate doar pleoapa ochiului drept era o idee mai ridicată decât cealaltă, însă nu putea să spună dacă nu

cumva așa fusese încă de la început, pentru că nu îi privise cu atenție ochii. Monoclul, favoriții, ciocul păreau toate la locul lor, chiar și mâna dreaptă fixa bastonul de trestie ca și când nu s-ar fi clintit niciodată de acolo. Dar fra Calimario își amintea cum îi desfăcuse pumnul, deget cu deget, ca să îi poată ridica brațul pentru a verifica mobilitatea articulației umărului și pe cea a cotului.

Se așază pe locul său, fixându-l cu încordare pe Smith Gabledon. Prin fața ferestrei defilau grăbite tufe înalte și aproape uscate de acacia și undeva, departe printre dealuri, licărea oglinda răsucită a unei ape. Poate că erau ultimele rămășițe ale râului Vianno sau, pur și simplu, niște bălți care urma să se usuce în curând, sub soarele necruțător. Încet-încet, legănarea vagonului făcu să i se îngreuneze din nou pleoapele și nu își dădu seama când alunecă iar în apele negre ale somnului.

O bătaie ușoară pe genunchi îl făcu să tresară. Deschise ochii cu precauție, realizând în același timp că nu mai auzea niciunul dintre sunetele specifice deplasării unui tren. În fața lui, alături de pasagerul imobil, Stanley își tăia unghiile cu o forfecuță din oțel cromat.

— Ai promis că nu o să adormi. Stanley își privi unghia proaspăt tăiată, în lumina puternică, apoi vârî forfecuța într-o protecție din piele și o introduse în buzunarul de la piept al hainei. Dacă pasagerul *andreit* s-ar fi ridicat, pur și simplu, și ar fi părăsit vagonul?

— Și unde să se ducă? ripostă el. Pe zeci de mile, în orice direcție, nu este altceva decât pustiu.

— Tu spuneai că un *om andreitic* este o entitate nonumană care urmează anumite comenzi ce i-au fost introduse în minte prin intermediul unei structuri denumite program. Dacă una dintre aceste comenzi ar fi fost să coboare, ar fi părăsit trenul fără să știe măcar de ce anume o face.

Calimario se scărpină la subraț. Poate că ar fi trebuit să-i fi cerut lui Guinon să facă o baie înainte de a părăsi San Sebastian. Nu se mai spălase pe tot corpul de când părăsise incinta mănăstirii, iar de atunci trecuseră aproape două luni. Niciodată nu te simți mai viu decât atunci când te furnică mizeria sau te înțeapă ploșnițele, predica fără încetare fra Selmanno, în timp ce umplea vanele de lemn cu apă fiartă și puneă în ele tulpini uscate de busuioc, lămâiță, laptele-cucului și săpunariță. Îi era dor deja de vremurile când trăia închis între zidurile înalte ale mănăstirii, lăsându-i pe ceilalți frați să îi asigure protecția.

— N-am spus nimic despre comenzile unui *om andreitic*, spuse încet și limba abia i se mișcă în gura colită. Și nu înțeleg de ce te afli aici, când locul tău ar fi trebuit să fie în marchiza locomotivei, să alimentezi cuptorul și să verifici permanent cadranele aparatelor, pentru ca deplasarea să se facă în siguranță.

Lee Stanley își ridică pălăria cu un deget și se uită la el mult timp, cu ochii săi mari, codați. Ar fi fost un

chinez de treabă, pierdut printre alte câteva mii de semeni de-ai săi, dacă nu ar fi plecat din cartierul în care, cândva, guvernul central îi obligase să locuiască, la periferia marilor orașe. Așa însă, singur printre cei din rasa albă, era o pată de culoare căreia nici măcar nu i-ar fi acordat statutul de om.

Fra Calimario știa că gândurile sale miroseau puternic a erezie și a rasism, dar nu le putea împiedica să se formuleze. Pur și simplu, plătea tribut celor câtorva zeci de mii de ani în care o parte a rasei umane o obijduise pe cealaltă. Și dacă se gândea mai bine, aproape că nici nu-i păsa că formula astfel problema: Biblia nu vorbea nimic despre celelalte rase cu care Dumnezeu populase pământul. De ce s-ar fi legat el la cap, dacă nu-l durea?

— N-ai spus, se arată de acord celălalt. Dar ai fi putut s-o faci, nu? Pentru că fra Emiliano și fra Solanus te-au învățat o mulțime de lucruri despre acest tip de bioți, în subsolurile de sub cripta veche a bisericii. Ai recunoscut un *om andreitic* de la prima aruncătură de ochi și știai deja cum să-l secționezi chirurgical, urmărind rețeaua de dren, fără să-i afectezi structura internă. Am știut că ești mai mult decât un mecanic, atunci când ai scos scalpелul din trusă. Mecanicii nu umblă cu astfel de unelte asupra lor.

Calimario încercă să zâmbească, dar buzele nu reușiră decât să schițeze o grimasă. Privi pe geam, cău-

tând să tragă de timp. Ce altceva mai știa despre el afurisitul de chinez? Sau poate că nici nu era cu adevărat chinez.

— De unde știi tu, Lee Stanley, despre frații Emiliano și Solanus? Niciodată nu au ieșit dintre zidurile mănăstirii.

— Poate că le-am fost și eu ucenic, râse subțire chinezul, iar el observă că pielea pomeților îi rămăsese întinsă ca pergamentul. Sau poate că i-am inițiat chiar eu în nobila artă a chirurgiei bionice. Întinse un deget spre el. Să lăsăm acest joc, Calimario. Oricum, nu vei căpăta decât acele răspunsuri pe care sunt de acord să ți le ofer.

— Atunci oferă-mi unul singur, pentru început. O dovadă a bunelor tale intenții: de ce s-a oprit trenul? S-a terminat cumva combustibilul?

Atunci, Smith Gabledon își răsuci puțin fața spre ușă, iar el știa că nu mai era vorba despre niciun fel de iluzie optică. Pălăria cu boruri înguste îi alunecase peste frunte doar cât linia trasă de un creion cu grafit pe o coală de hârtie.

— Se trezește, spuse el, răgușit. Dar asta nu se poate, pentru că... am verificat...

— Ai verificat nivelul de descărcare a bateriilor. Eram sigur că pentru asta ai avut nevoie să-l secționezi. Stanley râse din nou, încă și mai slab decât mai înainte. Ceea ce nu aveai de unde să știi, pentru că

Emiliano și Solanus nu cunosc nici ei, este faptul că șeriful aparține unei noi linii de asamblare tehnologică. I s-au inclus și pile de rezervă, în cazul în care, accidental sau nu, cele din dotarea standard se descarcă. Uită-te la el și admiră. Sunt sigur că exemplarul folosit ca material didactic nu mai avea energie nici cât să ridice o pleoapă. Acesta își activează celulele fotovoltaiice și începe să-și pună organismul în funcțiune.

Smith Gabledon deschise mai întâi ochiul stâng, cu încetineala proverbială a unui melc. Apoi roti globul ocular într-o rotire imposibilă pentru un ochi uman, cuprinzând într-o singură clipă întreg spectacolul din compartiment. În cele din urmă, pleoapele celui de-al doilea ochi se deschiseră și ele și șeriful înclină ușor capul spre ei, părând că-i salută.

— Bine ai revenit printre noi, domnule Gabledon. Lee Stanley arată cu mâna către călugăr. Faceți cunoștință: Smith Gabledon, viitor șerif în Marshalla, fra Calimario, de la mănăstirea Pro Ecclezzistica. Ce plăcere să ne întâlnim toți trei în același compartiment, nu?

— Religia creștină nu crede în întâmplări, ricană Calimario și se uită din nou pe fereastră. Dumnezeu este în simultaneitate trecutul, prezentul și viitorul nostru, iar dacă el a făcut ca noi trei să ne întâlnim, asta înseamnă că El a vrut ca asta să se petreacă în felul acesta. Întâmplarea nu are ce căuta aici. Încă nu mi-ai spus de ce s-a oprit trenul.

— Cred că ar fi mai bine să o facă el. Lee Stanley arată cu bărbia către bărbatul cu monoclu, care își flexa ușor degetele de la mâini, privindu-le concentrat. La urma-urmei, pentru asta a fost trimis în această parte a văii. Ce spui, domnule Gambledon?

Valea Coimbrei fusese dintotdeauna un loc plin de mistere, de ființe mitologice și de ciudățenii fără nume care-și făceau veacul pe sub pământ, în lanțurile nesfârșite de peșteri, care începeau din munții sălbatici Cabillan și se pierdeau dincolo de deșertul Atacama. Fra Calimario se întrebă dacă nu cumva din acele adâncuri blestemate nu scăpase cumva vreun monstru, iar șeriful primise misiunea de a-l omorî.

— Ne-am oprit aici... Vocea îi hârâi, însă cu toate acestea călugărul avu impresia că îl aude vorbind pe Samuel Abraham Guinon. Ne-am oprit aici... repetă celălalt, dar din nou vocea hârâi neplăcut, părănd că încearcă să se acordeze la un tipar preexistent.

De data asta, în mod clar, *omul andreitic* folosisese modulările vocii lui Stanley. Acesta tresări, se ridică pe jumătate și îi atinse urechea dreaptă. Apoi se lăsă să cadă înapoi pe banchetă și așteptă.

— Ne-am oprit aici deoarece calea ferată a avut parte de un incident neplăcut, al doilea în ordine cronologică, după cel petrecut la Marshalla. Sunt șeriful Gabledon și am fost trimis să investighez cazul. Îmi pare bine de cunoștință, domnilor.

Acum, vocea avea un timbru normal și necunoscut. Calimario observă că firul colorat din spatele urechii dispăruse, bărbatul din fața sa devenind un om perfect asemănător lui.

— Nu mai era nevoie de el, explică Stanley, observând încotro se uita. Folosea numai la declanșarea din exterior a bateriilor de rezervă. După utilizare, a fost absorbit. Despre ce fel de incident ai spus, Gabledon?

Șeriful se ridică în picioare, își perie haina cu câteva zvâcniri ale mâinii și își fixă mai bine pălăria pe cap.

— Urmați-mă și veți vedea cu propriii ochi.

Calimario îl întrebă din priviri pe chinez, iar acesta înclină din cap. Se ridicară, la rândul lor, și ieșiră pe culoar. Era cald, prea cald chiar, constată călugărul, simțindu-și rasa umedă la subraț. Dincolo de geamuri, câmpia aridă tremura în lumina puternică, transformând cactușii uriași în siluete fantomatice care făceau semne nedeslușite prin aerul clocotit.

Ajuns la capătul vagonului, șeriful coborî scara metalică și îi așteptă să coboare, la rândul lor. Săriră pe solul crăpat, ridicând norișori de praf. Câteva fire de iarbă uscată zburară pe deasupra, ridicate de un fir de vânt. Calimario strănută și își duse mâna la gură.

— Pe aici, domnilor.

Șeriful porni către răsărit, urmând șinele lucioase. La picioarele lor, câteva furnici mari, roșii, trăgeau spre un mușuroi nevăzut un cărăbuș cu elitrele tăiate.

Nu departe de un cactus acacia, o mierlă țopăia, căutându-și hrana.

O lume senină și pașnică, își spuse Calimario, ștergându-și fruntea de sudoare. O lume în care ei nu mai aveau ce căuta. Și care va reuși să scape de persoanele lor, în cele din urmă.

Când locomotiva ajunsese, în urma lor, cât o cutie de chibrituri, șeriful Gabledon se opri brusc, se aplecă puțin în față și păru că se uită la ceva aflat sub nivelul tălpilor sale.

— Aici se termină lumea, spuse răgușit Lee Stanley, oprindu-se în spatele șerifului.

Acolo se termina o lume și începea alta. O prăpastie adâncă se deschidea la picioarele lor, atât de adâncă, încât cu toată puterea luminii soarelui nu i se zărea fundul. Undeva, departe, pe celălalt mal, cactușii păreau siluete de jucărie. În înalturile albastre pluteau aproape neclintiți doi condori.

— Misiunea mea de-abia de acum încolo începe, spuse cu voce limpede șeriful Gabledon. Își scosese pălăria și își făcea vânt cu ea, deși Calimario știa că nu avea nevoie de așa ceva, mecanismele interne putând să regleze temperatura pieselor componente și pe cea a cărnii și pielii sintetice conform codurilor de procedură înscrise în fișele sale binare. Vă sfătuiesc să vă întoarceți la tren și să așteptați. Eu voi traversa prăpastia și voi continua drumul pe jos. Estimez că mâine

dimineață voi reuși să ajung în Marshalla. Aveți vreo misiune specială pentru mine, domnule Stanley?

Lee Stanley medită o clipă, apoi clătină din cap.

— Te vom aștepta, spuse. Dar ai grijă să nu treacă mai mult de 24 de ore din momentul acesta. Ai înțeles, Gabledon? Cel mult 24 de ore.

Omul andreitic își așază pălăria pe cap.

— Am înțeles. Rămas bun și așteptați cu răbdare.

Se întoarce cu spatele și, pur și simplu, sări în prăpastie. Calimario își înăbuși un strigăt de surprindere. Atât de neașteptat i se păruse gestul, încât simțea că se sufocă.

— Organismul său este înzestrat cu un sistem de ventuze care se activează automat pe degete, în podul palmelor, pe genunchi și în coate. Nu trebuie să-i plângi de milă, știe ce face. Și are o eficiență extraordinară. Ne întoarcem la tren?

Călugărul se mai uită o dată către genunea întunecată. Cumva, fără să reușească să înțeleagă cum, Valea Coimbra se despărțise în acest loc de restul pământului. La vest, același lucru îl făcea oceanul, iar la sud și la nord cele două lanțuri muntoase o izolau ca într-o găoace. Una din ce în ce mai mică, descoperi el și răsuflă greu, ca și când inima i-ar fi făcut probleme.

— Nu, răspunse după o vreme, continuând să privească în jos. Prefer să stăm aici. Orice loc din lumea asta e bun pentru a suporta adevărul.

Stanley se uită o clipă la el, apoi își scoase haina, o împături și o așează alături, pe sol. Apoi își descheie nasturii manșetelor și își suflecă mânecile. Acum se-măna din ce în ce mai mult cu un chinez, realizează celălalt, strângându-și rasa mai aproape de corp. Un chinez care tocmai își scotea pipa din punga de piele de la șold și o îndesa cu tutun.

— E o poveste lungă, părinte. Îmi dai voie să aprind luleaua? Știu că biserica a afurisit obiceiul fumatului, dar eu nu sunt tocmai un credincios catolic, chiar dacă așa figurez în scriptele din San Sebastian.

Frecă un chibrit foarte lung de tocul pantofilor și aprinse tutunul din cupa de lut ars. Pufăi de două ori, să-l aprindă, apoi slobozi un norișor alb către cer. Oftă, se așează, își încrucișă picioarele și îi făcu semn să i se alăture.

— Ce vrei să știi, mai întâi?

— Știai dinainte de existența *omului andreitic*?

Lee Stanley se propti pe palme și lăsă capul pe spate. Deasupra, cerul era o altă prăpastie, incredibil de senină și de adâncă, punctată ici și colo de scamele albe ale norilor. Nu mai plouase din februarie, își dădu el seama brusc și dacă nu o făcea în următoarele zile, vegetația verii avea să se usuce complet. Iar animalele care depindeau de ea, din ce în ce mai puține, aveau să moară de foame în scurt timp. Se anunțau vremuri grele pentru toți, iar vasele care aduceau grâne din Insule întârziaseră deja cu două luni.

— Știam, răspunse chinezul și pufăi din pipă. În această vale, eu sunt coordonatorul lor. Gabledon a sosit în San Sebastian la comanda mea. Numai un *om andreitic* ar fi capabil să ajungă dincolo de distrugerile provocate de o catastrofă naturală. Iar șeriful va ajunge în Marshalla și va aduna informații despre ceea ce s-a petrecut acolo.

Fra Calimario răsufă adânc, apoi își împreună palmele ca pentru rugăciune. Simțea nevoia să îngenuncheze, dar știa că nu o va face. Cel puțin, nu în fața unui... unui necredincios.

— Cine ești tu, Lee Stanley, cu adevărat? Un zeu din străvechime? Un trimis al Domnului, care vrea să ne încerce puterea credinței? Un diavol sau oricare dintre puterile lui întunecate, pregătind cotropirea finală a acestui ultim colț din Eden? Măcar exiști fizic sau ești numai o închipuire a minții mele?

Scuipa cuvintele unul după altul, cu o deznădejde pe care nu și-o cunoștea. Coji amare de semințe, pe care nu le putea înghiți, dar nici în el nu le mai putea ține.

— Exist, răspunse foarte încet celălalt. Nu sunt un zeu, deși poate că unele dintre faptele mele o să ți se pară că vin direct dintr-un Olimp demult uitat. Sunt un *om bionic*, ultima realizare pe Scara Schild, realizată de cei pe care voi îi numiți *savanții nebuni*, cu câțiva ani înainte de Marea Întunecare. Am toate caracteris-

ticile biologice ale unui om biologic, dar și o parte din cele încorporate în structura de bază a lui Gabledon. Îmi obțin energia din mediul înconjurător, consumând alimente și apă, iar pielea mea este o structură complexă fotovoltică ce utilizează din plin lumina solară. Posed chiar și două micropile care folosesc principiul ce stă la baza transformării materiei în energie pură, specific coroanei solare. Într-un cuvânt, sunt o entitate extraordinar de complexă care, dacă va reuși să scape de accidente la nivel planetar, de genul celui din fața noastră, va avea parte de o viață extrem de lungă.

— Ești nemuritor, șopti călugărul, cu înfiorare.

— Sunt pieritor, îl corectă celălalt, bătând cu pipa în pământul fierbinte. Până și îngerii despre care te-au învățat frații Emaggio, Castagna și Belerfon sunt entități pieritoare. Pieritoare, nu muritoare. Moartea este specifică doar ființelor biologice. Dar până să îmi consum întreaga rezervă de energie și să mă sting, Valea Coimbra, Pasul Diavolului, Piatra Jidovului, Câmpia Soarelui, Herenthia, Amazonia și Insulele vor fi devenit ele însele țărână și praf.

— Acestea sunt regiunile în care viața a continuat după **Marea Întunecare**? Nu credeam că sunt atât de multe.

— Atât de multe, zici? Vocea lui Stanley era ironică dar, în același timp, și ciudat de blândă, iar călugărul

nu s-ar fi mirat dacă l-ar fi văzut plângând fără lacrimi. Întreg Pământul a ajuns un pustiu de nelocuit pentru următorii 20.000 de ani, iar ție ți se par multe?!

— Nu știu. Se scărpină la ceafă și șterse câteva picături de sudoare. Pur și simplu, credeam că nu existăm decât noi, cei din Valea Coimbra. Noi eram lumea. Singura lume.

— Lumea...

Vocea lui Stanley era amară ca fierea și ciudat de tulburătoare. Un arhanghel plângând la marginea Raiului, după inocența pierdută. O clipă, seninul cerului fu tulburat de un punct mișcător, poate un uliu al porumbeilor, poate un șoim auriu, apoi totul se topi într-o învolburare de vânt și seninul își recăpătă puritatea. Astfel se petrece viața noastră, își linse buzele crăpate fra Calimario. Tânjim după înălțimile albastre, fără să știm că acolo pândește prădătorul suprem.

— Ai putea să-mi spui cine sunt eu însumi? îngăimă, cu o voce atât de subțiată încât nu și-o recunosc, pur și simplu.

Chinezul trase un ultim fum, apoi bătu cu vatra de pământ, scuturând scrumul și firele de tutun rămase nearse. Scoase din buzunarul pantalonilor un șervețel de hârtie, curăți vatra și vârî pipa în buzunarul hainei de alături. Apoi răsuci capul spre el și îl privi lung, cu ochii îngustați, ca și când s-ar fi aflat undeva foarte departe.

— Un *énas michanikós*. Un om mecanic sau un *droid*, așa cum vi s-a spus la mijlocul secolului al XXI-lea. O entitate asemănătoare formal unui om biologic, dar cu un interior primitiv, în comparație cu cel al unui *om andreitic*. Ați fost produși cu milioanele, înainte de **Marea Întunecare**, pentru că erați fiabili, ușor de întreținut, consumați puțină energie, nu vă defectați și arătați la fel ca stăpânii care vă cumpărau de la magazin. Dețineați până și funcțiile de bază, evident imitative: mâncați, excretați, respirați. Puteați să învățați, între anumite limite, și nu vi se efectuaseră implanturi de personalitate. În plus, erați foarte ieftini, datorită producției de serie mare. Dețineați avantajul că puteați fi scoși din funcțiune oricând, apăsând un simplu buton. După care, la repornire, vă resetați memoria de bază și o luați din nou de la început. Ideali pentru a susține rasa umană biologică, în tentativa ei de a urca în spațiu și de a se risipi printre stele. Comunicativi până la plictiseală, buni repetitori ai activităților la care asistau, suficient de lipsiți de inițiativă pentru a nu deranja pe cineva, acei *michanikoí ánthropoi* fuseseră făcuți să dureze o mică veșnicie. Dar nu una lipsită de oameni. Când a venit **Marea Întunecare**, iar oamenii biologici au dispărut, pur și simplu v-ați trezit în ipostaza de a umple locurile lăsate libere, fără să fi fost construiți pentru așa ceva. Dintr-odată, lumea în care vă duceați existențele mecanice a devenit mult

prea mare pentru voi. Dintr-odată, plasa relațiilor existente între voi s-a șubrezit și a fost nevoie să intervenim de mii și mii de ori ca să o reparăm și să determinăm, în felul acesta, ca iluzia lumii să continue. Pentru că, vezi tu, părinte, existența fără zeii ce ne-au făcut este una plină până la refuz cu amărăciune: voi n-ați fost concepuți să le luați locul, noi n-am fost creați să vă dirijăm. Uneori, când închei câte o lungă analiză stohastică, îmi dau seama că lumea ar fi fost probabil mai bună fără noi. Dar nu ne-am autocreat ca să avem dreptul să ne autodistrugem și atunci continuăm să ducem șarada iluziei mai departe. Nu avem voie să o întrerupem, nu avem voie să dăm înapoi. Pur și simplu, acum, noi suntem lumea. Iar lumea trebuie să existe, în continuare, indiferent cine ocupă locurile libere din sala de spectacol.

Fra Calimario plângea. Nu știa de câtă vreme și nici cât de zgomotos se manifestase, atâta doar simțea lacrimile alunecându-i pe obraji. Respira, mânca, excreta. Chiar plângea. Dar toate astea erau doar o consecință a unui program conceput mai înainte ca artefactul abia ieșit din producție, care fusese corpul lui inițial, să fi fost animat. Probabil că în întreaga sa viață nu făcuse nici măcar un gest care să nu fi fost gândit dinainte de altcineva, care să-i aparțină ca ființă vie, înzestrată cu liber-arbitru.

— Și ei? Oamenii?

Își șterse nasul, care, culmea! – secreta un lichid lipicios, și se uită stânjenit la norii îndepărtați. Poate că nici nu erau acolo de fapt, poate că îi vedea numai pentru că un program minuscul îi solicita creierul să facă acest lucru. Creierul? Dar avea un creier? Cum arăta oare creierul unui om mecanic? Un set de șuruburi, de roți dințate, de axe rotative și de pârghii minuscule capabile să citească un program înscris pe vreo cartelă perforată?

— Oamenii? repetă Lee Stanley, ferindu-și privirile. Nu i-am cunoscut niciodată. Uneori, înclin să cred că și-au încetat existența cu eoni în urmă. Alteori, am impresia că abia au părăsit Pământul și că ne privesc de undeva de sus, spectatori la o vastă piesă de teatru în care omul de serviciu, pompierul, portarul, sufleurul, secretara și curierii au preluat din mers rolurile rămase libere. Oricum ar fi, pe scena asta, părinte Calimario, doar noi ne jucăm rolurile.

— Au părăsit Pământul?

— Sau poate, pur și simplu, s-au stins ca specie. Mi-i imaginez ca fiind creația unor alți zei, rămași aici ca să implementeze niște valori. O ecologie greșită, atâta tot.

— Nu înțeleg.

— Mă tem că nici eu. Chinezul își trozni degetele de la mâini și căscă. Poate că cei care i-au creat au făcut aprecieri greșite asupra Pământului. Creațiile lor

umane nu s-au potrivit pe nișa ecologică de aici. Omenirea a sufocat planeta și a fost nevoită să dispară. Istoria lor este plină de greșeli impardonabile. Printre care cea mai mărunță o constituie războiul pe care l-au purtat unii împotriva altora, de când primul pitencatrop a ridicat piatra asupra vecinului său.

— Cain și Abel.

— Poți să le spui cum vrei. Adevărul rămâne unul singur: pe acest pământ, flacăra războiului nu s-a stins niciodată. Deci, dacă oamenii sunt creatorii noștri, atunci au fost niște zei cruzi și impardonabili. Care și-au înzestrat creațiile cu păcatele lor.

Calimario căscă gura, uluit.

— S-ar fi putut așa ceva?

Stanley băgă în gură un fir de iarbă și începu să-l mestece.

— Ce spune biblia ta, părinte? Cum că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui. Asta nu înseamnă, implicit, că omul are toate caracteristicile divinității? Acolo nu stă scris că l-a creat numai parțial după chipul și asemănarea lui. Dacă lui Cain i-a venit gândul ucigaș, trebuie că și Dumnezeu l-a avut. Dacă a ridicat mâna și l-a ucis pe Abel, Dumnezeu a acceptat fapta sa, altfel ar fi intervenit, să-l oprească. Altfel spus, Dumnezeu însuși l-a ucis pe Abel, prin mâna lui Cain.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun doar că am fost creați nu ca să ispășim păcatele altora, ci ca să le ducem mai departe. Dumnezeu l-a creat pe om, omul ne-a creat pe noi, iar noi cine știe ce vom crea atunci când programele de care ascultăm vor ajunge la punctul final. Totul, dar absolut totul fiind făcut pentru a duce răul și păcatul mai departe, până la stingerea Universului.

— Trebuie să existe ispășire și iertare! se încrâncenă călugărul, așezându-se în genunchi și împreunând palmele pentru rugăciune. Doamne, Tu Cel care ai creat pământul și soarele, luna și stelele, animalele și pe om... Doamne, ia aminte la rugăciunea robului tău prea smerit și ascultă plânsul acestei lumi cufundate în întuneric... Doamne, dă-ne un semn că nu ne-ai uitat și că te vei întoarce să vindecii Răul și să aduci Împărăția Binelui pe pământ.

Chinezul se ridică ușor în picioare. Se întinse din toate încheieturile, apoi se apropie încet de el. Umbra i se alungi, trecu peste capul său și se pierdu în prăpastie. Întinse mâna și îl apucă ușor de bărbie.

— Singurul semn pe care ți-l va da divinitatea pe care o invoci, fra Calimario, va fi acela de a-ți șterge memoria ultimelor luni și de a te trimite, astfel, înapoi în timp. Când vei fi uitat totul, te vei întoarce în lumea în care ai trăit până acum și pe care o consideri normală. Cred că pot să-ți dau această iertare, dacă ea îți poate folosi la ceva.

Degetul său arătător apăsă cu putere un punct pe pielea din spatele urechii călugărului. Calimario simți cum soarele îi explodează sub țeastă și știu, cu un oftat de ușurare, că Dumnezeu îi ascultase ruga și că nefericirea sa pe pământ luase sfârșit. Trupul îi alunecă pe sol, într-o parte, sperind o pereche de lăstuni care se ridicară din spatele unui smoc de iarbă-neagră și se înălțară ciripind gureși spre cerul siniliu.

Soarele ardea ca o bucată de grăsime topită, mângîind azurul cu răsuflarea lui clocotită. Lee Stanley își îndreptă spatele și își șterse fruntea de broboanele de sudoare. Câteva zeci de metri în spatele lui, trenul dormita, învăluit în strălucirea orbitoare. Mereu sosea o vreme a întoarcerii, una în care trecutul devine mai important decât viitorul și trebuie să te cufunzi în el ca într-o apă măloasă, încercând să salvezi prezentul. Își linse buzele sărate, se aplecă, își vîră brațele pe sub umerii celuiilalt și îl săltă pe umăr.

Valea Coimbra era lungă și largă, aproape ca un podiș. Unul care se întindea dinspre sud-est către nord-vest, la fel de precis ca acul unei busole. Fra Calimario își aducea încă aminte de râul Vianno, a cărui albie o străbătuse pe această direcție timp de zeci de ani. Uneori, revărsările sale din luna februarie făcu-

seră ravagii printre culturile de orz, de ovăz și de porumb, dar de cele mai multe ori țăranii binecuvântau faptul că o astfel de apă lată și puțin adâncă trecea chiar prin inima ținutului, ajutându-i la irigații. Dar Vianno secase demult, lăsând în urmă câteva bălți mari, pline de rogoz și de stuf, în care-și găseau adăpost păsările de apă – berzele albe și cele negre, stârcii cenușii, egretele grațioase, pelicanii cu gușa mare, rațele și gâștele sălbatice, cocostârcii cățarați pe picioroange, nagâții și chiar câțiva pescăruși, aduși pesemne de vreo furtună de pe litoralul îndepărtat.

Calimario dădu pinteni lui Horațio și se îndreptă către un pâlc de frasini înalți, cu frunze tremurătoare, crescuți pe malul unei bălți puturoase. Tocmai cobora de pe spatele animalului, atent să nu se împiedice de vreo tufă, când auzi o voce moale, chiar în spatele său.

— Un călugăr! Un călugăr de la mănăstirea Frații lui Christos sau poate de la Pro Eccleziastica...

— De la Pro Eccleziastica, răspunse, în timp ce atingea pământul cu sandaia de lemn. Sunt fratele Calimario, specialist în mecanisme de dinainte de **Marea Întunecare**.

— Numele meu este Lee Stanley și sunt negustor ambulant.

Numitul Lee Stanley se apropie, apucă de frâul lui Horațio și îl legă de o creangă.

Călugărul îl privi cu atenție. Stanley era o corcitură de tată american și mamă chinezoaică, un metis inte-

resant, înalt de aproape un metru și nouăzeci de centimetri și cu un ten de culoarea lămâii cerate. Avea ochii cei mai trași spre tâmpile pe care el îi văzuse vreodată.

— Mă bucur că n-am să petrec seara și noaptea asta de unul singur, spuse politicoș călugărul, în timp ce cobora lada cu scule și samarele de pe spinarea asinului. Deși cina mea este săracă, ești invitatul meu la o tocană de picior de iepure și la o bucată de plăcintă cu mere.

— Am să stropesc masa ta cu un vin alb delicios, pe care-l aduc tocmai din îndepărtata Medina, ultimul oraș pe care l-am vizitat în vara asta.

Întinseră pe jos o pătură și chinezul se ocupă să facă focul. În scurt timp, o șfară albicioasă de fum se ridica drept spre cer. Calimario răsturnă conținutul unei pungi de plastic într-o tigaie mare de fontă și o așează deasupra flăcărilor, pe câteva pietre rotunde. Învârti cu un linguroi de lemn printre bucățile de carne și legumele tăiate în patru, apoi o umplu și i-o întinse celui alt. Acesta gustă și dădu apreciativ din cap.

— De unde vii și încotro te îndrepti, sfinția-ta?

— Vin din Montaggio, unde am montat o pompă manuală de apă, ca să alimenteze școala, primăria și magazinele mai apropiate. Merg la Sant Antonio, unde am auzit că au probleme cu instalația de pe mașina de pompieri. Apoi, cu voia lui Dumnezeu, o

să mă întorc la mănăstire, unde vreau să stau până la sfârșitul toamnei, dacă nu se vor ivi necazuri mari prin vreo parte a Văii. Dar dumneata?

— Eu? făcu Lee Stanley turnând vin în două căni mari de tablă. Negustor, nu ți-am spus? Azi aici, mâine dincolo. Merg și eu pe unde pot să-mi vând marfa. Întâmplarea face să am drum tot la Sant Antonio, de unde vreau să cumpăr niște prune domnești.

Călugărul dădu tigaia la o parte de pe foc și turnă conținutul în două vase adânci de lemn. Îi întinse unul chinezului, iar pe celălalt îl puse alături de el.

— Îmi pare rău, dar furculițele și lingurile le-am lăsat la ultima casă unde am primit adăpost. Mi s-a făcut milă de copiii aceia, care mâncau direct cu degetele din vasul de pământ. Mama lor, Irena se numea, abia de avea ce le pune pe masă. Și totuși, m-au omenit din puținul lor. Săracii sunt oamenii cei mai darnici din lume, așa să știi domnia-ta.

— Vom servi și noi, ca acei copii, zâmbi ciudat chinezul și vârî degetele în tocană, mestecând în sos cu bucata subțire de pită. Și ce mai spunea femeia aceea?

Mâncară în tăcere câteva clipe, apoi Calimario își șterse buzele cu o bucată de miez. Bău o gură din vin și plescăi din limbă.

— Bun ca sângele Domnului Iisus. Frate Stanley, ești creștin?

— Am fost botezat când eram mic, răspunse evaziv celălalt.

— Atunci trebuie să fi auzit despre ce se întâmplă cu sufletele după moarte, cum rătăcesc ele un timp mai scurt sau mai îndelungat prin lumile pe care le vedem și pe care nu le vedem, mai înainte de a lua drumul spre Rai sau spre Iad.

— Să zicem că da.

— Știi ce se întâmplă atunci când două suflete se întâlnesc în hoinărelile astea fără sfârșit?

Chinezul ridică din umeri. În spatele lor, asinul ihăi o dată, obosit, de parcă ar fi întrebat, curios, ce se întâmpla. Călugărul aruncă spre el cu un bulgăre.

— Taci, Horațio, nu pe tine te-am întrebat.

— Consideră că sunt la fel de necunoscător ca și Horațio, în această privință.

— Dacă trupurile unde-au găzduit s-au întâlnit înainte de moarte, atunci sufletele par că se recunosc. Ca atunci când visezi pe cineva foarte cunoscut, dar când te trezești uiți cine a fost persoana în cauză. Mi se pare că pe femeia aceea, Irena, am mai întâlnit-o. Undeva. Cândva. Dar mi-e imposibil să-mi aduc aminte orice altceva.

— Poate într-o altă viață, zâmbi Stanley și bău, la rândul său, vinul din pahar. Se numește metempsihoză și, pe vremuri, înainte de **Marea Întunecare** era o credință budistă destul de răspândită.

— Poate, strânse din buze Calimario.

Terminară de mâncat în tăcere, mai băură încă un pahar de vin și își pregătiră culcușurile de noapte. Ce-

rul se spuza treptat de stele, către răsărit. Chinezul aruncă ultimele găteje pe foc și se trânti pe o pătură veche, din lână. După câteva minute sforăia ușor, cu brațul drept sub cap. Calimario îi agăță asinului o traistă cu grăunțe sub bot, apoi își făcu rugăciunea de seară și se așeză pe dulama groasă, pe care o puneă pe spinarea lui Horațio în loc de șa. Vântul subțire și rece al începutului de noapte aducea cu el zvonurile și mirosurile toamnei apropiate, precum și speranța sosirii ploilor. Poate că Dumnezeu avea să-și facă po-mană de bieții locuitori ai Văii și avea să sloboadă mu-sonul din peșterile de pe țărmul oceanului, lăsând apele cerului slobode, ca în vremurile vechi. Și toate aveau să înverzească, să crească și să se coacă în lunile frenetice ce aveau să vină, oferindu-le certitudinea că aveau să poată trece și de iarna ce mai adăsta încă dincolo de Insule.

Se întinse pe dulamă, cu fața în sus, privind la stele. Iar punctele sclipitoare păreau cu toate ochii tainici ai Irenei, privindu-l dintr-o lume pierdută pentru tot-deauna. Adormi fără să audă bocănitul copitelor lui Horațio, care se dezlegase din legătură și plecase spre inima câmpiei, mestecând din orzul aflat în trăistuț.

CUPRINS

Magic *drago* 5

Flaaf 92

Ondinele-Atacama 143

Vremea întoarcerii 191

"Așa cum urmează să constatați, în volumul de față nu e vorba despre un mic text care exploatează o idee. Nu. Este vorba despre patru proze diferite, fiecare cu ritmul ei, cu personajele și acțiunea ei, cu propria ei filosofie, care nu te lasă să ghecești finalul și nici măcar cauzele care au condus la acel final. Puntea de legătură dintre ele o reprezintă atmosfera plină de o tristețe confuză a unei lumi rămasă fără zei. Pentru că, deși ideea unui cataclism planetar produs de oameni este prezentă peste tot, fiecare text o exploatează în felul lui. Iar rezultatele finale sunt surprinzătoare.

O lume fără zei nu este neapărat o lume moartă. Cerul gol poate fi umplut cu vise și intenții. Și chiar dacă nu mai există oameni care să o facă, există produsele lor cu nume ciudate, andreizi, droizi, oameni bionici, care își duc mai departe mecanicele, repetitivele și anostele pseudovieți, ajungând într-un final să își înțeleagă menirea și să viseze la un cer plin de stele și de zei."

Aurel Cărășel

ISBN 978-606-96252-8-6

9 786069 625286 >

www.pavcon.ro

